Rostislav Szeruda

Rytíři Slavelónu

Rytíři Slavelónu

Rostislav Szeruda

Návrh obálky: Kateřina Szerudová
Ilustrace obálka: Petr Špaček
Ilustrace uvnitř knihy: Václav Ráž

Část I

Spící princ

1. Únos princezny

Kletba má budiž hrozná!
Dvě krásné dcery králi máš,
obě dvě do roka mi odevzdáš.
Starší z nich za ženu mi musíš dáti,
jinak ti je obě ženich dračí zchvátí.
Mou zlobu zem tvá tak pozná!

Čarodějova kletba

Byla skoro půlnoc. Královský hrad se ve svitu měsíce majestátně tyčil proti noční obloze. Světla v komnatách pomalu pohasínala. Okna však zůstávala pootevřená, protože byla teplá letní noc. Na obloze nebyl ani mráček. Náhle ale něco temného na chvíli překrylo svit měsíce. To něco se blížilo k hradu. Několikrát jej obletělo. Strážný ve věži by možná spustil poplach, kdyby nebyl zmožen únavou a vínem.

Mohutná křídla se zapřela do vzduchu a děsivý stín mohutného netvora začal klesat. Instinkt ho dovedl přímo k oknu princezniny komnaty. Bylo otevřené, ale i kdyby nebylo, pro létající monstrum by nepředstavovalo žádnou překážku. Princezna spala v bohatě zdobené posteli s modrými nebesy. Byla unavená po oslavě svých osmnáctých narozenin. Večer protancovala na plese s nápadníky

ucházejícími se o její ruku. Škoda, že se jí žádný nelíbil. Teď by se silný a statečný ochránce hodil.

Dračí pařáty se zachytily na okenní římse, až se pod váhou těla zeď zachvěla. Neforemná dračí hlava se vnořila do okna a dvě červeně zářící oči se upřely na spící princeznu. Byla nádherná. Nebylo divu, že měla tolik nápadníků – jak se zdálo nejen z řad princů. Také temné síly si na ni činily nárok. Horký dračí dech sfoukl z princezny tenkou přikrývku.

„Pojď ke mně," promluvil drak lidským hlasem a na jeho pokyn princezna jako náměsíčná vstala, nazula si červené střevíčky a jako zhypnotizovaná jen v noční košilce zamířila k obludě, která na ni čekala v okně. Drak ji uchopil předními tlapami a lehce jako pírko ji zvedl do vzduchu. Odrazil se od okna, až se hradní zdi znovu otřásly, a mocným máchnutím křídel se vznesl do vzduchu.

Podivný rachot a chladný závan vzduchu způsobený máchnutím silných dračích křídel konečně probudil strážné. Ti začali troubit na poplach, ale už bylo pozdě. Drak odnášel nebohou princeznu kdovíkam.

2. Království Slavelón

Je tomu již velmi dávno, co někde v těchto krajích, vzkvétalo nepříliš velké, ale ve své době slavné království. Nazývalo se Slavelón. V dávných dobách mu dobře a spravedlivě vládl král Rudolf zvaný Chrabrý a královna Silvie. Měli jediného syna. Pojmenovali ho Richard po slavném anglickém králi Richardu I. Lví srdce. Otec si přál, aby z jeho syna vyrostl slavný válečník a vojevůdce. Richard proto musel od útlého věku absolvovat tvrdý rytířský výcvik pod vedením nejlepších učitelů. Nezdálo se však, že by měl velké vlohy stát se rytířem.

Princ nebyl nijak velký, silný ani šikovný. Dalo by se říct, že byl přímo nešika a nemehlo v jedné osobě. Když se učil jezdit na koni, měl velký problém se na něho vůbec dostat. Jednou stranou se horko těžko vyšplhal nahoru a druhou stranou z koně velmi rychle zase spadl. Když konečně na koně nasedl, ten se pod ním nepochopitelně vzepjal a princ se znovu vrátil na tvrdou zem.

Podobně se princi vedlo i při nácviku boje s mečem. Meč byl pro něj příliš těžký a naučit se s ním šermovat bylo nesmírně náročné. Dobrý střeh, správná pozice těla, výpad vpřed, sek, kryt, otočka a opět kryt, sek, pohyb dopředu, úhyb do strany a dozadu, meč nahoru, sek dolů i všechny další požadované sestavy pozic a pohybů, které si měl osvojit, aby se stal dobrým bojovníkem, byly pro něj

španělskou vesnicí a princ je prováděl těžce, jako by trpěl nějakou vzácnou nemocí kloubů.

Král trpěl při pohledu na bojový styl svého syna, který nasvědčoval tomu, že princ při první zteči sejde z tohoto světa nejspíš svým vlastním mečem, a o to víc litoval, že syn není jako jeho synovec hrabě Vilém, který byl pravým ztělesněním mladého bojovníka. Byl velký, silný, mečem se oháněl lehce a svižně jako pravý rytíř a na koni jezdil jako vítr. Vychovávali ho stejní učitelé jako jeho syna. Když se s mladým princem utkal v boji, vždy z něj vyšel jako jasný vítěz.

Hrabě Vilém musel stejně starému princi, vykazovat úctu, jaká přináležela jeho královskému majestátu, ale v duchu jím pohrdal a litoval, že to není on, kdo se má stát budoucím králem. Také jeho otec, králův mladší bratr kníže Vladislav, velmi nelibě nesl, že se příštím králem má stát princ Richard a ne jeho syn Vilém. Přemýšlel proto, jak by se mladého prince zbavil.

Prince Richarda cvičení se zbraní bavilo čím dál míň. Když s cvičením začínal, myslel si, tak jako jeho otec, že když bude pilně cvičit, stane se z něj silný a nepřemožitelný bojovník, že bude jezdit po světě a zachraňovat krásné panny ze zajetí loupeživých rytířů nebo ze spárů hrozného draka. Jak mu na unaveném těle přibývalo ran a modřin z náročného tréninku, ale jeho rytířské dovednosti se viditelně nezlepšovaly, se jeho sny pomalu rozplývaly.

Richard měl opravdu dobrou vůli naučit se bojovat a udělat tak radost svému otci i sobě. Počátečními neúspěchy se nedal odradit a statečně po každém pádu zase vstával. Každou ránu, kterou mu jeho soupeř uštědřil, přijímal se zaťatými zuby a snažil se nedat na sobě znát, jak moc ho bolela. Když ho hodili do bláta, vstal, otřel si tvář a znovu se svému soupeři postavil, aby o chvíli později se ocitl ve stejné kaluži.

Časem princ pochopil, že se přes veškerou svou snahu a vytrvalost nemůže srovnávat se svými druhy a muži, jako byl hrabě Vilém, kteří měli všechny předpoklady stát se dobrými bojovníky dány od přírody. Proti jejich síle ta jeho nemohla obstát. Trénoval dál, ale začal se vyhýbat všem střetnutím, kterých se nemusel účastnit. Vyhýbal se kláním a turnajům, nechodil na hony a vyhýbal se divokým oslavám i jiným rytířským radovánkám.

Mezi učiteli, které král pozval na svůj hrad, aby se starali o vzdělání princovo a dalších mladých šlechticů, byli rovněž učitelé matematiky, filosofie a přírodních věd. Zatímco většinu princových druhů tyto předměty nudily, Richarda velmi zaujaly a trávil dlouhé hodiny v diskusích se svými učiteli. Než, aby si užíval života se svými druhy, raději se uchyloval do šera knihovny, kde se nikým nerušen věnoval četbě knih a studiu různých věd. Tak plynuly dny, měsíce a roky…

3. Jak oženit prince

Jednoho dne ležel princ Richard ve své komnatě a přemítal o tajemstvích světa. Jak může existovat něco, když nemůže nic jen tak vzniknout samo od sebe? A kdyby neexistovalo nic, co by bylo to „nic“, které by vlastně taky nemělo existovat? Na své otázky nenacházel odpovědi. Zdálo se, že se ze svých úvah nejspíš zblázní… Najednou ho z rozjímání probral podivný hluk přicházející z chodby.

Nejprve uslyšel pleskání škorní, jako by někdo rychle utíkal. Pak se ozval tupý náraz, jak ten někdo nevybral zatáčku před princovou komnatou. Hned nato se ozvalo zasténání. Po malé chvíli ten někdo ztěžka vstal a jeho škorně se pomalu došoupaly až k princovým dveřím. Ten už věděl, že to nemůže být nikdo jiný než jeho dobrý přítel, vychovatel a králův rádce baron Teodor. Měl už sice přes padesát, ale stále byl štíhlý, čiperný a plný energie. Co mohlo být natolik důležité, že tak pospíchal, aby to princi sdělil?

„Neutíkej! Přede mnou se, ty bídáku, neschováš!“ ozvalo se odněkud ze vzdálenější strany chodby volání dvorní dámy jménem Natálie, ctěné ženy barona Teodora. Princ poznal, že je jeho vychovatel v úzkých, a proto rychle vstal, otevřel dveře a pustil ho do své komnaty. Sotva baron vběhl dovnitř, rychle se schoval za závěs a jeho

ukazováček zvednutý k ústům jasně ukazoval, že nechce, aby ho tu jeho žena našla, a že žádá o právo azylu.

„Je tu ten mizera?!“ dorazila Natálie ke dveřím princova pokoje, které se ještě ani nestačily zavřít.

„Není, tetičko,“ zalhal princ, aby ochránil přítele v nouzi. Baronka se nadechla a princ se chvíli vážně obával, že vpochoduje do komnaty přímo přes jeho královský majestát. Naštěstí se tak nestalo, protože jejích více než sto kilo živé váhy by štíhlý princ ve zdraví nezadržel.

„Vyřiďte tomu starému šaškovi, že se přede mnou nikde neschová a že nikam nepojede, leda bych mu kosti zpřerážela!“ vyrazila ze sebe výhrůžku, otočila se a odkráčela hrdě jako pravá dáma.

„Uf,“ vydechl si princ.

„Uf,“ oddechl si za závěsem Teodor. „Už je ta fúrie pryč?“

„Je,“ přitakal Richard, ale raději se ještě jednou podíval za dveře.

„Mám pro vás princi velkou novinu!“ oznámil nadšeně baron Teodor, když se konečně trochu uklidnil. „Budete zírat.“

„To jsem tedy zvědav,“ usmál se Richard shovívavě. Myslel si, že mu chce vychovatel sdělit něco zcela banálního jako, že na hrad dorazila delegace odněkud z Tramtárie, nebo naopak něco zcela absurdního, jako že se v jeskyni za kopcem usadil drak a požaduje půl království a prince k tomu.

„Budete se ženit, princi," vyhrkl Teodor tu velkou novinu.

„No, tě pic!" v princi hrklo jako ve starých hodinách, zbledl a raději si sedl. Přemítáním o tajemstvích světa a vesmíru zřejmě odzvonilo a dostihla ho krutá životní realita.

„Za necelého půl roku vám bude 21 let, a jak víte, pan král vám slíbil, že, když si nenajdete do svých 21 let nějakou urozenou dívku, která by se mohla stát budoucí královnou, ožení vás sám, ať chcete nebo nechcete." připomněl mu Teodor.

„Myslel jsem, že žertuje," zachmuřil se Richard.

„Zřejmě ne," ušklíbl se Teodor, „Že vy jste na to, princi, zapomněl nebo se přímo na to vykašlal?"

„No jo, no…" podrbal se za uchem princ. „Když ty vznešené dívky byly všechny moc škaredé nebo moc hloupé nebo oboje."

„Král vysílá poselstvo a zve všechny pány z okolí s jejich dcerami, aby přijeli na oslavu vašich narozenin, při nichž si máte vybrat tu, kterou učiníte příští královnou."

„Hrom do toho!" povzdechl si opět Richard. „To bude spíš pohřeb než narozeniny."

„To už záleží na vás, princi," pokrčil rameny baron.

„A proč tetička kvůli tomu tak vyvádí?" rozpomněl se princ na předchozí scénu.

„No, nabídl jsem se, že pojedu v čele toho poselstva," usmál se Teodor.

„Ty zrádče!“ zamračil se princ.

„Když já už to s tou svou dračicí nevydržím,“ povzdechl si vychovatel. „To je pořád jen Teodore sem, Teodore tam, Teodore nelelkuj, přines, odnes, hýbni sebou!“

4. Spiknutí

Všechno, co Teodor říkal, byla čistá pravda. Princ však nebyl jediný, kdo se s touto skutečností nechtěl smířit. Ještě víc proti mysli byla tato novinka hraběti Vilémovi a jeho otci Vladislavovi. Dalo se to očekávat, ale přesto to byla pro ně nepříjemná zpráva. Znamenala, že král chce, aby se mladý princ oženil a převzal po něm vládu v zemi. Smířil se už, že z Richarda nikdy nebude velký bojovník a slavný vojevůdce, ale věděl, že má všechny předpoklady pro to, aby se z něj stal moudrý a spravedlivý král.

„Co uděláme, otče?“ zeptal se Vilém. „Přece nedopustíme, aby se to královské nedochůdče stalo novým králem?“

„Neboj se, synu, to nedopustím,“ zachmuřil se kníže Vladislav a hluboce zamyšlen přecházel těžkým krokem z jedné strany své honosné komnaty na druhou. „Mohla by se mu stát nějaká malá nehoda, ale problém je, že nejezdí na turnaje, na lov ani nevyráží po nocích za zábavou a povyražením za hradby hradu. V knihovně či na zahradě, kde se normálně vyskytuje, by nějaká nehoda vypadala dost podezřele.“

„Co takhle jed?“ navrhl Vilém. „Chvíli by sebou na zemi třepal a bylo by po všem.“

„Hloupé,“ odtušil Vladislav. „To by vyvolalo spoustu otázek a my bychom byli první, na koho by padlo podezření. I když?“

„Co?“

„Svým způsobem je to geniální!“ Do tváře knížete Vladislava se vrátil krutý úsměv.

„Tak ho přece jen otrávíme?“ zeptal se s nadějí v hlase Vilém.

„Ano i ne.“

„Tak tomu nerozumím,“ nechápal Vilém, co má jeho otec za lubem.

„Princ Richard musí onemocnět,“ začal vysvětlovat svou ďábelskou vizi kníže Vladislav. „Nebude umírat rychle, ale naopak velmi pomalu. Bude to trvat týdny. Princ bude chřadnout, ulehne na lůžko a jeho stav bude den ode dne horší. Začne upadat do bezvědomí a krátce po té již nebude vnímat nic z tohoto světa. Možná jeho tělo dokáže s nákazou bojovat pár dnů, možná pár týdnů, ale princův konec bude neodvratný.“

„Král k němu určitě povolá své nejlepší lékaře.“

„Takovou nemoc neznají, protože nikdo z tohoto království o ní ještě neslyšel.“

„A jak se Richard nakazí, aniž bychom se nenakazili i my?“ obával se Vilém.

„Tu nemoc přiveze osobně baron Teodor. Dám tomu starému šaškovi dopis pro mého dobrého obchodního přítele v zámoří s žádostí, aby mi poslal láhev svého speciálního velmi drahého vína. Stačí, aby v něm nechal rozpustit pár kapek krve nemocného touto nemocí, a ten, kdo se toho vína napije, nakazí se také.“

Jak si kníže Vladislav umanul, tak se i stalo. Dobrák Teodor odjel i přes nevůli své ženy s poselstvím po okolních zemích a královstvích, aby doručil všem urozeným mladým dámám pozvání na oslavu princových 21. narozenin. Za tři měsíce se vrátil a přivezl pro krále dobré zprávy. Ve všech zemích bylo jeho poselství s potěšením přijato. V dobré víře ale také, přivezl knížeti Vladislavovi několik lahví drahého vína od obchodníka, za nímž ho v daleké cizině poslal. Netušil, že jedna z nich skrývá jed, který má způsobit princi smrtelnou nemoc.

5. Nic pro hrdiny

Škoda, že je naše doba tak nudná," posteskl si Richard jednoho dne po Teodorově návratu.

„Proč myslíte, princi?" zeptal se Teodor.

„Dnes už se po světě nepohybují žádná strašidla, zlí čarodějové, čerti ani obři. No, řekni, Teodore, kdy se v našem království naposledy objevil nějaký drak?"

„Myslím, že tomu bude minimálně sto padesát let," souhlasil Teodor. „A proč vám to tak vadí princi? Buďte rád, že obludy všeho druhu již vymřely nebo alespoň někam zalezly."

„Chtěl bych vykonat nějaký statečný čin," přiznal se Richard. „Chtěl bych přemoci draka, zlého obra nebo alespoň prohnat nějakého zlého čaroděje, jenž dokáže proměnit lidi v kámen či začarovat člověka v nehezké zvíře."

„No, jednoho čaroděje jsme tu ještě před několika lety měli." vzpomněl si Teodor.

„Vážně? A uměl lidi měnit v kámen?"

To zrovna ne, ale prý uměl uhranout dobytek, přivolat na někoho nějakou škaredou nemoc nebo i neštěstí."

„A co se mu stalo?" zajímal se Richard.

„Tvůj strýček Osvald ho vyplatil holí a vyhnal z království. Než ho ale strýček vyhnal, stačil ten čaroděj na něho seslat strašnou kletbu."

„Jakou?"

„Těžko říci, co se mu přesně stalo, ale cestou zpět na hrad dostal strýček hrozné křeče, že se ani nemohl udržet na koni. No hrůza!“

„To se občas může stát každému,“ neviděl v tom Richard nic magického. Kdyby byl nevěděl, že strýčka hned tak něco neskolí, že ten ve zdraví přežil ve zdraví i nečekané setkání s osamělou medvědicí v hradním příkopu, možná by se byl o jeho život i bál. Přece jen však byl zvědavý, jak to bylo dál. Kývl tedy, aby Teodor pokračoval.

„Lord Osvald seskočil v nouzi nejvyšší z koně a utíkal k lesu v podivném předklonu. Střídavě se přitom držel za nafouklé břicho a svůj ctěný zadek. Na poslední chvíli zalezl do nejbližšího křoví. Sotva zmizel z očí, ozval se tak hrozný řev, že celé jeho družině naskočila husí kůže. Takový řev nemohlo vydat ani smrtelně raněné zvíře natož chrabrý rytíř, jakým lord Osvald jistě byl.“

„To vypadá opravdu na hrozné prokletí,“ připustil princ. „Tak už mě nenapínej a řekni, co se strýčkovi tehdy vlastně stalo?“

„Jeho muži mu samozřejmě hned spěchali na pomoc. Našli ho stát v křoví se staženými kalhotami držícího se za zadek. Pod ním na zemi leželi dva středně velcí ježci.“

„To on je jako?“ princ váhal s otázkou. Představil si, jak si strýček dřepl, zatlačil a pak se jeho již tak velké oči začaly údivem ještě rozšiřovat, jeho knír se zachvěl, až nakonec z jeho úst vyrazil úděsný ryk. „Ne, ne, to by nemohl ve zdraví přežít,“ zavrhl nahlas svou představu.

„Samozřejmě že ne," usmál se Teodor. „On je chudák v tom spěchu přehlédl a svou obrovskou zadnicí přisedl."

To už Richard nevydržel a začal se smát. Jeho první představa mu přišla natolik strašlivá, že se mu zdálo neslušné se strýčkovu utrpení smát. Pravda ale princovy zábrany uvolnila a on se smál, až mu tekly slzy: "Jak je možné, že jsem nikdy ten příběh neslyšel?"

„Strýček Osvald celé své družině přísně zakázal, aby se o tom utrpení a potupě, která ho stihla, někdy, někde třebas jen slůvkem zmínili. Ale to víte, princi, že se na hradě a v podhradí nic dlouho neutají. Tak co, ještě stále máte zájem o hrdinství?"

„Ani ne," smál se dál princ.

„Kdybyste ale chtěl být hrdina a proslavit se, mohl byste požádat svého otce, aby vyhlásil nějakou válku. Třeba ten namyšlený král ze západu se prý nedávno dost nelichotivě vyjádřil o vaší výsosti," zkoušel ho Teodor.

„Děkuji, válka je pro hlupáky," odbyl ho Richard. „Ať si o mně říká, kdo chce, co chce. Já si radši počkám na nějakého toho opravdového čaroděje, obra či nejlépe draka. A kalhoty si raději nechám natažené."

„Dobře, princi," pochválil ho Teodor. „Jen s těmi draky bych byl opatrný. Nikdy nevíte, kde se ještě nějaká taková potvora ukrývá."

6. Jedna číše vína neuškodí

Mohu tě pozvat na číši dobrého vína?“ obrátil se jednou po společném klání hrabě Vilém na Richarda. Poprvé za dlouhou dobu, co spolu trénovali souboj mečem, ho nechal vyhrát.

„Co ta náhlá vstřícnost, Viléme?“ zeptal se překvapeně princ, protože nebyl zvyklý na to, že je k němu Vilém milejší víc, než bylo nutné z hlediska dvorní etikety.

„Jako tvůj dlouholetý přítel musím ocenit, jak ses zlepšil v práci s mečem. Dokonce jsi mne dnes i porazil,“ pochválil ho Vilém a v duchu si pomyslel, že takové nemehlo porazí vždy a všude i se zavázanýma očima. „Navíc se již brzy staneš novým králem a stojí přece zato si na to připít,“ dodal.

„Tak dobře,“ řekl Richard a přijal číši, kterou mu podlý přítel s úsměvem na tváři podal. „Jeden pohár nám udělá dobře. Potěší jazyk, tělo i duši.“

„Na zdraví budoucího krále!“ zvolal Vilém s trochu pokryteckým tónem v hlase, který však princ nepostřehl.

„Na zdraví nás všech i celého našeho království!“ pozvedl princ číši a přiťukl si s Vilémem. Kdyby jen tušil, že jeho víno je trochu jiné než Vilémovo.

„Myslím, že lepší víno jsi ještě nepil, Richarde,“ poznamenal Vilém.

„Máš pravdu. Je skvělé!“ ocenil Richard chuť rudě červeného vína z nejlepších hroznů, které dozrály ve slunci vzdálené jižní země.

„Myslím, že už lepší pít ani nikdy nebudeš,“ usmál se v duchu Vilém. Rozloučil se s princem a spokojeně zamířil za svým otcem, aby mu sdělil, že se stalo to, co se podle jejich vůle stát mělo.

Uběhlo sotva pár dní a princ se začal cítit nesvůj. Nejprve si myslel, že se o něho pokouší obyčejné nachlazení. Den ode dne se však cítil slabší a malátnější. Musel ulehnout na lože a jedl čím dál méně. Král povolal k princi své nejlepší doktory, ale ani ti nebyli schopni říct, jaká nemoc sužuje princovo tělo a mysl. Princ začal blouznit a stále častěji upadal do spánku připomínajícího bezvědomí.

Lékaři se obávali, že princova choroba může být nakažlivá. Jen oni a Teodor podávali proto princi léky, jídlo a pití. I přes riziko nákazy chodili svého syna navštěvovat také král a královna. Byli z jeho nemoci zoufalí. Syn jim chřadl před očima. Situace byla tak vážná, že se král rozhodl odložit plánované oslavy princových narozenin a vyslal nové posly, aby pozvané pány a dámy o princově nemoci informovali.

„Princi, probuďte se!“ lomcoval Teodor Richardem.

„Nechte mne, nechte mne!“ snažil se Richard setřást ruce, které se ho dotýkaly. Vůbec nechápal, co se děje. Měl vysokou horečku a sužovaly ho divoké zlé sny. Jeho mysl

byla jako zamlžená a i ve chvílích, kdy se ho podařilo probudit, vše kolem něj v něm vyvolávalo různé fantazijní představy, jakoby v bdělém stavu snil. I teď měl potíže pochopit, že ten, kdo s ním cloumá, je jeho přítel Teodor a ne hromada krvelačných nepřátel.

„To jsem já, princi. Teodor."

„Ach, to jsi ty," konečně se princ probral k vědomí.

„Musíte něco sníst, princi, jinak umřete!" prosil Teodor.

„Díky, nemám hlad," zakroutil Richard odmítavě hlavou a zdálo se, že opět ztratí vědomí.

„Aspoň trochu polévky, princi," snažil se mu Teodor vnutit trochu husté, horké tekutiny. Lžíce však jen stěží prošla mezi rty okoralými horečkou a polovina polévky z ní stekla princovi po bradě. To už opět ztrácel vědomí.

„Teodore," zašeptal. Jeho srdce náhle sevřela obrovská tíseň a měl pocit, že na jeho hruď spadl obrovský kámen. „Zavolej mé rodiče!"

„Princi, prosím, neumírejte!" prosil ho starý rádce se sepjatýma rukama. Celé dny a noci se modlil za princovo uzdravení, ale zdálo se, že to nebylo nic platné. Pochopil, že nastala chvíle, které se tak obával. Po tváři se mu rozkutálely slzy velké jako hrách.

7. Poslední rozloučení

Princ ještě vnímal, když se u jeho postele objevili jeho nešťastní rodiče. Cítil, jak ho plačící matka uchopila za chladnou ruku, a měl pocit, že se mu vzdaluje někam do dálky. Ocitl se sám v nějaké malé, tmavé a děsivé jeskyni. „Tak takhle vypadá smrt," pomyslel si vylekaně. „Nebudu se bát, nic zlého jsem v životě nespáchal, nikomu jsem neublížil, a proto se nebudu bát," rozhodl se být statečný a přijmout svůj osud.

Ve chvíli, kdy učinil toto rozhodnutí, se stěny jeskyně kolem něj rozestoupily, jako by je někdo nafouknul. Zároveň se celý prostor kolem něj prosvětlil a malá, tmavá, děsivá jeskyně se změnila v jeskyni zářivou a krásnou. Bylo v ní tolik světla, že musel mhouřit zrak, aby neoslepl. Alespoň takový měl pocit.

Zdálo se mu, že stěny jeskyně jsou protkány milióny zářivých diamantů. V každé jejich plošce se zrcadlil nějaký obraz. Byly to střípky, v nichž se odrážel celý svět. Byl pozorovatelem obklopeným obrazy v nějaké podivné knihovně.

„Princ umřel! Stalo se neštěstí! Princ umřel!" znělo celým hradem. Princ pozoroval, jak jeho přítel Teodor, zkroucený zármutkem, sděluje tuto zprávu otci a matka propuká v hořký nářek nad ztrátou milovaného syna. Snažil se na ně zavolat, že není mrtvý, že žije, i když se

nachází někde daleko, ale zřejmě ho z té dálky nemohli slyšet.

Náhle měl Richard pocit, že není sám. Nikoho neviděl, pouze podivnou světélkující mlhu měnící se v jasně zářící oblak. V tom oblaku se objevila dívčí postava. Byla neskutečně krásná. Připadala mu jako dítě i dospělá žena současně. „Kdo jsi?“ zeptal se, aniž by z jeho úst vyšlo jediné slovo. Zdálo se, že mu dívka rozumí, jakoby četla jeho myšlenky.

„Jsem tvůj průvodce,“ řekla a on jí rozuměl bez toho, aby cokoliv slyšel. Přesto měl pocit, že její hlas je nádherně zvonivý. „Půjdeš se mnou?“ napřáhla k němu svou průsvitnou ruku a on se vydal za ní.

Na hradě zavládl smutek. Královna si mohla oči vyplakat a král chodil jako tělo bez duše. Dvořané byli zarmouceni, protože většina z nich měla prince ráda. Byl ke všem vstřícný a milý. Nikdy se nechoval nadutě a panovačně. Jestliže ho někdo požádal o pomoc, neodmítl mu ji. Pouze pár dvořanů z okruhu knížete Vladislava a Viléma ho nemělo rádo. Považovali ho za příliš slabého a měkkého, aby se stal v budoucnu králem Slavelónu.

Král vyhlásil v celém království smutek a nechal synovo tělo přenést do hradní kaple, kde mělo odpočívat, než se s ním jeho blízcí rozloučí. Vlastní smuteční obřad se konal za dva dny. Na přání královny proběhl jen v úzkém kruhu rodiny a nejbližších přátel. Kněz pronesl dlouhý

smuteční proslov a truchlící rodina i hosté položili kolem princova lože smuteční květiny a rozsvítili svíčky na jeho památku.

Když králi a královně kondoloval kníže Vladislav se synem, všiml si Teodor, že se obraz prince vystavený nad jeho katafalkem zachvěl a pak se svezl k zemi, jako by ho podivná síla odlepila od tmavé zdi.

„Zatracený průvan," zamrazilo knížete v zádech. „Zavřete dveře!" rozkázal, i když vchod do kaple byl uzavřen a před dveřmi stála stráž. Přestože nebylo jasné, odkud by se zde průvan mohl vzít, všichni přítomní pocítili závan studeného vzduchu, který se mezi nimi propletl jako had.

Po skončení obřadu se princovi rodiče i všichni hosté rozešli truchlit do svých komnat. Pouze stráže před vchodem zůstaly na svém místě a zůstal zde také baron Teodor, který se rozhodl držet čestnou stráž u bezduchého Richardova těla. Nemohl uvěřit, že je jeho svěřenec mrtvý, že tak rychle opustil tento svět, kterého si ani nestačil užít. Jak tak stál u princova těla osvětleného světlem mnoha svící, dotkl se bezděčně jeho chladné ruky. Ta mu ztěžka, ale přátelsky sevřela prsty…

Omdlelého Teodora našla o půl hodiny později jeho paní, když mu šla starostlivě přinést něco k pití a zakousnutí, jak leží nehybně před princovým pohřebním ložem. Zvedla muže do náruče jako dítě a posadila ho na nejbližší stolec.

„Probuď se, ty starej hlupáku!“ snažila se ho přivést k vědomí tak, že ho zlehka, láskyplně propleskla zleva i zprava.

„Co to děláš, hloupá ženo?“ probral se Teodor k vědomí, kupodivu velmi rychle.

„To jsem ráda, miláčku, že ti nic není,“ kulatá tvář jeho ženy se usmívala jako sluníčko.

„Au,“ třel si Teodor bouli na hlavě, kterou utrpěl, když omdlel, a čelist, jež trochu utrpěla od políčků jeho ženy, než zase přišel k vědomí, „měl jsem divný sen.“

„Jaký, broučku?“ zajímala se jeho paní.

„Zdálo se mi, že mě princ chytil za ruku. Pak jsem omdlel a upadl jsem. Přitom jsem měl pocit, že na mne princ promluvil.“

„To se ti jen zdálo,“ podívala se na něj baronka útrpně. „Asi se udeřil do hlavy víc, než je zdrávo,“ pomyslela si. „Jen aby mu to nezůstalo. Už tak s ním není k vydržení.“

„Ne, nezdálo,“ zakroutil Teodor zamyšleně hlavou, i když princ stejně jako dřív ležel nehybně na katafalku.

„A co říkal, můj drahý?“ zeptala se jeho paní starostlivě s vědomím, že bláznům se jejich bláznovství nemá rozmlouvat.

„Říkal, že pokud má žít, musí zůstat mrtvý.“ rozpomněl se Teodor na princovo poselství a jeho paní mu soucitně přiložila na čelo šátek namočený v chladné vodě, kterou mu přinesla prve na pití.

8. Pohled z výšky

Princ si myslel, že průvodkyně, která se mu zjevila, přišla, aby ho převedla na onen svět. Byl překvapen, že ačkoliv jeho tělo zemřelo nebo se alespoň mrtvým jevilo, jeho vědomí stále nějakým způsobem existovalo. Dokonce měl pocit, že jeho mysl je nyní jasnější, než kdy dřív. Ještě víc byl ale překvapen, když mu jeho průvodkyně sdělila, že jeho čas ještě nenastal.

Jeho tělo ještě žilo, bylo však tak slabé a ochromené nemocí, že jeho životní funkce byly utlumeny na minimum. Nedokázalo již déle vázat k sobě duši, která se teď pohybovala mezi tímto a oním světem. Normálně by již byl mrtvý a jeho duše by byla na cestě na věčnost, ale byla zde síla ještě mocnější, která si nepřála, aby princ umřel předčasně.

„Já jsem lék na tvou nemoc," řekla dívka. „Byla jsem poslána, abych ti pomohla. Měl bys vědět, že každý člověk má na tomto světě svůj úkol. Někdy je to úkol velký, jindy jen malý, ale nikdy ne bezvýznamný. Na světě je hodně křivd a utrpení, ale existuje vyšší síla, která pomáhá všem, kdo mají čisté a statečné srdce a před sebou velký cíl."

„A co když neznám svůj úkol? Co když nejsem dost silný na to, abych ho splnil?"

„Neboj se. Přijdeš na to, jaký je tvůj úkol, a najdeš i dost sil, abys ho splnil," usmála se na něj jeho průvodkyně, nebo to tak alespoň cítil. „Někteří lidé svůj úkol splní

či se o to alespoň pokusí, aniž by věděli, že nějaký úkol plní. Řídí se svým svědomím a dělají prostě to, co považují za správné."

„A co když odmítnu splnit svůj úkol?" ptal se dál.

„To samozřejmě můžeš." Jeho průvodkyně se trochu zamračila. „Někteří lidé dají za svého života přednost prospěchu vlastnímu před prospěchem všech. Pro moc a bohatství budou klidně i zabíjet. Jednoho dne je ale dostihne spravedlnost. Když ne ta lidská, tak ta vyšší určitě. To ale snad není tvůj případ."

Kdyby princova duše nebyla čistá a neměl velké sny k naplnění, už by zcela jistě nežil. Jeho nemocné tělo leželo sice nehybně a ztuhle, ale on měl pocit, že se koupe v záplavě jasného světla, které ho hřálo a léčilo, i když to lidé nemohli vidět. To světlo přicházelo skrze jeho novou přítelkyni. Ona byla prostředníkem mezi ním a vyšší formou existence. Pomyslel si, že ta dívka musí být anděl.

Když ho tato žena stvořená snad z čistého světla vyzvala, aby ji následoval, vůbec netušil, co ho čeká. Změnil se stejně jako ona v beztvarý obláček, který byl náhle velký jako celá Země. Byl dokonce ještě větší a měl pocit, že sleduje Zemi z velké výšky. Zdála se mu malá, a přece o dost větší, než si kdy představoval. Na krátký okamžik měl pocit, že vidí celý vesmír se všemi hvězdami a galaxiemi v jeho velkoleposti a kráse.

Potom se jako zázrakem vrátil zpátky na Zem. Spatřil své království a v něm i sám sebe jako malého kluka. Vi-

děl se, jak roste. Smál se vlastní nešikovnosti při výcviku na rytíře. Najednou uslyšel, jak se mu jeho stejně staří druhové za zády smějí. Ani by mu to tolik nevadilo, kdyby ten smích nebyl jízlivý a opovržlivý. „Přece mne nemohou hodnotit jen podle toho, že nemám tolik síly jako oni a nejsem tak šikovný," pomyslel si. „Byl jsem k nim přece vždy přátelský a milý. Myslel jsem, že jsme přátelé."

Richard byl zklamaný, že někteří blízcí lidé se k němu chovali mile jen proto, že byl princ. Konečně mohl vidět pravou tvář lidí, které znal. Někteří byli dobří a upřímní, jako jeho přítel Teodor, a měli prince doopravdy rádi. Byli však i takoví, kteří svou pravou tvář skrývali za maskou falešného přátelství a úslužnosti. K jeho překvapení k nim patřil i jeho strýc Vladislav a bratranec Vilém. Byl zděšen, když viděl, že to byli právě oni, kdo ho připravil o život. Chápal nyní i to, proč se k tomu jejich temné duše odhodlaly.

„Tak Vilém chce být králem," pomyslel si. Kdybych to jen byl věděl, rád bych mu byl ten úděl přenechal. Richard po tomto prozření cítil takové zklamání, že vůbec neměl chuť se na svět vracet.

„Nebuď smutný," uslyšel za sebou vlídný a příjemný hlas své průvodkyně. „Nevědomost je sladká. Poznání pravdy nebývá vždy příjemné."

„Pokud nejsem mrtvý, kdy se budu moci vrátit do svého těla?" zeptal se, i když si nebyl jist, zda o to opravdu stojí.

„Všimni si, ještě jsi ho zcela neopustil. Stále jsi s ním propojen," řekla dívka a on uviděl, že ho s jeho tělem stále ještě spojuje cosi jako tenké světelné vlákénko. „Tvé tělo potřebuje spát, aby se zotavilo, ale probudí se, až si to budeš přát. Než se ale do něj zcela vrátíš, musíš být na návrat připraven. Bude to pro tebe velká zkouška."

9. Příjezd princezny Abigail

Bylo ráno. Teodorovi chvíli trvalo, než svou ženu přesvědčil, že se už cítí opět dobře a aby ho nechala dokončit čestnou stráž u těla prince. Když konečně odešla, snažil se zbytkem vody otírat princovu tvář i rty, ale Richard se už nepohnul, jako by to všechno, co Teodor v noci zažil, byl pouze bláznivý sen stárnoucího muže.

„Co se to děje?“ probral se jen chvíli po té, co se o něj po probdělé noci začala pokoušet dřímota. Nebyl to však princ, co ho probudilo, ale fanfáry, které ohlašovaly, že přijíždí nějaká vzácná návštěva.

Teodor vyšel z tmavé hradní kaple do oslnivého slunečního svitu. Zamířil k hradbám, aby zjistil, co za návštěvu míří na hrad, když zde vládne smutek. „Ó propána,“ pomyslel si, když spatřil velkou jezdeckou družinu doprovázející nádherný kočár ozdobený výsostnými znaky aragonského krále. Přijela aragonská princezna. Posel se s princeznou a jejím doprovodem zřejmě minul a nestačil předat zprávu o zrušení oslav princových 21. narozenin.

Král s královnou byli překvapeni stejně jako baron Teodor. Trochu s rozpaky sešli dolů na nádvoří a se vší důstojností přivítali princeznu Abigail a její doprovod.

Abigail byla velmi půvabná dívka. Její obličej lemovaly vlnité černé vlasy dlouhé skoro až po pás. Na sobě měla cestovní šat z bohatě zdobené červené látky, který jí nijak

neubral na půvabu. Když šla, zdálo se, že při chůzi tančí. Působila vznešeně a kultivovaně jako dívka, které se dostalo nejlepšího vychování a vzdělání. Mluvila plynně několika jazyky.

Princezna byla zdrcena, když se dozvěděla, co strašného se princi stalo. Neodmítla ale pozvání, aby si na hradě po dlouhé cestě několik dnů odpočinula. „Jsem hluboce otřesena ztrátou, jež vás potkala," řekla. „Velmi jsem se těšila, že poznám vašeho syna. Baron Teodor mi o něm pověděl mnoho pěkného, když nás přijel pozvat na oslavu jeho narozenin. Děkuji za vaše pozvání, ráda si u vás pár dní odpočinu."

„To je velmi krásná panna," pomyslel si Vilém, když i on vyšel na nádvoří a spatřil princeznu Abigail. „Byla by to skvělá královna. Tu bych hned pojal za ženu."

„Ta panna by byla pro tebe skvělou ženou," prohlásil kníže Vladislav, jakoby četl synovy myšlenky. „Její otec je nesmírně bohatý a mocný. Získat jeho zemi věnem by nebylo marné. Pak bychom mohli spojit síly a ovládnout i okolní země," uvažoval dále trochu pragmatičtěji než jeho syn. „Musíme tě představit jako budoucího krále."

„Vzácná princezno!" zvolal Vilém, aby si ho všimla dříve, než se odebere do komnat pro hosty. „Dovolte, abych se poklonil vaší kráse a vznešenosti. Jsem hrabě Vilém. Pokud budete cokoliv potřebovat, jsem k vašim službám."

„Je nám ctí," princezna se na mladého hraběte přívětivě usmála. Docela se jí líbil. Byl to hezký, dobře stavěný mladý muž a na první pohled vznešeného původu. „Bude-li to potřeba, ráda využiji vaše služby."

„Hrabě se po smrti prince stal novým dědicem trůnu," poznamenal jakoby mimochodem komoří, který přišel odnést princeznina zavazadla do jejich komnat tak, jak mu to kníže Vladislav nařídil.

„Opravdu?" usmála se sama pro sebe princezna. Snad sem přece jen nejela zbytečně.

Baron Teodor se zachmuřil. Pozoroval zpovzdálí, jak se hrabě Vilém snaží vetřít do přízně princezny Abigail. Vůbec se mu to nelíbilo. Najednou pochopil, že na hradě někdo mohl mít na smrti prince zájem. Princova slova, že musí zůstat mrtvý, aby zůstal naživu, mu nyní začala dávat smysl.

„Chlapče, to nebude tak jednoduché, jak si myslíš," poznamenal potichu Teodor na adresu mladého hraběte. „Ty nemáš ani tušení, že princezna je již zadaná. A tím nemám na mysli našeho chudáka prince."

10. Noční návštěva princezny

Princ se znovu přenesl do let, kdy probíhal jeho výcvik na rytíře. Stál proti svému sokovi – hraběti Vilémovi připraven na jeho útok. Vilém udělal výpad, přišla jedna rána, druhá a on se válel na zemi. Byl to obraz z minulosti. Jeho duch se na chvíli ztotožnil s jeho starým tělem, ale nenásledoval ho k zemi. Cítil proud energie, který útok Viléma provázel. Protože ho vnímal, dokázal se vyhnout útoku a dostal se z nebezpečné zóny.

„Kdybych měl meč a uhnul jsem se tak, jak jsem to udělal teď, byl bych to nyní já, kdo by měl volnou cestu k ráně a vítězství," pomyslel si a přitom sledoval, jak jeho mladší já se těžko zvedá ze země. Znovu se spolu s ním postavil proti Vilémovi a opět pocítil sílu, která lehce vyvedla jeho ducha pryč ze zóny nebezpečí, zatímco jeho hmotné já leželo bezmocně na zemi. Tak princ v duchu prošel všemi souboji s Vilémem i s ostatními svými soupeři včetně posledního souboje, kdy ho hrabě Vilém nechal vyhrát.

„Už vím, jak na tebe, ty mizero," pomyslel si. „Nepřej si, abychom se znovu setkali v boji!"

Najednou jako by na Richarda padla hrozná tíha a táhla ho někam dolů do tmavého prostoru. „Sakra, že by tohle byla smrt?" Cítil se těžký, bylo mu špatně a bolelo ho celé tělo. „Ale já nemám žádné tělo," uvědomil si. „Nebo snad ano?"

„Princi, probuďte se!“ omýval Teodor jeho bledou tvář vlhkým šátkem. Zdálo se, že to nemá žádný efekt, ale pak se přece jen princova víčka zachvěla a jeho oči se ztěžka otevřely. Unaveně pohlédly na Teodora, jakoby říkaly: „Proč mě budíš, ty starej blázne, když se mi tak dobře spalo.“

„Přijela aragonská princezna,“ informoval Teodor Richarda. Nezdálo se ale, že by ho to zaujalo víc, než kdyby se právě dozvěděl, že se na hradě přemnožily myši.

„To je ta krásná princezna, o které jsem vám princi vyprávěl,“ pokračoval Teodor. „Její otec je bohatý a mocný, přesto se o svou dceru velmi obává. Nechal popravit jednoho jejich mága a věštce, který škodil jemu i jejich zemi. Zášť toho čaroděje byla tak veliká, že proklel jeho dvě dcery. Probudil tisíciletého draka, jenž do té doby odpočíval v pouštních horách. Starší princeznu Rosu drak unesl a zahubil. Až bude Abigail osmnáct let, drak se ji vydá hledat a nevrátí se do svého doupěte v horách, dokud ji nenajde a nezahubí. Přitom zničí každého a vše, co se mu odváží postavit do cesty. Legenda říká, že je ten drak tak mocný, že ho nedokáže přemoci žádné vojsko.“

„Pít,“ pohnul princ sotva znatelně suchými rty. Teodor mu lehce nadzvedl hlavu a vpravil pár kapek vody mezi suché rty. „Pohádka,“ zašeptal princ sotva se mu podařilo pohnout jazykem, aby vyjádřil svůj názor na příběh, který mu právě jeho přítel vyprávěl.

„Možná ano, možná ne. V každém případě aragonský král poslal svou dceru za tebou, do naší země s nadějí, že zde ji drak nenajde, a když najde, tak ji jako moudrý a statečný muž dokážeš ochránit. On sám se svým vojskem se draku postaví přímo uprostřed pouště."

Teodor si najednou uvědomil, že ho princ už neposlouchá. Opět ztratil vědomí a upadl do nehybné strnulosti připomínající smrt. Richard naopak cítil, jakoby se mu teprve teď vrátilo čisté vědomí a myšlení a spadla z něho tíha fyzického bytí. Jeho volný duch se teď mohl vydat za princeznou, aby se podíval, zda je skutečně tak krásná, jak mu Teodor popisoval po návratu ze své cesty po světě.

Způsob, jak se nyní pohyboval, mu připomínal sny o létání, které se mu občas zdávaly. Zemská tíha nad ním neměla moc. Stačilo se jen trochu odrazit a už letěl jako pták svobodně vzduchem. Proletěl tlustou zdí kaple a vyletěl ven do tmavé noci. Vojáci, kteří stáli stráž před vstupem do hrobky, se otřásli, jako by je právě ofoukl chladný vítr. Princ se rozletěl po hradním nádvoří, zakroužil nad hradbami a střemhlav se vrhl dolů do údolí. Pocit rychlosti byl tak neuvěřitelně opojný, že se ho nemohl nabažit. Pak si přece jen uvědomil, proč kapli opustil a zamířil zpět ke hradu.

Doletěl až k hradní věži, kde byly pokoje pro vznešené hosty. Viděl, že se tam v jednom okně svítí. Podél hradní zdi vystoupal až k oknu, aby nahlédl dovnitř. Na chvíli se

zastavil, protože si uvědomil, že dělá něco nepatřičného. Byl zvědavý na princeznu, ale zároveň cítil, že je neslušné někoho – krásnou ženu tajně pozorovat. Co kdyby… Jeho zvědavost ale byla silnější. „Kdyby něco, tak hned zmizím," řekl si a vznesl se až k oknu.

„Teodor nelhal. Je opravdu velmi krásná. Někoho mi připomíná," pomyslel si princ, když spatřil princeznu. „Už vím, připomíná mi moji průvodkyni. Jak je to ale možné?"

Abigail byla právě zabraná do hovoru se svou komornou. Litovala, že nemohla prince poznat a že ho stihl tak hrozný osud. Kdyby tak věděla…

„Sáá…" ozvalo se z rohu komnaty. Princ se podíval tím směrem a spatřil šedivé kotě, jak tam stojí s nahrbeným hřbetem a naježenými chlupy. Malý perský kocourek koukal přímo na prince, jako by ho byl schopen vidět, a zdálo se, že se mu jeho přítomnost vůbec nelíbí.

„Co ten kocour blbne?" podivila se komorná.

„Mňau," vydal kocourek bojový pokřik a vyrazil přímo na prince. Jako chlupatá dělová koule zdolal tři-čtyři metry tygřími skoky. Pak se ještě jednou odrazil k obřímu skoku. Chvíli letěl vzduchem přímo na prince s vytaženými drápky připravenými zabodnout je do vetřelce, pak s udiveným výrazem skrz prince proletěl a nakonec se zastavil o velké benátské zrcadlo za ním. Se žalostným „mňauuu" sklouzl po zrcadle dolů na zem a rozplácl se jak dlouhý tak široký na podlaze.

„Pobrete chiquito. Chudáčku malinký," politovala Abigail svého kocourka a zvedla ho do náruče. „Tobě se něco škaredého zdálo, že?"

„Žádný chudáček, blbeček to je," poznamenala komorná pro sebe.

Princ pochopil, že je na čase princeznu opustit a vrátit se ke svému tělu dříve, než se její malý ochránce opět vzpamatuje. Zamířil ke dveřím, prošel jimi jako máslem a pak letěl rychle jako vítr hradními chodbami a ani si nevšiml, že vzduch za ním víří, hýbe závěsy, otáčí obrazy na stěnách a strhává lehčí předměty na stolech a skříních. Služebnictvo, které se v této době ještě pohybovalo po chodbách, tyto podivné jevy vylekaly. Druhý den se pak šířila zpráva, že na hradě straší.

„Princi, nevíte o tom něco?" zeptal se baron Teodor, když se mu prince druhý den brzo ráno opět povedlo přivést k vědomí. Měl velkou radost, že se princ začíná zotavovat. Nejenže byl schopen otevřít oči a pohnout prsty na rukou, byl také schopen se napít a spolykat pár lžiček polévky, když ho Teodor trochu podepřel.

„O čem?" zeptal se nechápavě princ. Slova mu šla přes rty ještě poněkud ztuha, ale jak se snažil, jeho schopnost mluvit se lepšila.

„O strašení na hradě," nadzvedl obočí Teodor.

„Na hradě straší?" podivil se princ.

„Na chodbách prý poletovaly předměty, obrazy se otáčely a jedna služebná prý potkala bezhlavého rytíře."

„V hradu jsem skutečně byl, po chodbách jsem se pohyboval, ale bezhlavého rytíře jsem nepotkal," vzpomínal princ.

„Myslel jsem si to," poznamenal Teodor. „Ta ženská je trochu hysterka. Jedině, že byste nechtěně probudil vašeho prapradědečka z matčiny strany. Tomu nechal váš prapradědeček z otcovy strany setnout hlavu, protože si přivydělával jako loupeživý rytíř. Od té doby prý občas na hradě straší, ale posledních minimálně padesát let o něm nikdo neslyšel."

Princ svého přítele poslouchal, trochu ho to však unavilo, a tak za chvíli opět převrátil oči v sloup a raději se zase odebral do říše slastného bezvědomí.

11. V Aragonském království

Princ měl pocit, že usnul a že se mu zdá sen, protože se přenesl do říše, kde byly skvostné hrady, města, moře, poušť, hory a rostly tam i podivné stromy – palmy, které znal jen z knih. Měl pocit, že se ocitnul v ráji. Spatřil před sebou velké město, jemuž dominoval velkolepý královský hrad. Brána města se otevřela a z ní vyjelo vojsko v plné zbroji. V jeho čele jel sám vládce této země – mocný aragonský král.

Richard pochopil, že to co vidí, není sen. Aragonský král mířil do pouště, aby se tam utkal se zhoubou, která hrozila jeho zemi a jeho dceři, aby se postavil tváří v tvář hroznému drakovi, jenž se měl každým okamžikem probudit v pouštních horách. Princezna Abigail měla totiž právě dnes oslavit své osmnácté narozeniny.

„Aragonský král bere tu pohádku nějak vážně," pomyslel si princ, když se náhle země otřásla a z hor na obzoru se ozvalo temné zaburácení. Králova tvář se zachmuřila a jeho vojáci trochu zbledli. Bylo něco jiného postavit se cizímu vojsku, než neznámé nadpozemské síle, která v jejich představách byla ještě zlověstnější než všichni démoni z jejich pohádek.

„Připravte se k boji!" zavelel aragonský král, když přivedl své vojáky do podhůří vysokých, nepřístupných hor daleko od hradeb města, které chtěl ochránit od zkázy. Na jeho pokyn vojáci rozmístili katapulty a balisty, střelci

srovnali své šiky a vojáci s dlouhými kopími se rozestavili tak, aby odrazili přímý útok draka na jejich pozice. V záloze byli připraveni jezdci a vojáci elitní gardy obstoupili krále, aby ho v případě potřeby ochránili i vlastními těly.

„Huááh," ozval se z hor strašný dračí řev. Netrvalo dlouho a na obzoru se objevila malá tečka. Rychle se zvětšovala, až nabyla rozměrů obrovského draka. Jeho hlava vypadala jako kombinace zákeřné hadí hlavy s hlavou pravěkého dravce. Měl velké oči a nad širokými nozdrami se tyčil roh schopný propíchnout i koně. Měl dlouhý krk a ještě delší ocas. Jeho tělo bylo pokryté šupinami. Byl zřejmě schopen se pohybovat po zemi, ve vzduchu i ve vodě.

„Myslel jsem, že bude větší," pomyslel si princ, který očekával, že spatří monstrum nad monstry. „Vypadá sice dost děsivě, žádný muž by sám proti němu neměl šanci, ale statečná armáda aragonského krále by si s ním měla poradit."

Velitelé ani vojáci aragonské armády prozatím opravdu nevypadali, že by se draka, ať by byl sebevětší a sebehroznější, zalekli. Tisíce hrotů ostrých šípů z luků i velkých balist zacílilo k obloze ve směru, odkud drak přilétal. Vojáci čekali na povel ke střelbě a v duchu se modlili ke všem svým svatým.

„Připravte se! Palte!!!" zvolal král.

„Pal! Pal! Pal!" předávali velitelé jeho rozkaz dál svým vojákům. Tisíce tětiv zadrnčelo a ostré šípy zamířily

k obloze draku vstříc, právě když se střemhlav spustil z oblohy dolů proti královu vojsku.

Zdálo se, že mrak šípů se neodvratně blíží ke svému cíli, ale drak v poslední chvíli mocně máchl křídly a jeho střemhlavý let se prudce zastavil a on velmi rychle opět začal nabírat výšku. Bylo to jen o vlásek, že neskončil prostřílený záplavou šípů a střel, jež mu letěly vstříc.

„Haá! Haá!“ volali vojáci na zemi vítězně, když viděli, že se jich drak zalekl a na chvíli svůj útok přerušil.

„Nabíjet! Připravte se k boji!“ zavelel opět aragonský král, který věděl, že vítězství nebude tak snadné dosáhnout.

Měl pravdu. Drak se sice na chvíli vzdálil z dosahu jejich střel, ale to neznamenalo, že se rozhodl už dál nebojovat. Opět zamířil jak střela k zemi a z tlamy mu tentokrát šlehal hrozný plamen. To ale zřejmě nebylo to nejhorší. Princ viděl něco, co běžní smrtelníci dole na zemi vidět nemohli. Kolem draka se vytvořilo něco jako temnota, a když drak šlehl plamenem proti královu vojsku, temnota zamířila také tím směrem.

Vojáci stáli pevně rozkročeni, připraveni opět vyslat smrtící salvu šípů proti nebi. Plamen šlehající z dračí tlamy vypadal sice hrozivě, ale prozatím je nemohl ohrozit. Věděli, že dříve, než drak přiletí dostatečně blízko, aby je mohl spálit na prach, vyletí proti němu jejich šípy a zastaví ho stejně jako před chvíli. Netušili ale, že dračí síla není v tom, co je vidět, ale právě v tom, co není. Temný oblak

překryl královo vojsko, jež o jeho existenci nemělo nejmenší tušení. Ta temnota byla živá a děsivá. Skrývalo se v ní tisíce démonu noci připravených zaútočit a přemoci královo vojsko strachem, který dřímal někde v koutku duše každého vojáka.

„Ó Bože!“ ozvalo se náhle zoufalé volání z úst stovek vojáků, kteří z ničeho nic byli vystaveni hrůze, jakou nebyli schopni pochopit. Zmocnilo se jich zvláštní mámení smyslů, které zcela změnilo jejich vnímání skutečnosti. Někteří uslyšeli podivné hlasy znějící všude kolem nich, jež se jim vysmívaly a zastrašovaly je. Jiní dokonce viděli, jak se kolem nich míhají podivné stíny a postavy, které připomínaly džiny a démony z bájí. Nebylo divu, že strach a hrůza naplnily jejich mysli a srdce.

Jak tma pronikala vojskem aragonského krále, vojáci odhazovali plni děsu své zbraně a snažili se utéct nebo naopak jimi divoce máchali kolem sebe a stříleli na všechny strany, jako by se snažili přemoci neviditelného nepřítele, ale přitom jen zraňovali své druhy a ještě zvyšovali všeobecnou paniku. Když princ viděl ten chaos a zmatek, pochopil, proč, dle legendy, nemůže draka porazit žádné vojsko. Strach a temná energie, kterou drak šířil, způsobovaly, že sebesilnější a sebestatečnější vojsko porazilo samo sebe.

Drak se ještě jednou vznesl, aby se vyhnul zbytku šípů a střel, které přece jen na něho ještě směřovaly, a pak se spustil z oblohy střemhlav dolů, aby dokončil dílo zkázy,

které dole na zemi působila jeho temná síla. Tentokrát se jeho útok nesetkal už s žádným odporem. Vojáci neuspořádaně pobíhali ve snaze utéct před drakem i svými pomatenými druhy. Plamen šlehající z drakovy tlamy a jeho divý řev dílo zkázy dovršovaly.

Jen králova garda, složená z nejudatnějších mužů ještě stála v obranném postavení. Vojáci se snažili svými těly ochránit krále před vším, co by ho mohlo ohrozit. Princ si všiml, že temnota nebyla v prostoru, kde stála králova garda, tak silná, jako by ze skupiny mužů kolem krále vyzařovalo slabé světýlko šířící se od muže k muži, které temnotu rozptylovalo a zeslabovalo její moc nad myslí a srdcem poslední hrstky statečných.

„Pomoz jim ochránit krále," uslyšel princ najednou hlas, který patřil jeho průvodkyni ve světě duchů.

„Rád bych, ale nemám své tělo," odpověděl princ. Jako nehmotný duch se cítil zcela bezmocným pozorovatelem.

„To nevadí. Pomoz jeho mužům posílit ty zbytky světla, které je chrání."

„Jak to mám udělat?" nechápal princ.

„Představ si, že z tebe to světlo vyzařuje. Soustřeď se na něj. Nechej ho sebou volně procházet. Ty jsi jen čočka, která ho soustřeďuje. Jeho síla tě prostupuje a chrání. Obklopuje tě jako zlaté vejce. To je tvým štítem proti temnotě a zlým silám. Spoj svou energii s energií těch statečných

mužů. Pomoz jim vytvořit světelný štít proti temnotě a věz, že oni dokážou svého krále ochránit."

Princ udělal, jak mu jeho průvodkyně řekla. V mžiku se ocitl uprostřed poslední hrstky mužů chránících krále. Cítil strach vkrádající se do jejich srdcí při pohledu na zbytek dříve silné armády, která byla nyní v troskách a rozkladu. Snažil se soustředit na světlo v sobě i skomírající zbytky světla v srdcích posledních obránců. Chvíli se bál, že to nedokáže. Přes jeho úsilí se zdálo, že temnota obklopující draka, který se k nim blížil ve své mohutnosti a temné zlověstnosti, sfoukne poslední plamínky odvahy obránců a drak je pak již snadno porazí.

Richard překonal své obavy a soustředil se na malý zdroj světla uvnitř své duše. Představil si, že se zvětšuje a postupně ho, jako by rozdmýchával. Nechal ho proudit skrze sebe nahoru do prostoru kolem. Cítil, jak síla, která z něj vystupuje, se zároveň do něj vrací vytvářejíc kolem něj cosi jako silové kruhy. Zdroj světla, který byl zpočátku velký pouze jako špendlíková hlavička, se zvětšil na velikost míče, pak obřího zlatého vejce, které ho obklopovalo, a nakonec se spojil s uhasínajícími plamínky odvahy okolních mužů a obklopil královu gardu jako ochranný světelný štít.

Muži královy gardy ani král sám neviděli světelné pole, které je nyní chránilo. Pocítili ale zvláštní příliv klidu a odvahy, jež jim umožnil postavit se proti blížící se bestii. Kopí obránců v první řadě se pevně zapřela do země

a jejich hroty zamířily proti drakovi. Muži za nimi vytasili své dlouhé meče a připravili se na poslední boj. Zpoza jejich zad vylétl do vzduchu roj šípů a kopí. Drak zařval, protože ho několik z nich zasáhlo. Plivl plamenem proti první řadě obránců, ale proud ohně se zastavil na jejich velkých štítech.

Sotva plamen zmizel, zpoza štítů vyskočilo několik mužů a kopími a meči neohroženě na draka zaútočilo. Jednoho či dva drak jako pírko odhodil svými obrovskými pařáty, ale další muž do něj zarazil své kopí a jiný ho s divokým výkřikem sekl do křídla mečem. Drak strnul, jako by nechápal, jak mu mohou ti lidští červi vzdorovat. Mezitím se mu z boku do šíje bolestivě zabodlo další kopí a z úst útočníků se ozval děsivý bojový ryk, protože viděli, že drak není nezranitelný a že ho mohou jejich paže a zbraně porazit.

Vojáci, kteří do této chvíle v panice odhazovali své zbraně a prchali, se zastavili a viděli, jak jejich druzi statečně, a dokonce i úspěšně drakovi čelí. Jako by se temnota náhle rozptýlila, odvaha do jejich srdcí se navrátila a bojovníci se opět chápali svých zbraní a nakaženi vírou ve vítězství se vraceli na bojiště a s děsivým řevem hnali se proti drakovi.

Richard viděl, že temnota, která dosud draka chránila, je potrhaná jako mraky, přes něž prosvítá po bouřce slunce. Rozplývala se poražena světlem, které princ pomohl zažehnout v srdcích králových mužů. Bez síly temnoty byl

drak sice stále silným ale ne neporazitelným monstrem. I když kolem sebe zlostně šlehal plamenem, sekal drápy a zuřivě mlátil ocasem, nedokázal již statečným bojovníkům zabránit, aby ho svými zbraněmi nezasahovali.

Drak mocně máchl křídly a vznesl se těžce do vzduchu. Setřásl ze sebe muže, kteří se ho ještě snažili zadržet a uštědřit mu smrtící ránu. Když už ho nemohly zasáhnout meče a kopí pěšáků, zamířily na draka luky střelců a z jejich tětiv vylétly spršky šípů trhající bestii křídla. Drak krvácel a nechybělo mnoho, a zřítil by se na zem, kde by ho pomstychtiví muži jistě bez milosti dorazili. Nakonec se mu přece jen podařilo uletět. K zemi se jako kámen zřítil až v bezpečí, uprostřed vysokých skalnatých hor.

„Nenechte ho uniknout!“ velel král v zápalu bitvy, ale když viděl, kolik jeho vojáků je zraněných a mrtvých, pochopil, že to není možné. „Doufám, že ta potvora chcípne sama,“ ulevil si a přidal se k vítěznému pokřiku svých bojovníků, kteří poprvé v historii země porazili tak hroznou a krvelačnou bestii a zahnali ji na útěk.

12. Druhý noční výlet do hradu

Večer Teodor opět navštívil prince. Byl příjemně překvapen, že Richard s jeho pomocí je už schopen se posadit a trochu se najíst. Princovy oči byly jasnější a do tváří se mu zvolna vracela barva, takže už nevypadal jako mrtvola. Vyprávěl, co za celý den zažil. Vylíčil mu velkou bitvu s drakem a také boj temnoty a světla.

„Něco z té energie ve mně zůstalo. Cítím, že ji dokážu svou vůlí ovládat, i když ji ve své tělesné podobě přímo nevidím. Dokážu ji koncentrovat a léčit s ní své tělo. Díky ní se už cítím mnohem lépe," vysvětlil zlepšení svého zdravotního stavu.

„To je dobře, princi," pochválil ho Teodor. „Jen dávejte pozor, abyste se neprozradil. Je lepší, když vaši nepřátelé nevědí, že jste naživu. Ještě byste se jim neubránil. Až přijde čas, najdu cestu, jak říct vašim rodičům, že žijete."

„Byl jsem navštívit svou matku, když spala. Vnímala mne sice, ale myslela si, že si jí jen zdám," poznamenal princ. „Zkoušel jsem navštívit také otce, ale ten mě nevnímal vůbec."

„Váš otec je příliš pragmatický," pokýval hlavou Teodor.

„Jsem rád, že se už princezna Abigail nemusí draka obávat."

„Jen abyste se, princi, nemýlil. Draci jsou velmi silná, odolná a nevyzpytatelná monstra. Ti se dokáží rychle

vzpamatovat. Škoda, že ho královi vojáci nedokázali dorazit. Mohl být navěky klid."

„Neboj, aragonský král vyslal oddíl dobrovolníků, aby draka v horách našli a dorazili. Je jisté, že drak nebyl schopen doletět příliš daleko. Utrpěl hrozná zranění. Pokud ne dnes, pak nejpozději zítra, vojáci draka najdou a dorazí," byl si Richard jist.

„Jen aby," vyjádřil Teodor povzdechem ještě jednou pochybnost. „Co máte dnes večer, princi, v plánu?"

„Podívám se asi za princeznou. Rád bych ji zase viděl."

„Dobře, princi, ale snažte se chovat trochu méně nápadně než posledně. Princ jako hradní strašidlo je přece jen trochu neobvyklá věc. Nemyslíte?"

Richard však svého přítele už neposlouchal. Upadl zase do stavu ztuhlosti podobné smrti, jen ve tvářích měl trochu méně bledosti než dříve. To však v pološeru, ve svitu svíček nebylo bez bližšího zkoumání vůbec možno rozpoznat.

Princův duch se chvíli vznášel nad zámkem a užíval si svobody, kterou mu dával let prostorem. Pak si uvědomil, proč vlastně opustil své tělo, a zamířil přímo do princezniny komnaty, protože velmi toužil princeznu zase uvidět. Ta ale v komnatě nebyla. Našel jen spícího perského kocourka, který ho prve byl schopen vidět.

Kocour ležel spokojeně u krbu. Teplo z ohně mu zřejmě dělalo dobře. Vůbec mu totiž nevadilo, že sem tam nějaká jiskřička z praskajících polen dolétla až k němu.

„Vůbec se nebojí, že si spálí kožich," pomyslel si Richard. Jeden malý oharek dokonce doutnal v místech, kde končil kocour a začínal jeho ocas.

„Nerad bych, aby se probudil a začal zase jančit," obával se princ. Nenapadlo ho ale nic lepšího než tu malou jiskřičku, která by nejspíš zhasla sama od sebe jako ostatní, zkusit odfouknout. Ve chvíli kdy fouknul, oharek se začervenal a přísunem kyslíku začal žhnout. To by možná ještě nebyl problém, kdyby se kocour právě v této chvíli nezačal lenivě protahovat a měnit polohu, jako by říkal: „To je ale příjemně teplo."

Žhavý oharek zmizel k princovu zděšení pod hustým kocouřím kožichem. Chvíli se nedělo nic a princ už skoro doufal, že oharek bez přísunu vzduchu v kožichu kocoura uhasl. Pak ale náhle kocour otevřel oči, otevřel je víc a ještě víc, až se zdálo, že mu asi vypadnou z důlků. Ozvalo se vyděšené „Mňauuu!" a kocourek vyrazil jako smyslů zbavený vpřed vstříc komorné, která právě otevřela dveře, aby její paní mohla vstoupit.

Kocour, jemuž se kouřilo zpod ocasu, proběhl komorné pod rozložitou sukní a princ se obával, že dojde k rozšíření požáru, který nedopatřením v kožichu kocoura založil. Naštěstí komorná duchapřítomně vyhodnotila situaci a chrstla pod sebe vodu z konvice na mytí. Tak zabráni-

la svému vznícení a zároveň uhasila kocourka zamotaného v látce šatů.

„Mňau," něco žalostně zplihlého vylezlo zpod sukně komorné. Už to vůbec nevypadalo jako načechraná královská kočka, ale spíše jako mokrá šedivá krysa. Jako by zaslechl princův trochu škodolibý smích, rozhlédl se kolem sebe, a když zjistil, kdo byl opět příčinou jeho utrpení a ponížení, jal se prince pronásledovat.

Kocourek vyrazil jako pes obranář srážeje přitom vše, co mu stálo v cestě. Princ se musel vznést až ke stropu, aby mu unikl. Kocourek se sice pokusil vyskočit na nejvyšší skříň, ale protože nebyl moc dobrý skokan a mokrá srst ho zřejmě tížila, nedoskočil až nahoru, zachytil se jen předními tlapkami a snažil se vyškrábat nahoru. Byl by asi spadl dolů na podlahu a natloukl si, kdyby ho Richard nepřizvedl silou své vůle za těžký, vypasený zadek a nepomohl mu vyškrábat se na skříň.

„Myslím, že budeme kamarádi," řekl princ kocourovi, když bezpečně seděl na skříni.

„Mňau…" připustil kocour, že pro tuto chvíli přijímá velmi křehké příměří.

„Corsario! Estas dado a todos los diablos!" zlobila se španělsky princezna na kocourka, když v doprovodu hraběte Viléma vstoupila do své komnaty a uviděla tu spoušť.

Princ viděl, jak je nádherná. Dlouhé vlasy měla sepnuté čelenkou a rozpuštěné na zádech tak, že jí sahaly až k neuvěřitelně štíhlému pasu. Krátká orientální blůzka

čoli jí odhalovala bříško. Na nohou měla široké nadýchané hedvábné kalhoty bílé barvy. Co se princi ale nelíbilo, byl její doprovod. Došlo mu, že hrabě Vilém dělal princezně společnost patrně celý den a že jí to zřejmě nebylo ani trochu nepříjemné.

„Chová se, jako by viděl ducha," řekla na adresu svého kocourka princezna.

„Možná ho straší princ Richard! Cha, cha…" zasmál se Vilém.

V té chvíli Richard pocítil hluboké roztrpčení. Muž, jako byl Vilém, si určitě mohl snadno získat srdce krásné Abigail. Byl urostlý, Richard sotva rostlý. Vilém byl skvělý rytíř, který ještě nepoznal hořkost porážky, Richard sotva uzvedl svůj meč a doposud si s ním nevydobyl ani jedno vítězství. Navíc, princezna byla skvělá tanečnice plná jižanského temperamentu. Hrabě Vilém sice tanci nijak zvlášť neholdoval, ale na rozdíl od Richarda nebyl takové nemehlo, aby pošlapal dámě střevíčky a nevěděl ani, co za tanec se právě tančí.

„Hasta maňana! Byl to krásný den," rozloučila se princezna s Vilémem.

„Přeji vám sladké sny, princezno!" uklonil se Vilém, a spokojen sám se sebou se vydal do svých komnat. Kdyby jen tušil, že ho zpovzdálí sleduje pěkně naštvaný princův duch.

„Ty mizero!" pomyslel si Richard a následoval Viléma do jeho komnaty.

„Ještě pár dnů a můj otec navrhne králi, abych se stal novým následníkem trůnu, a král to nebude moci odmítnout. Pak požádám Abigail o ruku a stanu se nejmocnějším králem v širokém okolí. Impérium, které vytvořím, svět ještě neviděl," samolibě pronesl Vilém ke svému obrazu v zrcadle.

„Nepovídej!" ozval se za ním důvěrně známý hlas. Vilém se zprudka otočil, ale nikdo za ním nebyl nebo alespoň nikoho neviděl.

„Richarde?!" Vilém sáhl po meči, i když si nebyl jist, zda je to ta správná zbraň pro boj s duchem.

Místností se prohnal studený závan vzduchu a zhasnul všechny svíce. Vilém cítil, jak se mu úlekem staví vlasy na hlavě. Zapomněl na meč a vrhl se ke dveřím, aby svému zlému snu unikl.

„Přece by ses nebál, milý bratranče?" pravil princ a položil Vilémovi svou éterickou paži skoro přátelsky na rameno. Přestože byla nehmotná, hraběti se zřejmě zdála skutečná až moc, protože se v panice pokusil projít zavřenými dveřmi, což se mu ovšem nepovedlo ani na opakovaný pokus.

13. Prozrazení

Přeji dobré ráno, baronko," pozdravil kníže Vladislav druhého dne ráno Teodorovu paní. Neměl ji příliš v lásce, ale třeba by mu mohla poskytnout nějaké zajímavé informace.

„Dobrá ráno, kníže," odpověděla baronka s lehkou úklonou.

„Jak se daří vašemu muži?" zeptal se kníže. „Sleduji, že se stále nemůže smířit s princovou smrtí."

„Máte pravdu. Neustále za ním chodí, ale zdá se, že už se tolik netrápí. Nejhorší to bylo krátce potom, co princ zemřel. To trpěl dokonce halucinacemi."

„Opravdu?" podivil se kníže.

„Ano, první noc dokonce omdlel a pak tvrdil, že ho mrtvý princ uchopil za ruku."

„To snad ne!" vyjádřil vylekaný údiv kníže Vladislav. Věděl, že princ je jisto jistě mrtvý, ale byl dalek věřit tomu, že by baron Teodor podlehl nějakým halucinacím. Baron měl sice už svůj věk, ale znal ho natolik dobře, aby věděl, že má stále naprosto jasnou mysl. Nahlas ale řekl: „To se mu asi opravdu něco jen zdálo. A říkal ještě něco?"

„Povídal, že mu princ řekl, že aby mohl žít, musí zůstat mrtvý." prozradila knížeti ve své prostotě baronka. Vůbec netušila, jak důležitou informaci mu dává.

„No, podívejme," zamyslel se vážně kníže Vladislav. „Přeji vám moc pěkný den!" rozloučil se na oko velmi přá-

telsky, ale uvnitř to v něm vřelo. Cítil vztek i strach, že jeho zločin bude prozrazen.

Chvíli po setkání s baronkou bezcílně bloumal hradními chodbami a snažil se utřídit své myšlenky. Doposud báchorkám o strašení na zámku nepřikládal žádný význam. Teď cítil obavy. Kdyby princ žil, šlo by jemu i synovi o hlavu. Zamířil proto ke komnatám svého syna, aby s ním promluvil. Jaké však bylo jeho překvapení, když mu syn otevřel až po dlouhém bouchání, a když konečně otevřel, držel se za potlučenou hlavu.

Otcovo bouchání probralo Viléma k vědomí. Musel omdlít a zbytek noci strávit v bezvědomí na zemi u dveří. Hrozně ho bolela hlava. Na vlastní kůži si vyzkoušel pravdivost přísloví, že hlavou zeď a kupodivu ani dubové dveře neprorazíš. Mimo to měl vážný důvod k přemýšlení. Nevěděl, jak je možné, že ho Richard přišel v noci strašit, ale věděl, že to ohrožuje veškeré jeho plány do budoucna.

„Co se ti proboha stalo?“ podivil se kníže Vladislav. Ještě víc ho udivilo Vilémovo vyprávění, co se mu v noci přihodilo. Ten se trochu obával, že se mu bude otec smát a považovat ho za hysterického zbabělce. Kníže se ale vůbec nesmál. Úsměv mu nějak zmrzl na rtech…

„Myslíš, že to nebyl klam?“ zeptal se Vilém, přestože zkušenost z minulé noci se mu zdála reálná až moc.

„Pokud princův duch nemá po smrti klid, bude chvíli strašit, ale za nějakou dobu ho to přestane bavit a dá pokoj," pravil vážně kníže. „Abychom mu to usnadnili, můžeme nechat sloužit mši za jeho duši a kapli i místa, kde se zjevuje, vysvětit."

„To pomůže?"

„Ano, pokud je mrtvý."

„Jak to myslíš, otče? Myslíš, že by nemusel být mrtvý?" užasl Vilém.

„Je to nepravděpodobné, ale vyloučené to není. Pokud jeho tělo není zcela mrtvé, ale jen polomrtvé, může se pohybovat jeho duše mimo tělo a to jí stále ještě dodává sílu, jež pro své projevy na tomto světě potřebuje."

„Jak to víš, otče?" podivil se Vilém.

„Když jsem byl mladší, věnoval jsem se studiu okultních věd," prozradil kníže. „Teď se ale musíme přesvědčit, že je princ opravdu mrtvý. Jestliže není, bude litovat, že nezemřel, dokud to bylo ještě snadné…"

14. Zazděný v hrobce

„Sakra! Ty jsi mě polekal," trhl sebou Teodor, protože se mu princ zjevil v zrcadle, právě když si upravoval svůj zevnějšek. „Tohle mi, princi, nedělejte. Jsem přece jen už starší člověk. Z toho leknutí jsem mohl mít smrt. Strašit za bílého dne!" Teodor pochopil, že mu chce princ něco velmi důležitého sdělit. To nebylo samo sebou, že se tak náhle zjevil. Jako duch mu to ale nebyl schopen říct, a tak nezbylo než se vydat za ním.

„Kam jdeš?" zeptala se nevrle jeho paní. „Za chvíli se podává oběd."

„Musím za princem," řekl Teodor a už se hrnul pryč.

„Co to do tebe vjelo?" zlobila se baronka. „Ty ses musel dočista zbláznit. Nejenže za ním chodíš ráno i večer, to musíš i teď?! I kníže Vladislav si myslí, že ti přeskočilo."

„Co jsi to říkala?" zastavil se Teodor v pohybu ke dveřím. „Ty jsi mluvila s knížetem?"

„Řekla jsem mu, že prince stále ještě navštěvuješ. A také, že se ti tehdy zdálo, že princ není mrtvý."

„Proboha! A co on na to?!"

„Nic. Proč?" baronka viděla, že její muž vypadá, jako by se o něj pokoušely mrákoty.

„Ženská hloupá!" rozohnil se Teodor. „Kníže Vladislav našeho prince zabil!"

„Ježíši Kriste!"

„Princ není mrtvý! Jenom tak vypadá!"

„Vzpamatuj se, drahý muži!“ uzemnila chudáka Teodora korpulentní dáma pohlavkem, který mu měl navrátit ztracený rozum. „Mluvíš úplně z cesty!“

„Tobě přeskočilo?!“ zlobil se Teodor, když ho jeho žena starostlivě opět postavila na nohy a oprášila. „Když mi nevěříš, tak pojď se mnou!“

Baronka sice nevěřila vůbec ničemu z toho, co říkal, ale raději poslechla, protože bláznům se nemá odporovat. Bylo jí chudáka líto. V duchu přemýšlela, zda se jeho blouznění dá léčit. Teodor ji vedl nejkratší cestou do hradní kaple.

„Proboha!“ vyděsila se baronka, když se princ na svém posmrtném loži posadil. Oči vyvrátila v sloup a sesunula se na svého manžela, který měl co dělat, aby ho pod sebou nepohřbila a bezpečně ji položil na zem.

„Co tu dělá tvá žena?“ zeptal se princ vyjeveně.

„Už jsem to nemohl před ní déle skrývat,“ pokrčil rameny Teodor. „Co se stalo, princi, že jste chtěl se mnou tak nutně mluvit?“

„Mám špatnou zprávu. Drak ještě žije!“ Richard se jal svému učiteli vyprávět, jak se vydal do země aragonského krále zjistit, zda se jeho vojákům podařilo najít a dorazit draka. Skutečně ho našli, ale drak je do jednoho zabil.“

„A kde je drak teď?“ zeptal se Teodor.

„Nevím, ale v Aragonu zřejmě nezůstal,“ řekl princ. „Myslím, že je na cestě sem.“

„Já mám pro vás také špatnou zprávu princi," sklopil oči Teodor. „Kníže Vladislav už možná tuší, že nejste mrtvý."

„Jak to?"

„Nezlobte se, princi," Teodor mu řekl, co se stalo.

„Nezlobte se, princi. Já jsem nevěděla…" pokorně se omlouvala baronka, která se mezitím probrala k vědomí a smířila se s tím, že její muž není blázen.

„Musíte omezit noční výlety po hradě," řekl Teodor. „Je třeba, abyste se měl na pozoru a nijak se neprozradil." Já se ženou se pokusím vymyslet, jak vás odsud dostat dříve, než se vás pokusí zase zabít."

„Vaše Veličenstvo, velmi prosím vyslechněte mne," vyžádal si baron Teodor soukromou audienci u krále.

„Budiž. Sděl, co máš na srdci, ale rychle. Mám ještě další důležité věci k vyřízení," řekl král netrpělivě. Obvykle si rád s baronem popovídal, vyslechl si jeho názory a rady, ale dnes se zdálo, že by se raději svému rádci vyhnul.

„Nevím, jak začít…" obtížně hledal Teodor slova.

„Začni, jak chceš, ale pospěš si!"

„Princ není mrtvý!" vyrazil ze sebe baron, jako by ho někdo píchl jehlou.

„Blázne!" příkře se král obořil na svého rádce. „Zármutek ti zcela zatemnil mozek!"

„Ne! Vůbec ne, Veličenstvo! Pojďte se mnou do kaple a já vám dokážu, že říkám pravdu."

„Hlupáku!" rozkřikl se král. „Před chvíli jsem se z kaple vrátil. Princ je stejně mrtvý, jako byl dřív. Nařídil jsem, aby byl přenesen do královské hrobky a hrobka byla uzavřena, aby nikdo nemohl rušit klid mrtvých."

„To nemyslíte vážně?! Vaše Veličenstvo!" zděsil se Teodor. „Říkám vám pravdu! Princ žije!"

„Zmizni, starý blázne! Audience je skončena." Rozzlobený král se otočil a odcházel pryč. Teodor automaticky vykročil za ním, ale halapartny dvou vojáků, které se mu zkřížili před nosem, daly jasně najevo, že to nepůjde. Polekaně tedy vyběhl z královy audienční síně a zamířil nejkratší cestou ke kapli, kde princ dosud odpočíval. Kaple byla ale prázdná…

Sluhové přenesli princovo tělo do královské hrobky, jak král nařídil. Teodor se k ní dostal až ve chvíli, kdy se zedníci chystali její vchod zazdít.

„Okamžitě toho nechte!" snažil se je od rozestavěné zdi odtáhnout. Dva vojáci, kteří zde dohlíželi na práci, barona uchopili za paže a odtáhli ho ven, aby nerušil klid mrtvého. Na malou chvíli stačil ještě koutkem oka zahlédnout nehybné princovo tělo a jeho tvář. Byla popelavě šedá a nejevila žádné známky života. Dva sluhové uzavřeli víko sarkofágu a opustili hrobku.

„Pokračujte!" zavelel jeden z vojáků zedníkům a ti vrstvu po vrstvě zazdili vchod do hrobky kameny.

„Tak přece ho dostali,“ rozplakal se Teodor.

Zatímco zdrcený baron Teodor naříkal před zazděnou hrobkou, jeden muž pozorující tuto scénu z okna se usmíval. Byl to kníže Vladislav.

15. Drak před branami

Následujících několik dnů se nic zvláštního nedělo. Barona Teodora utěšovala jeho žena a král se raději kontaktu se svým rádcem i s kýmkoliv jiným vyhýbal a zůstával uzavřený ve svých komnatách. Hrabě Vilém se dál dvořil princezně Abigail. Vypadal velmi spokojený sám se sebou i s vývojem situace a nezdálo se, že by se snad něčeho nebo někoho bál. Nebylo také čeho se bát. Na hradě už nestrašilo.

Klid však netrval dlouho. Brzy na to se po celé zemi roznesla děsivá zpráva. V kopcích na hranicích země se objevil hrozný drak a šířil hrůzu a zkázu po okolních vesnicích. Den za dnem se víc a víc přibližoval k hradu. Bylo zapotřebí mobilizovat obranu. Kdyby měl král více času, obeslal by šlechtu po celé zemi a shromáždil velké vojsko. Nyní se musel spokojit pouze s hradní posádkou.

Král byl zdrcen ztrátou svého jediného syna a neměl sílu s drakem bojovat. Kníže Vladislav pochopil, že konečně nadešla jeho chvíle. Navrhl tedy králi a královské radě, že z důvodu ohrožení země je třeba stanovit nového následníka trůnu, jímž by se měl stát jeho syn Vilém. Ten pak povede královy vojáky do boje proti drakovi. Královská rada vystrašená bestií přibližující se k hradu souhlasila, až na barona Teodora, a přednesla návrh králi jako jediné možné řešení současné situace. Unavený král, po chvíli zvažování, souhlasil. Nebylo jiné cesty.

„Milý Teodore," pozvala si královna barona na osobní pohovor. „Tak tady máme hrozného draka z aragonských hor, který by si přál dostat princeznu Abigail."

„Vy víte, Veličenstvo, co je ten drak zač?" podivil se Teodor. Jen on a princ věděli, odkud ten drak pochází a co má v úmyslu.

„Ano. Můj syn mi o něm řekl," pravila královna s úsměvem.

„Ale jak je to…?" nechápal Teodor.

„Možné?" doplnil ho známý hlas, který se ozval zpoza závěsu za jeho zády. Teodor se prudce otočil a spatřil prince živého a zdravého. Stál dokonce na vlastních nohou. Pouze v obličeji byl ještě trochu pobledlý.

„Princ za mnou přicházel ve snech. Promlouval ke mně tak dlouho, až jsem začala věřit, že je opravdu naživu. Svěřila jsem se sice se svými sny manželovi, ale ten mi nevěřil a odmítl se o této možnosti vůbec bavit. Tajně jsem proto zašla navštívit Richarda sama. Opravdu byl živý a mluvil se mnou. Byla jsem šťastná. Řekl mi, co se stalo, jak mu pomáháš i jaká hrozba visí nad naší zemí."

„Já jsem ale viděl, jak princovo tělo bylo zazděno v hrobce," stále nechápal Teodor.

„To byl nápad knížete Vladislava. Navštívil krále a přesvědčil ho, že princova duše nemá klid, a proto by jeho tělo mělo být uloženo do královské hrobky a zazděno, aby odpočívalo v pokoji. Můj muž dal na jeho naléhání a souhlasil. Nechala jsem proto narychlo vyrobit vosko-

vou masku princova obličeje. Pak jsem ho se svou komornou zašla jakoby naposled navštívit. Princovo tělo jsme vyměnily za panáka v jeho oblečení, vycpaného starými hadry. Panákovi jsme nasadili masku a pak ho mí sluhové přenesli z hradní kaple do hrobky. Princ zatím čekal schovaný v hradní kapli, než bude moci tajně přejít do mých komnat."

„A proč jste mi to neřekla, Veličenstvo? To nemám vaši důvěru?" zlobil se Teodor.

„Promiň, ale aby se naše lest povedla, nemohli jsme ti to říci. Potřebovali jsme, aby kníže Vladislav viděl tvoje zoufalství a naší lsti uvěřil," vysvětlila mu královna.

„Tak vám pěkně děkuji," řekl ironicky Teodor, ale byl rád, že je princ naživu a pro tuto chvíli v bezpečí. „Nyní můžeme jít za králem. Až uvidí, že princ je opravdu naživu, nechá knížete Vladislava a jeho syna uvěznit a potrestat dle práva."

„Myslím, že to nebude tak lehké," řekla královna. „Krátce po té, co ustanovil hraběte Viléma dědicem trůnu a knížete Vladislava pověřil správou hradu a země, můj muž neznámo kam narychlo odjel. Sama nevím kam."

„Tak to tedy musí princ zůstat ještě nějakou dobu ukrytý," poznamenal mrzutě Teodor. „Kníže Vladislav je nyní pánem hradu. Kdyby označil Richarda za podvodníka, který se za prince pouze vydává, kdoví, jak by to dopadlo. Mnoho mužů si také zlatem a penězi zavázal."

„Máš pravdu," připustil princ. „Kdybych se teď objevil, vyvolalo by to bratrovražednou válku. Musíme nyní své síly soustředit na draka a já ještě nemám dost síly, abych usedl na koně, natož abych velel našim vojákům."

„Necháme tedy hraběte Viléma vyrazit na draka?" zeptala se královna.

„Nic jiného nám nezbývá," řekl Teodor. „Třeba ho drak sežere a bude klid."

„To by sice nevadilo, ale náš problém by to nijak nevyřešilo. Maximálně bychom získali den k dobru, než by drak Viléma strávil," usmál se Richard. „Budu mu muset pomoci."

„Co však budeme dělat, když Vilém draka přemůže? Nestane se z něj národní hrdina? Nebude chtít princeznu, půlku Aragonu a celé toto království k tomu?" zamračil se Teodor.

16. Princezna Rosa

Během těch několika dní, co se Richard nacházel mimo své tělo, stala se mu jeho průvodkyně učitelkou i přítelkyní zároveň. Princ byl vždy zvídavý a snažil se pochopit tajemství, která svět skrývá. Nyní měl možnost studovat na té nejvyšší univerzitě. Jeho průvodkyně mu dala poznat vše, co mohla. Tak princ poznával zákony a pravidla, na nichž je svět postaven. Nebylo mu dáno poznat vše, ale i tak zvěděl více než kterýkoli jiný smrtelník.

Princ se naučil mnohé o práci s energií, která je svázaná se vším živým. Nyní byl schopen vnímat, jak tajemná, životodárná síla prostupuje celý vesmír. Cítil, jak ho oživuje a uvádí všechny procesy, v živém i neživém světě, do pohybu. Svět se mu nyní zdál mnohem více smysluplný než kdykoli předtím. Viděl jemné vazby mezi lidmi, také mezi lidmi, zvířaty a rostlinami. Různé formy života vytvářely spolu jeden nedílný celek. Poznal, že celý vesmír je vzájemně propojený a existují v něm různé úrovně a stupně bytí, z nichž ta fyzická je ta nejnižší.

Tím, že byl schopen vnímat energii v pohybu, byl schopen se jí harmonicky přizpůsobovat. To mu umožňovalo učit se bojovat prožíváním bojových technik a akcí ve své mysli. Měl pocit, že k němu hovoří dávní mistři meče a předávají mu své umění. Co ale bylo nejdůležitější, nyní byl schopen léčit své nemocné tělo svou vůlí.

Jeho průvodkyně ho provázela jako strážný anděl. Někdy ji viděl, mluvil s ní beze slov, jindy jen cítil její přítomnost jako něco hřejivého ve své blízkosti. Ta světelná bytost ho měla ráda a on měl rád ji. Čím déle byli spolu, tím více ho zajímala. Proč právě ona byla mu poslána ku pomoci? Proč se právě ona stala jeho andělem strážným?

„Kdysi jsem byla člověk jako ty," prozradila mu po delším naléhání. „Bývala jsem starší sestrou princezny Abigail. Jsem princezna Rosa. Zlý čaroděj mne i mou sestru proklel. Svou mocí oživil hrozné dračí monstrum, které mne v den mých osmnáctých narozenin uneslo do své sluje v horách. Tam už čekal ten hrozný čaroděj. Chtěl, abych se stala jeho ženou. Odmítla jsem ho i přes jeho hrozby. Hrozně se rozčílil a vyřkl strašné zaklínadlo. Měla jsem pocit, že mě zasáhl blesk. Má duše se ocitla mimo mé tělo a já se vydala dlouhým tunelem na cestu do nebe. Před branou mne zastavil hlas a dal mi možnost, abych se jako anděl vrátila na zem a zachránila svou sestru od čarodějovy kletby tím, že zachráním tebe."

„Princeznu Abigail, bohužel, více zajímá hrabě Vilém než já," podotkl nevesele Richard. „O mé existenci nemá ani tušení."

„Já vím," řekla Rosa. „Tak tě zajdeme představit," usmála se.

„Jak?" podivil se.

„Občas svou sestru navštěvuji ve snu a povídáme si spolu stejně, jako když jsem byla ještě naživu. Už jsme

spolu dlouho nemluvili. Není jednoduché proniknout někomu do snu, když to sám nechce. Dnes to však zkusíme."

Jak Rosa slíbila, tak i udělala. Zjevila se své sestře ve snu a představila jí Richarda. „To je ten muž, který byl předurčen zachránit tě před drakem," sdělila jí. Víc toho nestihli, protože se venku strhla silná bouřka a jasný blesk a dunivé zahřmění vytrhly Abigail ze snu.

Druhý den ráno, když se princezna Abigail probudila, byla poněkud ze svého snu zmatená. Jak by ji mohl mrtvý princ zachránit? A proč si Rosa myslí, že drak přiletěl kvůli ní?

Zatímco princezna Abigail měla důvod k přemyšlení, její sestra princezna Rosa dospěla k přesvědčení, že její mise je u konce. Princ už většinu času trávil v lidském světě a princeznu nevnímal. Mohla za ním přicházet pouze ve snech.

„Je na čase, abychom se rozloučili," řekla mu naposled ve snu.

„Proč?" zeptal se princ. „Mám rád tvou přítomnost."

„Stojíme už na různých březích reality. Ty žiješ ve světě, kam já už nepatřím. Jsi už zdravý a já jsem tě naučila všechno, co jsem mohla. Dál už si poradíš sám."

„Uvidím tě ještě někdy?" zeptal se Richard smutně, protože tušil odpověď.

„Myslím, že ne," řekla princezna Rosa. „Budu ti však stále svým způsobem nablízku. Sbohem!" Po těchto slo-

vech se princezna začala ztrácet, až se rozplynula v obláčku světla.

„Sbohem, drahá princezno," hlesl princ. V té chvíli naplnil jeho mysl takový smutek, jaký dosud ještě nepocítil. „Nasadím svůj život, abych uchránil tvou sestru před hrozným osudem. Já draka porazím!"

17. Přepadeni drakem

Princ po mnoha dnech opět opustil své tělo. Šlo to mnohem hůř, než když bylo slabé a nemocné. Myslel si, že se mu snad ani nepodaří odpoutat duši od těla. Kdyby v tom neměl velkou praxi, asi by se mu to nepodařilo. Nejprve se musel přinutit usnout, což není zrovna jednoduché, jestliže toho chcete docílit vůli. Snažil se uvědomit si chvíli, kdy jeho mysl začne snít a převzít nad snem kontrolu. Musel si představit, že se dívá na své spící tělo seshora, a když se mu to konečně povedlo, mohl se vydat za drakem.

Richard letěl poprvé za jasného dne. Kdyby neletěl zachránit princeznu, určitě by si let, nádherný pocit svobody a rychlosti, užíval. Myslel si, že hrabě Vilém shromáždí všechny bojeschopné muže a vytáhne proti drakovi. Princezna zatím mohla v bezpečí pobývat na hradě. Kníže Vladislav ale moc dobře věděl, že se drak neobjevil v jejich království náhodou, že chce aragonskou princeznu a žádné jiné děvče neuspokojí jeho touhu po krvi. Uvědomoval si, že snažit se ochránit Abigail za každou cenu je risk, který by ho mohl připravit o čerstvě získané království i moc.

„Musíme princeznu ochránit," řekl před královskou radou. „Naše země není v této chvíli pro její veličenstvo bezpečná. Abychom princeznu ochránili, zajistíme jí i jejímu doprovodu bezpečný průjezd naší zemí, aby se moh-

la vrátit do své rodné země. Až se nám podaří s bestií, která v současné době sužuje naši zemi i lid, vypořádat, rádi ji opět jako vzácného hosta přivítáme. To jménem svým, svého syna i našeho království slibuji."

Kníže Vladislav věděl, že princezna má jen mizivou šanci přežít. Dostane-li ji však drak až za hranicemi království, budou mít ruce čisté. Podaří-li se jí nějakým způsobem přežít a drak se nasytí jinak, bude se moci jeho syn, jako nový vladař tohoto království, kdykoliv o ni v budoucnu ucházet, protože to byl přece on, kdo ji bezpečně dostal za hranice země, kde jí hrozilo nebezpečí.

Princezna Abigail se tedy vydala se svým doprovodem na cestu domů, aniž tušila, že jede přímo vstříc bestii, před níž ji chtěl její otec ochránit tím, že ji poslal do země prince Richarda. Hrabě Vilém ji sice se svou družinou doprovázel, ale byl si dobře vědom rady otce, který mu před cestou doporučil, aby hrdinství provozoval pouze v nezbytné a rozumné míře. Princezna byla sice pěkná, chytrá a vznešená, ale nebyla na světě jediná.

Kočár s princeznou mířil nejkratší cestou k hranicím země tak, aby se vyhnul oblastem, kde se drak v poslední době objevil, ale nedalo se očekávat, že pohyb početného průvodu bude dlouho drakově pozornosti unikat. Hrabě Vilém i jeho muži, kteří tušili, že princezna je to, co drak v království hledá, byli proto stále nervóznější, s obavami se rozhlíželi do všech stran a zkoumali oblohu, odkud ona hrozba na ně udeří.

Drak mezitím ničil pole i vesnice, na které narazil. Byly to cílené útoky, jejichž smyslem bylo vyvolat hrůzu a děs. Čím více strachu v srdcích bezbranných lidí vyvolal, tím více narůstala temná síla, která jej provázela. Mohl s ní zastrašit své protivníky, a pak je snadněji porazit. Dosud se vyhýbal hradům a opevněným městům, ale věděl, že již brzy bude opět natolik silný, že mu nikdo a nic nebude schopen odolat. Bylo pro něj příjemným překvapením, když zjistil, že jeho oběť opustila prozatímní bezpečí královského hradu a vydala se jen s malým doprovodem do volné krajiny, lesů a hor, kde byl pánem on.

Hrabě Vilém si byl už skoro jist, že princeznu Abigail bezpečně dovede k hranicím země. Zbývalo několik posledních kilometrů, a pak se on, statečný hrdina, s ní rozloučí a potom – děj se vůle boží. Vilém se opájel pocitem úspěchu. Měl pocit, že jeho šťastná hvězda jasně září. Skoro litoval, že se s drakem nesetkal. Mohl by se před princeznou předvést jako neohrožený rytíř v zářivé zbroji. Jeho snění náhle přerušilo něco jako zahřmění. Vzhlédl nahoru k nebi a úsměv mu zamrzl na rtech. Něco temného překrylo slunce. Nebylo pochyb, že je to drak.

Drak se řítil z jasného nebe dolů jako jestřáb na svou kořist. Pár metrů nad zemí mocně máchl obřími křídly, až to zadunělo jako hromobití. Obrovská vzduchová vlna shodila nejbližší jezdce z koní. Ostatní koně splašila tak, že jejich jezdci popadali pouze o pár sekund později. Dva či tři koně dokonce vláčeli nebohé jezdce za sebou. Také ko-

ně táhnoucí kočár se splašili a vyrazili divokým úprkem vláčejíce za sebou kočár s princeznou. Kočí se sice snažil, jak mohl, přitáhnout opratě a zastavit splašené koně, ale velký kámen, na který kočár jedním kolem najel, ho, jako střelu katapultoval z kozlíku přímo do křoví.

Hrabě Vilém se jako zázrakem udržel v sedle svého koně. Viděl své muže, jak se válejí po zemi a snaží se postavit na nohy, dohonit své koně a znovu se dostat na jejich hřbet. Nebylo však pro tuto chvíli jasné, zda to dělají proto, aby po jeho boku bojovali a chránili princeznu, nebo aby útěkem spasili vlastní kůži. Nikým neřízený kočár s princeznou mezitím ujížděl po cestě dolů do údolí.

„Braňte princeznu!“ vykřikl Vilém v jakési naději, že jeho představy o sobě jako o hrdinovi bez bázně a hany nebyly jen snem. Zapomněl na radu svého otce, vytasil meč a svou odvahou chtěl strhnout své muže, aby vyjeli draku vstříc. Někteří z nich ho opravdu uposlechli, zklidnili své vyděšené koně a vytasili meče. Drak ale neměl v úmyslu čekat, až se jeho protivníci zcela vzpamatují a budou mu schopni čelit. Po prvním děsivém průletu, kterým srazil jezdce z koní a vyvolal paniku, se rychle otočil a zaútočil znova.

Vilém viděl, jak se drak ve vzduchu obrací a opět se jako obrovská temná střela vrhá proti nim. Jako by příchod draka předcházela nějaká mrazivá vlna, hrabě pocítil, že se mu roztřásly ruce a vlasy postavily hrůzou na hlavě. Pocítil takový strach, jaký ještě nikdy v životě ne-

poznal. Jeho muži na tom byli stejně. Začali odhazovat meče a prchat před drakem, který však byl již nebezpečně blízko. Z jeho tlamy vyšlehl plamen a spaloval muže, kteří nestačili včas uskočit do křoví nebo se ukrýt za svým štítem. V té chvíli už nebylo statečných, muži se rozprchli na všechny strany a své rytířské zásady opustil i hrabě Vilém. Smrtelně vystrašený pobídl svého koně mezi stromy. Bohužel, jedna větev se mu postavila do cesty a srazila ho z koně. Spadl na tvrdou zem a okamžitě ztratil vědomí.

Princ Richard letěl vzduchem jako vítr, ale věděl, že to není dost rychle. Musel se dostat za princeznou rychleji. Propadl se proto do prostoru tak, jak lidé skáčou do vody. Prostor se za ním zavřel jako vodní hladina a on se v mžiku vynořil na úplně jiném místě. Byl přímo tam, kde před chvíli proběhla malá bitva mezi drakem a Vilémovou družinou, jež skončila její naprostou porážkou. Vilém sám ležel mezi stromy a jeho tělo nejevilo známky života.

Princeznin kočár, tažený splašenými koňmi, poskakoval, nikým neovládán, po louce. Abigail, stejně jako její služebná, byla strachem bez sebe. Obrovský náraz je hodil na měkce čalouněnou přední stěnu kočáru, když se zlomilo jedno z jeho kol a koně se uvolnili ze zápřahu. Dívky se ztěžka dostaly ven z rozbitého kočáru. Komorná se ihned dala na útěk, co nejdál od kočáru a draka. Abigail zůstala stát na místě a s hrůzou v očích sledovala hořící okraj lesa, nad nímž se vznášela hrozná bestie. Uvědomila si, že je to

drak z jejich legend a pověstí, a že je tu kvůli ní a útěk už nemá žádnou cenu.

„Tak, to je můj konec," pomyslela si hořce princezna. Drak opustil bojiště, kde již nebylo nikoho, kdo by mu mohl vzdorovat, a zamířil k princezně. Abigail měla pocit, že ji proud vzduchu, způsobený křídly přistávajícího draka, odfoukne nebo povalí na zem. Vlasy i dlouhé šaty jí divoce vlály. Princezna stála hrdě před drakem, který se k ní pomalu blížil. Byla připravena přijmout svůj krutý osud. „Jen ať se to stane rychle," modlila se.

Když už se zdálo, že nastala její poslední chvíle, odněkud z lesa vylétl šíp a zcela neškodně se zabodl asi deset metrů od draka. Princezna i drak nevěřícně pohlédli směrem, odkud přilétl šíp. O pár sekund později přilétl druhý šíp. I ten se neškodně zabodl několik metrů od draka – spíše přistál blíž k princezně než k drakovi. Ať ho vystřelil kdokoliv, nebyl to zřejmě příliš dobrý střelec. Na upoutání drakovy pozornosti to však stačilo. Z lesa se vynořil rytíř. Šel pomalu a vykonával zvláštní trhavé pohyby, jako by se rozcvičoval.

Princezna poznala praporec i brnění hraběte Viléma. Zřejmě musel být otřesený, že se tak divně pohyboval, ale důležité bylo, že mířil přímo k drakovi a měl bezpochyby v úmyslu se s ním utkat.

„Hhrrrraaaau!" zařval drak hromovým hlasem, vzteklý, že se ho odvažuje nějaký lidský červ rušit před obědem. Proud temné energie zamířil k človíčkovi, který se

toporně pohyboval přímo k němu. Nestalo se ale nic. Rytíř se vůbec nezalekl a postupoval směrem k bestii. Jeho pohyby byly čím dál méně těžkopádné, stávaly se pružnými a vláčnými, jako by se tělo rytíře vzpamatovalo a začínalo ho opět poslouchat.

18. Souboj s drakem

Richard chtěl původně pomoci Vilémovi a jeho družině v boji proti drakovi stejně, jako pomohl aragonskému králi. Přišel ale příliš pozdě. Vilémovi muži byli poraženi a ti, co přežili, se snažili uprchnout, jak nejdál to šlo. Vilém ležel na zemi v bezvědomí. Richard nevěděl, co si počít. Byl jen duch. Neměl ani tělo, ani vojáky. Byl tak blízko, ale přesto nevěděl, jak princeznu zachránit před hroznou smrtí v dračích pařátech. Vtom dostal nápad.

Pokusil se proniknout do těla hraběte Viléma. Nebylo to nic příjemného. Bál se, že tímto činem ztratí kontakt se svým vlastním tělem, jež leželo bezvládně daleko odtud. Nebylo ale jiné cesty. Musel se o to pokusit. Vilémovo tělo ho do sebe vtáhlo a uzavřelo do temnoty. Richard netušil, jestli se mu podaří, až to bude potřebovat, dostat se zase ven. Úporně se soustředil, dokud Vilém konečně neotevřel oči. Princ nevěřícně zíral cizíma očima na svět kolem sebe. Měl tvář zabořenou v mechu, a tak se pokusil vzepřít na loktech. Šlo to ztěžka, ale povedlo se.

Po několika nekonečných minutách princ ovládl tělo svého bratrance natolik, že ten vstal a těžkopádně udělal krok. Vzal Vilémův štít, meč a korouhev. Našel i nějaký pohozený luk s toulcem na šípy. Meč zasunul do pochvy a ztěžka došel na okraj lesa. Tam nasadil šíp do tětivy luku a soustředěně zamířil na draka, který se už nebezpečně blížil k princezně. Natáhl tětivu a zvolna pustil. Tětiva se

vymrštila a bolestivě ho zasáhla do prstů držících madlo luku. Šíp se přitom takřka nehnul z místa. Princ zaklel, znovu zvedl luk a opět ho natáhnul.

Na druhý pokus šíp k princově spokojenosti přece jen opustil luk a zamířil obloukem vzduchem směrem k drakovi. Dopadl od něj sice ještě dost daleko, ale přesto tento úspěch prince povzbudil, aby znovu natáhl luk. Další šíp vyletěl do vzduchu jako opravdová smrtící hrozba. Richard si pomyslel, že jeho šíp zasáhne cíl a skolí draka, ale šíp bestii opět neškodně minul. Princ na chvíli zatajil dech, protože hrozilo, že jeho šíp místo draka skolí princeznu, ale naštěstí i druhý šíp se neškodně zabodl do země.

Nedalo se nic dělat. Pokud nechtěl riskovat, že svým čarostřeleckým uměním zastřelí místo draka princeznu, musel se vydat zabít draka v boji zblízka. V těžkém brnění se hřmotně vydal ven z lesa. Byl rád, že je Vilémovo tělo tak silné. Ještě ho plně neposlouchalo, ale tíhu brnění a zbraní neslo docela dobře. Drak nechal princeznu princeznou a obrátil svou pozornost na něj. Myslel si, že poslední zapomenutý hrdina nebude pro něj žádným vážným soupeřem.

Temný chlad zasáhl prince, ale ten byl už na něj připraven. Kolem jeho těla se vytvořil neviditelný silový štít, který nedovolil temnotě proniknout dovnitř a zastrašit ho. Neúspěch jeho nejsilnější zbraně draka trochu zaskočil, ale i tak měl dost síly, aby malého smrtelníka spálil na prach

a zadupal do země. Z obrovské dračí tlamy vyšlehl plamen přímo na neohroženého rytíře.

„Hrome, to hrozně pálí," pomyslel si Richard, když proti šlehajícímu ohni zvednul levou rukou velký železný štít a držel ho pevně před sebou nedbaje, že ho pálí v ruce. „Ještě že to není moje tělo. Myslím, že se mému drahému bratranci ty přižehnuté chlupy moc líbit nebudou, až se probere."

Přes bolest spalující Vilémovo tělo, Richard postupoval stále vpřed. Věděl, že ani tak hrozný drak, jako byl tento, nedokáže chrlit oheň věčně. Zatímco se levou rukou kryl, v pravé ruce měl připravenu Vilémovu korouhev s ostrou špicí na konci. Sotva bestie přestala plivat oheň, princ se napřáhl a vší silou vymrštil korouhev proti drakovi. Nemířil na drakovo tělo chráněné šupinami pevnými jako pancíř, ale na jeho pravé křídlo. Věděl, že je to mnohem citlivější a zranitelnější část dračího těla a netvor zde navíc utrpěl hluboká zranění již při bitvě s vojskem aragonského krále. Dobrý zásah do křídla mohl drakovi znemožnit vzlétnout, a přesně to se Richardovi povedlo.

„Sááá…" zasyčel vztekle drak poté, co mu kus pružného tvrdého dřeva s ostrou kovovou špicí protrhl levé křídlo a zůstal zapříčený mezi kostmi, které jím pohybovaly. Těžká dračí tlapa se napřáhla a jediným máchnutím odhodila rytíře několik metrů dozadu tak, že hřmotně dopadl na záda. Většinu lidí by takový náraz ihned omráčil

do bezvědomí, ale Vilém naštěstí v bezvědomí již byl, takže mu to tolik nevadilo.

Princezna s úžasem sledovala souboj rytíře s drakem. Nemohla uvěřit odvaze, s jakou se hrabě drakovi postavil. Zprvu vypadal trochu nejistě a neohrabaně, ale když naznačil útok na pravé drakovo křídlo a trefil levé, pochopila, že je to muž, který ji dokáže ochránit, a pro tuto chvíli zapomněla na strach. Vyděsila se však, když drak rytíře udeřil a odhodil tak prudce, že se mu nárazem o zem pomačkalo brnění. Pak po něm ještě plivl ohnivou slinu a nehybného rytíře zapálil.

Žár probral rytíře k vědomí. Vyskočil ze země a začal zmateně pobíhat, jakoby nechápal, kde je a co tam dělá. Drak se na něj vrhl jako kočka na myš a další děsivou ranou ho srazil k zemi. Přitlačil ho tlapou do trávy a chystal se ho na místě dorazit. Vypadalo to, že milého Viléma buď roztrhne, nebo případně i překousne na dva či více kusů.

Spolu s princeznou pozoroval souboj i její kocourek, který se poněkud nejistě vypotácel z rozbitého kočáru, kde si až do chvíle nečekaného nárazu hověl na měkkém polštářku. Když se mu přestaly dělat mžitky před očima a spatřil monstrum mlátící kolem sebe tlapami a dlouhým ocasem, na nic už nečekal a rychle se uklidil do nejbližšího křoví. Tam se přitiskl k zemi a dělal neviditelného.

Richard přestal na chvíli ovládat Vilémovo tělo. Tvrdý náraz o zem v těžkém brnění ho vymrštil z těla ven. Ohnivá koule dračích slin, jež přistála na rytířově hrudi, pro-

brala chudáka Viléma k vědomí. Když zjistil, že z nejasných důvodů hoří, začal v panice pobíhat sem a tam. Naštěstí ho další úder opět milosrdně poslal do bezvědomí. Ještě stále však hrozilo, že ho drak roztrhá.

Princ chvíli nevěděl, co udělat. Nemohl dopustit, aby jeho bratranec bídně zahynul, i když neměl zrovna důvod mít ho v lásce. Vilémovo silné tělo a zbroj bylo to jediné, co ještě bránilo drakovi sežrat princeznu. Pak náhle spatřil kocoura choulícího se k zemi. V duchu se usmál a zamířil k němu.

„Uhni se! Přebírám řízení!“ cosi cizorodého se ocitlo v kocourově malé, prosté duši. Stal se prvním kocourem s rozdvojenou osobností. Stará, kocouří osobnost se ho snažila tlačit k zemi. Nová, cizorodá osobnost, která ho posedla, dala jeho nohám pokyn, aby se postavily a dokonce i rozběhly pro něj zcela nežádoucím směrem. Přímo proti drakovi…

„Mňauuu!“ Princezna uslyšela zoufalý výkřik svého kocourka, jako by nesouhlasil s tím, co právě dělá. Jako kulový blesk se vyřítil z křoví a proběhl drakovi mezi nohama. Jak to jenom kočka dovede, mu vyšplhal za pomocí ostrých vytažených drápků po šupinatém dračím těle až k méně chráněnému krku. Tam se do něj zakousl se zuřivostí hladového tygra. Kdo by si snad myslel, že to draka složilo či mu to nějak ublížilo, tak se mýlí. Nebylo to pro něj nic víc než kousnutí obtížným hmyzem. Přesto ho to

na chvíli odvedlo od záměru dorazit a roztrhat rytíře ležícího nehybně na zemi.

Mocná bestie řvala a zuřivě otáčela a škubala hlavou z jedné strany na druhou ve snaze zbavit se obtížného kocouřího hmyzu. Ten se držel zuby drápy, přestože poletoval ze strany na stranu jako mokrý hadr ve větru. Nakonec se přece jen neudržel a letěl vzduchem dobrých deset metrů proti větru jako veverka kormidlující ocasem. Po dvou kotrmelcích a ztrátě několika kočičích životů konečně dopadl na všechny čtyři a pelášil pryč jako pravý, smrtelně vystrašený kocour, když mu hoří koudel za zadkem. Nebyla to sice koudel, ale i tak za kocourem opravdu hořelo od horkého dračího dechu.

Když drak opět obrátil svou pozornost k rytíři, zjistil, že již není na místě, kde ho bezvládného zanechal. Rytíř se postavil a rozpřáhl se mečem. První sek zasáhl draka do nohy tak mocně, až se mu podlomila. Drak se zapotácel, a v tu chvíli mu druhá rána přeťala krk. Rytíř se ještě jednou napřáhl. Ostří jeho meče zamířilo na dračí srdce. Rytíř z posledních sil zarazil až po rukojeť svůj meč mezi šupiny chránící dračí hruď. Z tlamy bestie se ozval poslední hrůzu nahánějící řev a pak se její srdce zastavilo, monstrum se zakymácelo a padlo přímo na rytíře, který už neměl sílu mu uhnout.

Princezna Abigail, plná radosti nad smrtí bestie, byla štěstím bez sebe. Dračí tělo sebou trhalo v smrtelných křečích a pod ním v podobném rytmu se cukalo tělo nebohé-

ho hraběte. „Pomoc!“ ozvalo se tiché zvolání z jeho úst a princezna pochopila, že z jejího statečného hrdiny toho za chvíli moc nezbude, pokud se ho nepodaří co nejdřív dostat zpod hory masa, jež ho zavalila. Naštěstí, pár přeživších mužů z jeho družiny pozorovalo hrdinný souboj svého vůdce s drakem a nyní mu přispěchalo na pomoc. Jejich úsilím se hraběte, ne nepodobného zmuchlané plechovce, podařilo vysvobodit.

„Ó, jak tě miluji, můj drahý zachránce. Byl jsi tak silný a statečný, když jsi bojoval s tou obludou,“ políbila něžně Abigail Viléma na tvář, když se ho podařilo vyprostit. Byl sice při vědomí, ale na hrdinu, který právě porazil hrozného draka, vypadal poněkud vystrašeně. Nějak si nemohl srovnat v hlavě, že to byl on, kdo dokázal skolit tu hroznou dračí bestii.

19. Pár dní na zotavenou

„No konečně otevírá oči," baron Teodor a královna byli radostí bez sebe, když se podařilo Richarda opět přivést k vědomí. Zatím, co byl pryč, jeho tělo chvíli nehybně leželo, chvíli se křečovitě svíjelo a také občas upadal do stavu strnulosti podobného smrti. To v závislosti na tom, co právě dělal a prožíval.

„Jsem rád, že jsem zpátky," pronesl ztěžka Richard. „Už nikdy více."

„Jak to dopadlo? Zachránil jsi princeznu?" ptali se překotně Teodor i královna.

„Díky Bohu, se to podařilo. Obávám se však, že ten, kdo slízne smetanu, bude můj drahý bratranec."

„Jak to?"

Richard jim vyprávěl o všem, co prožil a co se přihodilo. Bez dechu ho poslouchali. Byl to neuvěřitelný příběh.

„Tak a co teď?" řekl Teodor. Zdálo se, že princ pomohl svým úhlavním nepřátelům více, než by jim mohl pomoci kdokoli jiný.

„Musíme najít krále," rozhodla královna. „Snad se mu nic nestalo."

„To už jsem udělal, když jsem se vracel," poznamenal Richard. „Otec se vydal osobně svolat posily – vojsko našich vazalů. Byl však zrazen a zajat loupeživými rytíři, kteří pomáhají knížeti Vladislavovi. Měli za úkol ho zabít,

ale nakonec si to rozmysleli. Uvěznili ho a chtějí, aby jim kníže za zabití krále zaplatil více peněz."

„Tak to musíme krále rychle vysvobodit," odhodlaně řekla královna.

„Souhlasím," přitakal Teodor. „Myslím, že vím, kdo z mužů knížete Vladislava odchází občas do lesů. Jmenuje se Vincek a není to zrovna přátelský člověk. Bude to zřejmě on, kdo je spojkou mezi loupežníky a knížetem. Budu ho mít stále na očích, a kdyby se chystal na cestu s penězi od knížete, dám vám vědět."

„Dobře," souhlasil Richard. „Doufám, že budu mít pár dnů na zotavenou, a pak se vydám tajně spolu s knížecím poslem za králem a vysvobodím ho."

Během několika příštích dní se princ Richard snažil dostat do formy. Potřeboval, aby ho jeho vlastní tělo zase poslouchalo. Už neplánoval a ani nechtěl mít žádné dobrodružství jako duch. Věděl, že je to velmi nebezpečné a že jednoho dne by se už třeba nedokázal vrátit. Aby ho nikdo na hradě neobjevil, přestěhoval se tajně s Teodorovou pomocí do nepoužívané lovecké chaty v podhradí. Tady mohl v klidu cvičit, posilovat a trénovat s mečem.

Cvičení mu šlo kupodivu velmi dobře. Vnitřní síla, kterou objevil a kterou se naučil ovládat při pobytu mimo své tělo, mu nyní umožňovala lépe se svým fyzickým tělem pracovat. Rychleji se také zotavoval. Jeho pohyby byly účelnější. Vyžadovaly méně námahy a energie. Cítil se

silnější než kdy dřív. Nebylo to tím, že by mu narostly velké svaly, ale dokázal využít energii celého svého těla a soustředit ji na jedinou věc.

Trénoval souboje s imaginárními soupeři. Představoval si, jak na něho útočí z různých stran. Jeho tělo před jejich útoky optimálně uhýbalo a jeho ruce zasazovaly údery a seky přesně tam, kde cítil nekryté místo útočníka. Když se dříve učil bojovat, reagoval chaoticky na každý útok a chaoticky i útočil. Teď cítil energii svou i útočníkovu a dokázal se v jejím víru pohybovat naprosto plynule tak, aby narušil proud negativní energie útočníka a svou energii udržel v harmonii.

„No, princi, z vás jde už opravdu strach," poznamenal obdivně Teodor, když mu přinesl jídlo a zprávy z hradu a viděl, jak se Richard před svým domkem ohání mečem, jako by to bylo pírko.

„Ahoj. Jak se vede?" pozdravil ho princ a přestal cvičit. „Cítím se už skvěle."

„To je dobře, princi," pochválil ho Teodor. „Budete potřebovat hodně sil. Vincek byl dnes za knížetem. To znamená, že v noci nejspíš vyrazí do lesa."

„Hm," poznamenal Richard při pohledu do košíku s dobrotami, které mu Teodor přinesl, a dal se do jídla. „Co Vilém?"

„Včera večer s princeznou a zbytkem doprovodu dorazil zpět na hrad. Vypadá, jako by přes něj přešlo stádo krav. Je div, že vůbec může chodit."

„A co Abigail? Je šťastná?“

„Ta září jako sluníčko. Už se nemůže dočkat, až si vezme svého hrdinu. Kníže Vladislav byl tak nadšený, že se mu syn vrátil, a ke všemu jako přemožitel hrozného draka, že dal ihned rozhlásit, že za dvě neděle nechá svého syna korunovat králem.“

„To je tedy opravdu skvělé,“ zasmušil se princ. Zdálo se, že mu právě přestalo chutnat. „To už nebude Vilémovi nic bránit v tom, aby požádal Abigail o ruku.“

„Je to tak, princi,“ přikývl Teodor. „Pokud tomu chcete zabránit, musíte zachránit krále.“

„Máš pravdu,“ přikývl Richard a pustil se znovu do jídla.

20. Návštěva u loupeživých rytířů

Princ čekal dlouho. Byla skoro půlnoc a do této chvíle se nikdo na cestě vedoucí lesem od hradu dolů neobjevil. Noc byla velmi jasná. Měsíc byl v úplňku a osvětloval krajinu stříbrně bledě stříbrným světlem. Jen stromy kolem cesty vrhaly podivné, strašidelné stíny. Richard si byl jist, že žádný jezdec ani pěší nemůže kolem něj projít nepozorovaně. Možná se ale Teodor mýlil a nikdo se dnes v noci na cestu nevydá.

Konečně princ uslyšel dusot koňských kopyt. Pak uviděl obrys jezdce jedoucího směrem od hradu. Jel pomalu a uvážlivě. Byla sice jasná noc, ale na to, aby hnal koně klusem, přece nebylo světla dost. Možná se jezdec i trochu bál, protože se obezřetně rozhlížel kolem a tiše si sám pro sebe pohvizdoval. Richarda, stojícího jako socha za stromem kousek od cesty, ale vidět nemohl.

„Stůj, Vincku!“ vystoupil princ náhle ze stínu stromu do měsíčního svitu a uchopil opratě koně. Jeho jezdec se zcela nečekaným zjevením temné postavy v kápi před ním hrozně vylekal.

„Prrr!“ vykřikl ve snaze uklidnit svého koně, jenž se poplašil a vzepjal. „Chlape, pusť ty opratě a zmiz!“ vykřikl rozčileně a sáhl po meči. „Kdo vůbec jsi?“

„Ty mě nepoznáváš?“ zeptal se princ a stáhl si z hlavy kapuci.

„Proboha!“ vyjekl k smrti vyděšený muž obličejem, který dobře znal. Byl přesvědčen, že princ již dávno není mezi živými. Jeho tvář byla v měsíčním světle přízračně bledá. Myslel si, že potkal ducha nebo démona, který ho přišel strašit, protože zradil za peníze krále. „Ježíši Kriste! Ochraňuj mne!“ Vincek se sesmekl ze třmenů, pozpátku sklouzl z koně a dal se na útěk nejkratší cestou zpět na hrad.

„Stůj!“ vykřikl princ pobavený i překvapený nečekaným vývojem situace. Musel muži v návratu na hrad zabránit, aby nemohl nikomu říct, co či koho viděl. Rozběhl se proto za ním. Vincek, když zjistil, že ho mrtvý princ pronásleduje, ještě víc přidal do běhu. Vtom mrak zakryl měsíc, že nebylo vidět na cestu. Vincek ale běžel dál. Ani si neuvědomil, kdy se mu klikatá cesta k hradu ztratila zpod nohou. Najednou se propadl. V hrůze zařval a řítil se dolů ze skály do několikametrové hloubky. Pak už Richard uslyšel jen tupý náraz a pak už bylo ticho.

Vrátil se ke koni knížecího posla. Prohledal mu jezdeckou brašnu a našel, co hledal. Měl dopis a peníze od knížete, které měly být odměnou za královu smrt. Richard naskočil na koně a vydal se na polorozbořený starý hrad, kde se skrývali loupeživí rytíři, kteří uvěznili jeho otce. Naštěstí znal cestu.

Bylo nad ránem, když se Richard dostal pod polorozbořené opevnění starého hradiště, v němž přebývali lou-

pežníci věznící krále. Nikoho neviděl, ale byl si jist, že ho muž na hlídce již zdálky sleduje. Nechtěl, aby po něm hlídka vystřelila z luku nebo kuše, a tak se raději nesnažil skrývat. Naopak, když se přiblížil dostatečně blízko, sáhl do jezdecké kapsy a vytáhl list od knížete a peníze. Zvedl je nad hlavu, aby bylo vidět, za jakým účelem přijel. Je posel a má poselství, které ho opravňuje ke vstupu.

„Kde je Vincek?“ ozval se nerudný hlas z hradeb.

„Mrtvý,“ nesnažil se princ nic skrývat.

„Co se mu stalo?“

„Prý viděl ducha, sešel z cesty a zřítil se v noci ze skály pod hradem…“

„To by mu bylo podobný,“ uchechtl se hlas. „Říkal jsem mu už dávno, že ho ten chlast jednou zahubí.“

„Pusť mě dovnitř! Mám poselství a peníze od knížete pro tvého pána,“ zvolal princ.

„Pojď blíž, mládenče! Znám tě? Jak mám vědět, že nelžeš?“

„Možná mě znáš, možná ne. Na tom nezáleží. Mám peníze, dopis a jsem sám.“

„Dobrá. Můžeš vstoupit,“ vyzval ho muž, aby vešel do hradu v místech, kde kdysi bývala brána. „Pokud nelžeš, možná se dostaneš i ven!“

„Díky,“ řekl princ a cítil, jak se mu zrychlil tep.

„Slez z koně a odevzdej mi svůj meč,“ vyzval ho otrhaný a zarostlý muž, se kterým zřejmě předtím hovořil. Další dva rozespalí muži podobného zevnějšku vylezli

odněkud z ruin dříve honosného sídla, které patrně podlehlo ničivému požáru.

„Tady je," odevzdal Richard svou zbraň a v duchu přemýšlel, jaké šance má proti těmto třem mužům beze zbraně a kolik dalších mužů ještě vyspává v zákoutích zříceniny. „Chci vidět krále i to, jak splníte knížecí rozkaz, dříve než vám předám peníze."

„Myslím, holobrádku, že nejsi v pozici, aby sis mohl diktovat podmínky, ale splním tvé přání," ujal se autoritativně slova jeden z příchozích mužů. Princ pochopil, že je to loupeživý rytíř, na jehož hlavu král vypsal tučnou odměnu. Byl to zchudlý zeman, který si se svou družinou rád přilepšoval na úkor pocestných. Princův otec ho vyhnal z jeho panství, a tak se nyní protloukal, jak se dalo. Zajetí krále a jeho smrt pro něj představovaly cestu, jak se stát opět bohatým a mocným.

„Můj pán se ti odmění," řekl princ. „Peníze, které jsem přinesl, jsou jen závdavek."

„Dobře, přiveďte vězně!" zkřivil muž obličej do grimasy, která snad měla být přátelským úsměvem. Na jeho pokyn jeden z mužů zamířil do ruin, kde bylo sklepení, v němž věznili krále. „Neviděli jsme se už mladý muži?"

„Myslím, že ne," zavrtěl princ hlavou. Kapuci měl stále staženou tak, aby byla vidět jen malá část jeho tváře.

„Sundej si kápi! Chci vidět, s kým mluvím!" nařídil příkře vůdce bandy.

„Jak si přejete," Richard si pomalu stáhl kapuci z hlavy. Tajně doufal, že ho lapka nemůže poznat, protože i on o něm věděl jen z doslechu. Vypadalo to, že zeman marně pátrá v paměti. Už to vypadalo, že si nevzpomene, když muž náhle sáhl do váčku s penězi, který měl za opaskem, a vylovil zlatou minci, na níž byla princova podobizna.

„Do háje," ulevil si vůdce loupežníků a ve chvíli prozření vytasil pravou rukou dlouhou dýku, kterou měl za opaskem. „Nevím jak to, že jste ještě naživu princi, ale už dlouho nebudete!"

Napřáhl dýku na prince, aby ho jednou provždy sprovodil ze světa. Richard ale na nic nečekal a udělal výpad vpřed. Jeho levá ruka projela pod mužovou útočící paží, čímž mu zabránila bodnout dýkou směrem dolů, pokračovala vpřed, až jeho otevřená dlaň udeřila prudce do mužovy brady. Muž zakolísal. Richardova levá noha šla za něj. Pokrčil kolena a snížil těžiště. Jeho ruce uchopily lapkovy kolena. Zvedl je a pohybem k sobě a doleva bez větší námahy přehodil těžkého muže za sebe, až mu při dopadu na zem zachrastily všechny kosti v těle a dýka mu vypadla z ruky.

Muž, který pustil prve prince do hradu a nyní stál kousek za nimi, byl vývojem situace překvapen. Protože ale nebyl v boji žádný nováček, když viděl, co se stalo jeho veliteli, ihned vytasil meč a zaútočil na prince. Richard se otočil a vrhl se proti němu, přičemž tělem jen těsně uhnul meči sekajícímu shora. Pravou ruku vsunul pod útočníko-

vu paži. Podhmatem uchopil seshora sukno jeho kabátce a zaklekl bokem před ním. Lapka, jak byl v rozběhu, náhle zjistil, že princ těsně před ním někam zmizel. Richard využil sílu jeho seku a strhl ho za paži dolů. Muž přeletěl přes nečekanou překážku pod jeho nohama, přepadl přes hlavu jako pytel smetí a dopadl na svůj vlastní meč.

Richard zjistil, že vůdce loupežníků se mezitím vzpamatoval a utíká zpět do ruin hradu, aby přivolal zbytek své bandy. Princ zvedl dýku, která po něm zůstala ležet na zemi, a rozběhl se za ním. Možná by ho dostihl, ale tu uviděl, že ze sklepení vycházet muže, který přiváděl jeho otce. Král měl pouta, vypadal trochu potlučeně, ale dosud ještě neztratil svou hrdost. Lapka táhnoucí vězně zvedl oči a uviděl svého prchajícího velitele a prince, který ho pronásledoval. Vytasil meč a postavil se proti princi.

Princ otočil v ruce dýku špičkou dozadu tak, aby ji skryl za předloktím. Vyhnul se tělem výpadu vedenému mečem obouruč na jeho hlavu. Pravou rukou, v níž svíral dýku, sekl zespoda po zápěstí útočníka a ostřím je vychýlil z dráhy svého pohybu. Vytočil zápěstí doprava a ostřím projel muži pod krkem. Princova paže zvedla jeho bradu nahoru a pak ho poslala k zemi. Za králem ale vystupoval po schodech nahoru ještě jeden muž. Než stačil vystoupit na poslední schod, princovo kopnutí ho poslalo zpět dolů do sklepení.

„To není možné!“ zvolal král, který poznal svého syna. „Jsi duch nebo démon?“

„Ani jedno ani druhé. Copak ti matka a Teodor neřekli, že jsem živý?!“ rozťal dýkou Richard otcova pouta.

„Řekli, ale já jsem jim nevěřil,“ nemohl král stále uvěřit vlastním očím, že vidí syna živého a zdravého.

„Později ti to vysvětlím. Teď musíme zmizet!“

„Stůjte!“ vykřikl vůdce loupežníků, který se vynořil zpoza nejbližší budovy s půltuctem špinavých mužů. Ozbrojeni byli hlavně meči. Někteří měli i luky a kuše a bylo zjevné, že je nebudou váhat použít. Namířili je na prince a krále.

„Místo jednoho cenného zajatce mám teď dokonce dva,“ zubil se spokojeně loupeživý rytíř zkaženými zuby. Víc už ze sebe ale dostat nestačil. Jak se tak naparoval, zabodl se mu do hrudi šíp a ukončil jeho bídný život. Ostatní loupežníci strnuli, protože nevěděli, odkud střela přiletěla. Princ s králem již na nic nečekali. Král popadl meč muže, který ho ještě před chvíli neurvale táhl z vězení, a společně vyrazili proti loupežníkům.

Když se další muž ozbrojený kuší zhroutil po přesném zásahu šípem dříve, než z ní stačil vypustit šipku na prince, rozpoutal se divoký, ale krátký boj. Král, nedbaje na prožité utrpení, se jako lev vrhl na loupežníky. Proběhl mezi nimi a dva z nich zemřeli jeho mečem dříve, než si to stačili uvědomit. Princ se lehce odrazil ze země a kopnul do prsou muže snažícího se znovu natáhnout svůj luk po té, co jeho první střela těsně minula cíl. Zbývající lapkové

raději už na nic nečekali a dali se na útěk nejkratší cestou pryč z hradu.

„Tak pojedeme domů, synu?“ usmál se král.

„Myslím, že to bohužel ještě nepůjde,“ objevil se za nimi baron Teodor.

„Co tady děláš? Nevěděl jsem, že umíš tak dobře střílet z luku,“ podivil se princ jeho přítomnosti.

„Řekl jsem si, že asi budete potřebovat mou pomoc,“ usmál se Teodor. „Pro vaši informaci, princi, nebýval jsem vždy starým unaveným mužem prchajícím před vlastní ženou.“

„Díky,“ pousmál se princ. „Bez tebe bychom to nezvládli.“

„Teď myslím, že byste mi mohli leccos vysvětlit,“ pravil zamyšleně král. A tak mu princ pověděl, co bylo příčinou jeho takřka smrtelné nemoci, jak se uzdravil, porazil draka a že je nyní jejich hrad v moci knížete Vladislava a jeho syna.

„Nu, je na čase sebrat z okolních vazalských hradů všechny muže ve zbrani s nimi se vrátíme na královský hrad, abychom si vyjasnili, kdo je v této zemi králem,“ pronesl král rozhodně.

21. Rytířský turnaj

Uběhly skoro dva týdny a termín korunovace hraběte Viléma za nového krále se blížil. Vilémův otec kníže Vladislav pro něj u této příležitosti připravil velkou korunovační slavnost, jejíž součástí byly i rytířské hry na kolbišti v podhradí. Vilém se již zotavil ze zranění, které jeho tělo utrpělo během souboje s drakem. Věřil, že bude jako vždy nejlepším rytířem turnaje a ještě před svou korunovací se ověnčí i vavříny rytířské slávy.

Kníže Vladislav byl na vrcholu blaha. Celý život si přál stát se králem. Nyní se tento sen měl splnit jeho synovi. Přesto cítil obavu, aby se nepřihodilo něco, co by jeho velký sen zmařilo. Dosud neměl žádné zprávy o tom, zda je král ještě naživu. Přesto dal rozhlásit, že král padl do rukou loupeživých rytířů a ti ho podle zabili. Když se Vincek, jenž mu měl přinést zprávu, dlouho nevracel, začal být nervózní. Jeho obavy vyvrcholily, když bylo mrtvé tělo jeho sluhy nalezeno pod srázem u hradu. Nevypadalo to ale, že by ho někdo zabil. Kníže proto vyslal druhého posla, aby se ujistil, že je král již mrtev. Věděl však, že se jeho posel nestačí do oslav vrátit.

Konečně nadešel den turnaje, korunovace a oslav. Na hrad se sjeli rytíři z celé země, aby se zúčastnili velkého klání. Všechno probíhalo přesně podle plánu. Rytíři odvážně zápasili za radostného povzbuzování diváků. Hrabě Vilém byl ve výborné kondici a vítězil ve všech kláních,

kterých se zúčastnil. Princezna Abigail přihlížela soubojům a nadšeně tleskala, kdykoliv skolil dalšího svého vyzyvatele.

„Pokud se již nenajde další vyzyvatel, musím vyhlásit pana hraběte Viléma ze Slavelónu za vítěze turnaje," oznámil purkrabí – starší šlechtic řídící průběh turnaje. Zvedl dřevěné pozlacené kladívko, jehož klepnutí mělo klání ukončit. Než s ním ale udeřil o královský znak, přihlásil se ještě jeden vyzyvatel. Byl to neznámý mladý rytíř, který se dosud žádného klání nezúčastnil. Vypadal jako chudý šlechtic. Měl rozcuchané vlasy, knírek a nepříliš úhlednou bradku. Přes jeho špinavou tvář se táhla jizva, která ho dosti hyzdila. Dosud se držel v ústraní, jako by se bál, anebo čekal, až přijde jeho chvíle.

„Kdo je to?" zeptal se pohrdavě Vilém purkrabího. Neměl rád tyto mladé chudé šlechtice, kteří si chtěli udělat jméno soubojem s někým, jako byl on.

„Nějaký zeman z malé pohraniční tvrze. Zapomněl jsem jeho rodové jméno," starý šlechtic začal hledat jméno vyzyvatele mezi listinami přihlášených.

„Nehledejte. Než jeho nevýznamný rod najdete, bude po něm," byl si jist hrabě Vilém, rozezlený, že někdo tak nevýznamný ho ještě dělí od vyhlášení vítězem turnaje.

„Na kolbišti se nyní utká hrabě Vilém ze Slavelónu a pan Richard z Lužní tvrze," vyvolal konečně uvaděč oba rytíře.

„Nepocházejí vaši předkové z Lužní tvrze?“ zeptal se ne příliš přátelsky kníže Vladislav královny. „Myslel jsem, že to zatuchlé staré hnízdo už dávno zaniklo.“

„Ano, máte plnou pravdu,“ rozjasnila poprvé za celý den královna svou tvář a pokynula mladému rytíři na pozdrav. „Přeji si, milý synu, abyste bojoval za čest a slávu naší rodiny.“

„Milý synu, milý synu,“ zopakoval sarkasticky v duchu pro sebe kníže Vladislav. „Jako by ten její budižkničemu byl ještě naživu. To se mi vůbec nelíbí, že královna takto veřejně projevuje svou podporu někomu jinému než mému synovi. Naštěstí už dlouho v této zemi královnou nebude…“

„Zdravím vás, princezno,“ poklonil se tajemný rytíř před Abigail. „Toto vítězství vybojuji pro vás.“

„Ať vyhraje ten lepší,“ odpověděla diplomaticky princezna. Neviděla žádný důvod, proč by svou přízeň měla věnovat zrovna tomuto podivnému pobudovi. Jejich oči se ale na chvíli setkaly a ten malý moment stačil, aby vnesly do její duše zmatek. Měla pocit, že už je viděla stejně jako tohoto muže. Nemohla si ale vzpomenout kde.

„To je teda namyšlenec!“ zlobil se nad drzostí neznámého rytíře Vilém. „Urazím mu jeho drzou palici a nechám ji zakopat hluboko v lese!“

„Oba pánové se připraví k boji!“ vyzval je purkrabí.

„Je mi nějak povědomý,“ pomyslel si Vilém, když sledoval svého soka, jak přistupuje ke svému koni na druhé

straně kolbiště. „No a teď dokonce zakopl! Ani na koně pořádně vylézt neumí! Jako bych viděl Richarda!“ Viléma zamrazilo v zádech, protože si uvědomil, že jeho vyzyvatel se také jmenuje Richard. Rychle ale myšlenku na mrtvého prince vypudil z hlavy.

Oba rytíři, připravení v sedlech svých koní k souboji dřevci, sklopili hledí svých přileb. Klání zahájilo mávnutí praporcem s královským znakem a ržání koní pobídnutých do běhu. Obrněnci se tryskem rozjeli proti sobě. Vilém byl zkušený bojovník a zamířil svůj dřevec na levé podpaží drzého vyzyvatele s úmyslem ho ale na poslední chvíli nadzvednout a urazit sokovi v plné rychlosti hlavu, jak před bojem slíbil.

Koně se prohnali kolem sebe. Dřevce tupě zarachotily, ale oba jezdci zůstali v sedlech. Vilém nechápal, jak se to stalo, ale cizí rytíř se nějak dokázal na poslední chvíli jeho dřevci vyhnout. Zasáhl jen lehce zadní část jeho helmice. Naštěstí pro něj se dřevec vyzyvatele také jen neškodně rozštípl o štít.

„Podcenil jsem ho. Musím se víc soustředit,“ pomyslel si naštvaně Vilém, když opět obrátil koně proti svému soupeři. Když mu zabodl ostruhy do slabin, kůň se vzepjal, zařehtal a pak vyrazil jako blesk vpřed. Rytíři se opět v plné rychlosti střetli uprostřed kolbiště, o brnění zaduněl ale pouze jeden z dřevců. Kupodivu to nebyl Vilémův ale jeho protivníka. Do Vilémova ramene tvrdě jako beranidlo udeřil dřevec vyzyvatele a skoro ho shodil z koně.

„Kdo to sakra je?“ zlobil se Vilém. „Kde se učil bojovat? Uhýbá mi jako duch. Jako by vůbec nebyl na místě, kam dřevcem mířím.“

V té chvíli diváci napětím ani nedýchali. Bylo nemyslitelné, aby neznámý zeman porazil budoucího krále, a to navíc ještě těsně před korunovací. Kníže Vladislav byl jako na trní. To, co se dělo na kolbišti, se mu vůbec nelíbilo. Na jeho pokyn se zvedl jeden z jeho mužů a vydal se mezi diváky z řad prostého lidu.

Rytíři se po třetí a naposled, jak stanovila pravidla, rozjeli proti sobě. Těsně před tím, než se jejich dřevce střetly, vyletěl prudce odkudsi z davu nevelký kámen, jako by vymrštěný z praku. Zasáhl koně neznámého rytíře. Ten se poplašeně vzepjal a vystavil jezdce Vilémovu dřevci. Tentokrát byl zásah přesný a tvrdý. Nebyl to sice zásah do soupeřovy hlavy, jak si Vilém přál, ale do jeho hrudi. Rána jezdce vymrštila ze sedla, plátové brnění se prohnulo, dunivě zařinčelo a on se po několika nedobrovolných kotrmelcích ocitl na zemi.

Jiný muž by si po takovém pádu zlomil vaz nebo by utrpěl zranění, které by mu zabránilo v boji pokračovat. Princ Richard, neboť to byl princ Richard, však dokázal svůj pád usměrnit a rozložit náraz o zem do dlouhého pohybu tvořeného řadou kotrmelců. Pád sice vypadal hrozivě, ale žádná část princova těla při něm nebyla vážně zraněna. Přesto byl po dopadu na zem silně otřesen a měl problém vstát. Před očima mu proběhly všechny souboje,

které s Vilémem při výcviku absolvoval. Byl opět sražen k zemi, ale byl zvyklý po každé ráně zase vstát a pokračovat v boji.

Vilém seskočil z koně a pobaveně sledoval otřeseného soupeře ležícího na zemi. Přilba mu při pádu spadla a s ní odpadly i vousy. Viléma to poněkud překvapilo. Co ten chlap skrývá? Ještě víc ho však překvapilo, když uviděl, že jeho sok těžce, ale přece vstává. Vzal válečnou sekeru a vydal se rytíře z Nemanic dorazit. Ve chvíli, kdy zvedl sekeru nad hlavu, rytíř na něj pohlédl. Vilém hleděl do odmaskované tváře a hrůzou ustrnul. Ten muž byl jeho nejhorší noční můrou od chvíle, kdy se narodil. Byl to princ Richard.

Vilém zaváhal pouze na chvíli. Oběma rukama pevně sevřel topor sekery, aby démona v podobě prince navždy sprovodil z tohoto světa. Utne mu hlavu.

„Né!“ zvolala princezna Abigail, protože se z dálky zdálo, že její snoubenec má v úmyslu připravit o život bezmocného člověka. Její pocit, že muže bezmocně klečícího na zemi odněkud zná, ještě zesílil. Bylo však pozdě…

Hrabě Vilém se nadechl a rozmáchl k seku, ale princ, zdánlivě bezmocně a vyčerpaně klečící na kolenou před ním, se dal náhle do pohybu. Nečekal, až sekera dopadne na jeho hlavu, vyrazil proti Vilémovi a narazil bokem do jeho kolen. Ten zavrávoral a jeho sekera sekla do prázdna. Těžké brnění ho převážilo a on přepadl přes prince.

Rytíři nemeškali, kousek se od sebe odkutáleli a rychle se snažili opět postavit, aby mohli pokračovat v boji. Princ šáhl po svém meči, ale zjistil, že se mu při pádu zlomil, a proto ho zase odhodil. Musel se bránit bratrancově síle a jeho těžké sekeře pouze holýma rukama.

Vilém bez meškání na prince zaútočil. Sekera zasvištěla vzduchem a Richard měl co dělat, aby před jejím ostřím uskočil. Konec zbraně ho sice zasáhl, ale sklouzl po brnění. Vilém se ihned napřáhl z opačné strany. Richard zbrzdil pohyb jeho ruky svým pravým zápěstím. Levou rukou uchopil jeho paži u bicepsu a otočkou doprava se vyhnul jeho ráně. Vilém ho setrvačností obletěl a Richard do něj vrazil pravým bokem tak, že Vilém ztratil rovnováhu a se zaduněním spadl na zem. Než se nadál, vykopl mu princ topor sekery z ruky.

„Vzdej se! Je po všem!“ vykřikl Richard po té, co se zmocnil bratrancovy zbraně.

„Chopte se toho vetřelce,“ vykřikl kníže Vladislav, když viděl, jaká potupa potkala jeho syna. Na rozdíl od Viléma ještě prince nepoznal.

„Stůjte! Jsem princ Richard – královský syn a následník trůnu,“ zastavil princ vojáky a pohybem ruky si setřel z tváře zbytek maskování.

Kníže při těch slovech na něj pohlédl pozorněji a ke svému zděšení zjistil, že je opravdu velmi podobný princi. Obrátil oči v sloup. Vůbec nechápal, co se to tu děje. Král

možná ještě nebyl mrtvý, ale princ už byl mrtvý přece dávno. Nebo ne?

„Vítám tě, synu. Byl jsi dlouho pryč," přivítala královna prince, jakoby se jen právě vrátil z dlouhé vyjížďky. Všichni přítomní strnuli v němém úžasu, protože věděli, že princ je již delší dobu po smrti a jeho tělo odpočívá zazděné v královské hrobce.

Princezna vyděšeně hleděla na mladého muže, o němž jí od první chvíle všichni, včetně krále a královny, tvrdili, že je mrtvý. Viděla, že jeho přítomnost uvedla všechny v úžas a nejvíce knížete. Její překvapení bylo o to větší, když v něm poznala tajemného muže ze svého snu. Proto jí byl tak povědomý.

„Chopte se ho! Je to podvodník, který se za prince jen vydává!" vykřikl kníže Vladislav a na pokyn jeho ruky se několik vojáků dalo opět do pohybu proti princi.

„Stůjte! Jménem krále Rudolfa stůjte!" zvolal Teodor, který se náhle objevil vedle královny. Na potvrzení jeho slov se ozvaly fanfáry oznamující příjezd člena královské rodiny a na kolbiště vklusal kůň s mužem ve vznešené královské zbroji. Byl to sám král.

„Zabijte je! Jsou to podvodníci!" vykřikl kníže Vladislav a tasil meč. Jemu věrní vojáci ho poslechli a napřáhli proti králi a princi své zbraně. Neobešlo se to ale bez zaváhání. Pokud to byli skutečně oni, nemuselo by to pro vzbouřence dopadnout dobře. Vztáhnout ruku na člena

královské rodiny znamenalo spáchat hrdelní zločin. Na druhou stranu věrnost knížeti se mohla vyplatit.

„Moji věrní, taste zbraně!“ zvolal král a na jeho pokyn muži z hradní stráže tasili své meče a zamířili na vojáky knížete luky a kuše. Také rytíři, kteří přijeli na turnaj, vytasili své zbraně a postavili se na stranu krále, který je osobně povolal a díky oslavám je i bez krveprolití dostal na hrad. Když vojáci knížete viděli, že nemají proti přesile šanci, odhodili zbraně a bez boje se vzdali. Jako poslední odhodil vztekle svůj meč i sám kníže.

22. Žádost o ruku

Korunovace proběhla podle plánu. Jen místo hraběte Viléma byl za nového krále korunován právoplatný následník trůnu princ Richard. Oba spiklenci byli uvrženi do podzemního vězení pro nejtěžší zločince. Starý král Rudolf je chtěl dát hned popravit, ale mladý král Richard byl proti. Nechtěl své panování začít tak hrozným činem, i když věděl, že jemu i otci usilovali o život. Rozhodl se být milosrdný.

„Dávám vám možnost opustit toto království. Vezměte si své věci, které dokážete uvézt na koni, a do soumraku opustíte naše království," rozhodl král Richard po třech dnech rozmýšlení. „Pokud se ještě někdy v království objevíte nebo budete proti němu či mně kout pikle, spravedlivý trest vás nemine!"

Oba provinilci, kteří si mysleli, že je čeká poprava, se skloněnými hlavami mladému králi poděkovali a pod dozorem vojáků kvapně opustili sál, kde se slyšení konalo.

„Myslíš, že děláš dobře, synu?" naklonil se k Richardovi jeho otec. „Ti dva lumpové se určitě nespokojí s tím, že si zachránili holý život."

„Nevím, ale myslím, že je to tak, alespoň pro tuto chvíli, správné," odpověděl Richard.

„Souhlasím s princem, totiž s králem," usmál se Teodor. „Budete dobrý král, Richarde."

Když hrabě Vilém a jeho otec za posměchu dvořanů opustili hrad, měl nový král čas zabývat se svou vzácnou návštěvou – krásnou princeznou Abigail. Ta od korunovace téměř nevycházela ze svých komnat. Richard ji mohl spatřit jen při společném stolování a i při něm se jeho pohledu raději vyhýbala a opouštěla místnost, jakmile to bylo možné. Zřejmě si nemohla v hlavě srovnat ten náhlý zvrat a smířit se s tím, že její hrdina byl vlastně pokrytec schopný udělat pro moc a slávu cokoliv.

„Měl byste za ní jít, králi," řekl baron Teodor Richardovi. „Lepší partii těžko seženete."

„Myslíš?" usmál se útrpně Richard. Princezna Abigail se mu sice líbila, ale nějak se nemohl zbavit nepříjemného pocitu ze způsobu jejich seznámení. „Dobře, udělám to."

Druhý den ráno zamířil Richard do královské zahrady. Věděl, že se tam Abigail po ránu pravidelně prochází. Zahradník mu podal připravenou kytici, o niž ho včera požádal. Pak se posadil do altánku a čekal. Byla v něm malá dušička a srdce mu divoce tlouklo. Bál se, co princezna řekne, až ho uvidí. Naštěstí nemusel čekat dlouho.

„Dobré ráno, drahá princezno," řekl nesměle rozechvělým hlasem. „¡Qué quapa estás!"

„Dobré ráno, Vaše Veličenstvo," trhla sebou překvapeně Abigail. Koutkem oka zahlédla nádhernou kytici, kterou Richard ukrýval za zády. „Nečekala jsem vás tady."

„Můžeme si promluvit?" zeptal se nesměle.

„Ráda si s vámi promluvím," usmála se princezna povzbudivě.

Baron Teodor se starým králem mezitím tajně Richarda a Abigail z dálky pozorovali.

„O čem si asi tak povídají?" byl zvědavý král Rudolf.

„Myslím, že je to na dobré cestě," usmál se Teodor pod fousy. „Smějí se."

Opravdu mladý král a krásná princezna našli společnou řeč, dlouho se spolu procházeli pod kvetoucími stromy a usmívali se.

„Tak co?" ptal se nedočkavě Teodor i starý král, když Richard doprovodil princeznu zpět do jejích komnat. „Je ruka v rukávě? Bude svatba?"

„Dohodli jsme se," řekl Richard a udělal pomlku, aby oba slídily napínal, „že zůstaneme přátelé."

„Já ho zabiju," ulevil si starý král. „Tak on si umře, bojuje s drakem, loupežníky, vyhraje rytířský turnaj, stane se králem a nakonec se mu nechce ženit."

„Myslím, že nic nechápu," kroutil hlavou Teodor.

„Vysvětlil jsem princezně, jak to všechno bylo. Řekl jsem jí, jak jsem vstal z mrtvých, i to, že mě zachránila její sestra princezna Rosa proto, abych já zase zachránil ji. Myslím, že se při mém vyprávění občas i dobře bavila. Zjistil jsem, že si s princeznou skvěle rozumíme. Horší je, že nejsem její typ. Tak mi asi nezbude než si najít nějakou jinou dívku."

„Ty a najít si nějakou dívku?“ o krále Rudolfa se pokoušely mrákoty. „To mne bude stát nervů… Snad bych měl jít do kláštera a dát se na modlení.“

„Snad nebude tak zle,“ utěšoval ho baron Teodor. „Stačí malý zázrak a …“

O několik dnů později se princezna Abigail rozhodla, že je nejvyšší čas vrátit se domů. Rozloučila se s celou královskou rodinou a s novým doprovodem se vydala na dlouhou cestu zpět. Richard ji doprovodil až k hranicím své země. Tentokrát už se neobjevilo žádné monstrum, které by je ohrozilo. Mladému králi bylo velmi líto, že princezna odjíždí, protože si ji již oblíbil, ale nedalo se nic dělat.

„Sbohem, princezno,“ řekl smutně.

„Budete mi scházet, králi Richarde,“ usmála se na něj Abigail mile. „Snad se ještě někdy uvidíme.“

Princezna mu ještě naposled zamávala a její kočár s doprovodem se vydal na dlouhou cestu. Mladý král se obrátil a smutně se rozjel zpět na svůj hrad. Cítil se nyní nesmírně opuštěný a prázdný. Přestože se dosud snažil nedávat najevo, že ho odmítnutí princezny Abigail bolí, byl nyní jako tělo bez duše. Cítil se velmi unaven.

23. A byla svatba

Uběhl měsíc, dva, tři. Král Richard se věnoval správě svého království. Bylo mu smutno po Abigail, ale ještě více se mu stýskalo po princezně Rose. Kdyby neměl ještě povinnosti na tomto světě, rád by se vydal za ní.

Králův otec plánoval uspořádat velkolepou slavnost a pozvat všechny okolní princezny a dámy z lepších kruhů, ale Richard neměl zájem. Starý král ve svém zoufalství nechal na hradě zaměstnat nejkrásnější dívky z celého království, ale ani na tuto udičku se jeho syn nechytil.

„Co jenom budeme dělat?“ zoufal si král Rudolf před Teodorem, ale ten mu poradit nedokázal.

„Takhle se vnoučat nedočkám,“ litovala se královna.

„Myslím, že budeme muset vyrazit tajně do Aragonského království s vojskem a princeznu přitáhnout třeba násilím,“ navrhl Teodor. „I když… i když, myslím, že to nebude už třeba.“

„Proč?“ zeptali se král s královnou. Po chvíli přemýšlení a zvažování, jim začal připadat Teodorův návrh celkem rozumný.

„Míří k nám velké procesí. Poznávám výsostné znaky aragonského krále,“ oči barona Teodora se rozšířili údivem. „Princezna se vrací!“

Baron Teodor měl pravdu. Na hrad přijel aragonský král, aby králi Richardovi osobně poděkoval za záchranu princezny a království. Přijela také princezna Abigail.

„Rád vás opět vidím, drahá princezno," přivítal Richard vzácnou návštěvu. „Zvážila jste moji nabídku?"

„Má odpověď, bohužel, zůstává stejná," zkazila Abigail Richardovi radost. Pak se ale na něj trochu potutelně usmála a řekla: „Doufám, že toho nebudu litovat a vy taky ne. Mám totiž pro vás překvapení…"

Z kočáru za ní vystoupila nádherná dívka v bílých bohatě zdobených šatech. Byla velmi podobná Abigail, ale v očích mladého krále vypadala jako anděl. Jako anděl, kterého dobře znal.

„Dovolte, abych vám představila svou drahou sestru – princeznu Rosu." řekla Abigail.

„Ale, ale… Jak je to možné?" zakoktal se Richard. „Ty jsi přece mrtvá…"

„I já si to myslela. Zlý čaroděj mě zaklel a uvedl mé tělo do hlubokého, smrti podobného spánku, s nadějí, že jednoho dne mě přesvědčí, abych se stala jeho ženou. Má duše mezitím bloudila mezi světem živých a mrtvých podobně jako ta tvoje. Bylo mi umožněno, abych se stala tvou průvodkyní ve světě duchů, tvým andělem strážným. Tím, že jsi porazil draka, zlomil jsi čarodějovu kletbu a já jsem ke svému údivu opět procitla ve svém těle živá a zdravá. Pro mou rodinu to bylo velké překvapení, když jsem se vrátila domů."

„Můžeš mi, prosím, splnit poslední přání," řekl král Richard a vzal princeznu za ruku.

„Jistě," usmála se.

„Buď zase mým andělem strážným a už mě nikdy neopouštěj," poklekl mladý král před princeznou.

„To vypadá dobře," uchopil král Rudolf svou manželku za ruku v napjatém očekávání.

„Ano," usmála se princezna Rosa. „Ano, navždy ano!"

„Sláva!" vykřikl král Rudolf a objal aragonského krále. „Tak se to přece jen podařilo!"

A tak nakonec byla přece jen svatba.

Část II

Dračí princ

1. Ve skalách

Setkáš-li se někde v dáli,
se zlým drakem v jeho sluji,
najdi draka ve svém nitru,
který zdolat zlo ti dodá sílu.
Síla, která zrodí zlého draka,
dobrému pak život dává.

Část staré rytířské pověsti

Po nepohodlné lesní cestě jel pomalu nádherný kočár s výsostnými znaky Slavelónského království. Byl doprovázen několika rytíři na koních. Od nástupu krále Richarda na trůn před šesti lety bylo v celé zemi bezpečno, ale přesto se tu a tam mohly objevit skupinky lapků. Bezpečnost nebylo vhodné zanedbávat zvláště, když v kočáru cestovali členové královské rodiny.

Byl to blízký králův rádce a přítel baron Teodor, který dohlížel na pětiletého prince Zdislava. Vraceli se domů na královský hrad z návštěvy princových prarodičů z otcovy strany. Ti se krátce po tom, co se jejich syn Richard ujal vlády, přestěhovali na jih země do menšího hradu uprostřed krásné přírody.

Malý princ byl dlouhou cestou unaven a nudil se. Do královského hradu to však bylo ještě velký kus cesty. Nějakou chvíli se díval z okna, jak ubíhá krajina kolem. Pak si házel s míčem tak, že ho házel proti dřevěné stěně kočáru, což nedělalo příliš dobře baronu Teodorovi, zvláště když se míč odrážel stále blíž jeho hlavě.

„Princi, nechte toho!“ zlobil se. „Co když mne trefíte? To by se vám líbilo, ubližovat starému muži?“

Zdislav se sám pro sebe usmál. Zřejmě ho ta představa pobavila. Chvíli byl opravdu hodný a způsobně hleděl z okna kočáru. Dlouho mu to ale nevydrželo a zase se začal nudit.

„Uhááá! Jsem drak!“ vykřikl a vrhl se na chudáka Teodora s úmyslem ho kousnout. Měl moc rád pohádky a hrdinské příběhy o dracích. Nemohl se jich nabažit. Často si hrál na to, že je drak. Rodiče se podivovali jeho fantazii a vysvětlovali mu, že je princ a ne drak. On si ale nedal vymluvit, že je hrozitánský drak.

„Tak, a dost!“ bránil se Teodor, jehož nekonečná hra na zlé i hodné draky unavovala, a teď na ni neměl náladu ani náhodou. V životě už toho prožil hodně. Bojoval po boku králova otce. Jezdil po světě jako jeho velvyslanec. Pomáhal králi Richardovi, když byl ještě princ a jeho strýc kníže Vladislav se synem Vilémem ho chtěli podle sprovodit ze světa a zmocnit se království. Na hlídání neposlušného malého prince si však připadal už trochu starý.

„Tak a dost! Jsem už unavený," odtrhl nezbedného prince od sebe, vykoukl z okna kočáru a zavelel: „Zastavte koně! Uděláme si přestávku."

„Ale pane," protestoval mladý velitel stráže Jindřich, „za hodinu budeme venku z lesa. Tam by se nám lépe odpočívalo."

„To nevydržím," prohlásil zničeně baron. „Potřebuji zastavit hned teď."

Velitel stráže chtěl ještě něco říct a naklonil se k oknu kočáru, kde seděl princ. Kousnutí do ruky, jíž se opřel o spodní rám okna, ho však zbavilo argumentů. Bezpečnější by bylo udělat přestávku, až budou venku z lesa a skal, ale pochopil, že baron Teodor by se nemusel dočkat té chvíle při zdravém rozumu.

„Zastavit stát! Sesednout z koní," poručil a kromě několika stráží nechal své muže také trochu vydechnout.

Baron Teodor se těžce vysoukal z kočáru a nakázal Zdislavovi: „Můžete se tady, princi, na chvíli proběhnout, ale nechoďte daleko. Jen tak, ať na vás stále vidím!"

Zdislav radostně vyskočil a chvíli běhal po lese mezi stromy. Baron Teodor doufal, že ho to trochu unaví a zbaví přebytečné energie. Na chvíli podlehl sebeuspokojení a natáhl se na mez, aby si trochu protáhl záda. Bylo to příjemné a tak se mu oči samy od sebe zavřely. Nepostřehl, že se princ zatoulal až ke skalám v kopci nad cestou.

Princ Zdislav byl skalami přitahován, a proto k nim zamířil. Jedna ze skal ho přitahovala, jako by byla zmag-

netizována. Když přišel blíž, zjistil, že v ní zeje velká díra – vchod do jeskyně. Opatrně nakoukl dovnitř. Byla hluboká. Bál se, ale jeho zvědavost ho táhla dovnitř. Pomalu a opatrně vešel do tmavé sluje.

„Princi! Kde se touláte?“ zavolal baron Teodor ke skalám, když se Zdislav delší dobu nevracel a všichni už byli připraveni pokračovat v cestě.

„Proč jste ho nehlídal?“ zlobil se Teodor na velitele stráže.

„Já?“ ušklíbl se rytíř. „Vy jste ho měl hlídat.“

„Sakra,“ zaklel Teodor a vydal se ke skalám. „Princi! Kde jste?“

„Tady jsem,“ vykoukl malý princ zpoza nejbližší skály.

„Vy jste mi, princi, nahnal strachu,“ ulevil si baron. „Co jste tam proboha dělal?“

„Je tam dračí vejce! Vezmeme je sebou? Prosím!“ žadonil Zdislav.

„Ne,“ ujistil ho Teodor. „Dračí vejce musí zůstat tam, kde je.“

„Ale proč?“ nabíral malý princ k pláči.

„Mohlo by se cestou rozbít,“ vymyslel si kvapně vysvětlení Teodor.

„Aha,“ povzdychl si Zdislav smutně a neochotně vlezl zpět do kočáru. Kočí práskl bičem a kočár se rozjel směrem ke královskému hradu.

2. Ohrožení Slavelónu

Léta běžela a princ Zdislav už dávno zapomněl na jeskyni i dračí vejce. Z malého kluka vyrostl pěkný mladík, který se nápadně podobal svému otci králi Richardovi v mladých letech. Nerad se věnoval rytířskému výcviku. Mnohem raději se toulal po lesích a kopcích kolem královského hradu, snil, četl si v knihách z otcovy knihovny a večer poslouchal u ohně slavné rytířské příběhy.

Král Richard měl hodně královských povinností, ale nikdy na svého syna nezapomínal. Trávil s ním každou volnou chvíli a jezdil s ním na vyjížďky do přírody. Povídali si o životě, o světě a o tom, jak funguje. Otec mu vysvětloval učení slavných vědců a filosofů o silách, které řídí pohyb hvězd a planet a ovlivňují i lidské osudy. Mluvili o věcech vážných i nevážných, o věcech světských i tajemných, které leží mimo oblast lidského chápání.

Když bylo princi deset let, králi s královnou se narodila princezna Alenka. Král byl Alenkou velmi okouzlen. Měl ale nyní méně času na Zdislava. Princ to chápal, i když mu otcova a matčina pozornost scházela. Naštěstí si našel nového přítele. Byl to otcův rádce a přítel baron Teodor. Jak Zdislav rostl, už tolik nezlobil, a tak se ti dva spřátelili. Teodor vyprávěl princi o rytířských ctnostech, o slavných činech jeho předků i o velkém dobrodružství, které prožil s jeho otcem.

Běžela léta a princ dospěl. Bohužel, baronův věk dával čím dál víc o sobě vědět. Tak se stalo, že se jednoho dne Teodor roznemohl a umřel. Po jeho pohřbu byl Zdislav velmi zasmušilý a nechtěl se s nikým bavit. Stáhl se do ústraní, kde ho nikdo nerušil, zavřel oči a truchlil nebo jen tak snil, až ho přemohl spánek a on usnul. Ve snech si dál povídal s Teodorem.

Král Richard byl také velmi zarmoucen smrtí svého přítele Teodora, ale měl starosti. Zlé zprávy přicházely ze světa. Jeho tchán a otec královny – aragonský král – ho požádal o pomoc v boji proti nájezdníkům z jihu, kteří se snažili jeho zemi obsadit. Tuto žádost nemohl Richard odmítnout a to znamenalo, že se bude muset vydat na válečné tažení. Špatné zprávy však přicházely i odjinud.

Bratr jeho otce kníže Vladislav se synem Vilémem, které kdysi nechal vyhnat z království pro zradu a spiknutí proti sobě a otci, znovu získali majetek a moc. Vetřeli se do přízně krále Nordonského království na severozápad od Slavelónu. Ten zanedlouho za podivných okolností zemřel a kníže Vladislav se stal, dle závěti, poručníkem jeho dcery princezny Kateřiny. Podle posledních zpráv se jeho syn Vilém chystal se sedmnáctiletou princeznou oženit, i když byl více než dvakrát tak starý jako ona.

Nechal se slyšet, že až se s princeznou ožení a stane se tak králem Nordonu, vyhlásí Slavelónu válku a dokončí to, co se mu před lety nepovedlo – zmocnit se Richardova trůnu. Naštěstí neměl prozatím dost vojáků, aby své plány

uskutečnil, ale odjezd krále Richarda s vojskem na tažení do Aragonského království mu skýtal šanci na ovládnutí Slavelónu.

„Otče, vezmi mě sebou," prosil Zdislav. „Brzy mi už bude osmnáct. Určitě ti budu moci být nějak nápomocen."

„Vážím si tvé nabídky, synu, ale bude to moc nebezpečná výprava," pravil král. „Rád bych, abys zůstal zde a dohlédl na matku a svou sestru, aby byly v bezpečí, kdyby se mi něco stalo."

„Myslíš si, že nejsem dobrý bojovník, a proto mne nechceš vzít s sebou," zlobil se princ.

„Ne, tak to není. Opravdu tě potřebuji mít tady," ujistil ho otec. „Spoléhám na tebe, že během mé nepřítomnosti ochráníš naše království. Neuškodí proto, aby sis každý den procvičoval šerm a střelbu z luku. Věř mi, může se ti to hodit."

„Dobře otče. Nezklamu tě," smířil se Zdislav se svým údělem.

„Budeš nám scházet, králi!" objala královna Rosa něžně svého muže a polibkem se s ním rozloučila. Pak se s pláčem tatínkovi vrhla kolem krku i sedmiletá princezna Alenka.

„Buďte zdrávi! Dá-li Bůh, brzy se ve zdraví všichni opět shledáme," s těmito slovy se král rozloučil s princem a celou svou rodinou. V lesklé královské zbroji nasedl na statného koně a v čele svých rytířů za zvuku fanfár a kla-

pání stovek podkov se vydal směrem na jihozápad, aby byl nápomocen aragonskému králi. V duchu se však obával o svou rodinu a království.

3. Zrození draka

Od odjezdu krále uběhlo pár týdnů a život na hradě běžel zdánlivě jako dřív. Všude však bylo cítit jakési napětí, jako by se nad slavelónským královským hradem stahovala temná mračna. Prince přepadala špatná nálada. Aby se jí zbavil, vytratil se z hradu ven do lesa nebo někam na louku. Tam se natáhl do trávy, poslouchal zvuky ptáků a zvířat a během chvilky se nechal ukolébat už skoro letním sluncem ke spánku.

Zdálo se mu, že se prochází spolu s Teodorem poblíž místa, kde kdysi, když mu bylo pět let, našel kámen, který připomínal dračí vejce. Byl tehdy přesvědčen, že je to opravdové dračí vejce, ale rodiče mu to vymluvili. Prohlásili, že to byl určitě jen velký kámen, protože draci už přece dávno vyhynuli. Posledního hrozného draka zabil skoro před dvaceti lety jeho otec, aby zachránil mladší sestru královny – tetičku Abigail.

Zdislav si byl vědom, že sní. O to víc vnímal krásu snového světa. Tráva a stromy se mu zdály stejně reálné a barevné jako ve skutečnosti. Možná byly dokonce ještě barevnější. Věděl, že se mu strýček Teodor jen zdá. Přesto slyšel, že k němu promlouvá. „Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že tvůj otec uměl opustit své tělo a pobývat mimo něj jako nehmotný duch?“

„Ano, Teodore. Proč?“

„Ty to umíš také. Příběh, který začal v mládí tvého otce, ještě není uzavřen a je na tobě, abys ho dokončil."

„Tomu nerozumím."

„Tvůj osud na tebe čeká v této jeskyni. Stačí vejít a naplnit ho."

„Teodore?!" Zdislav se rozhlížel kolem sebe, ale svého přítele nikde neviděl. Rozplynul se. Byl to přece jen sen. Zůstala pouze jeskyně. Cítil zvědavost a nutkání, které ho lákaly dovnitř. Zamířil proto do lůna tmavé jeskyně.

Ve chvíli, kdy do ní vstoupil, se celá jeskyně rozzářila, jakoby někdo rozsvítil na stěnách tisíce svíček. Dračí vejce přitahovalo prince jako magnet. Zdálo se mu, že z jeho nitra vychází podivná záře, a měl pocit, že pulzuje, jako by v něm tepalo velké srdce.

„Neboj se, Zdislave," uslyšel ještě jednou Teodorův hlas. Neviděl ho, ale měl pocit, že stojí vedle něj. „Neboj se a polož ruce na vejce," promluvil k němu. Pomalu a váhavě ho poslechl. Vejce bylo teplé, takže to určitě nebyl žádný kámen, a tepalo. Skrývalo se v něm něco živého. Najednou se Zdislavovi zatočila hlava a měl pocit, že se propadá do obrovského víru. Ten vír ho vtáhl dovnitř vejce.

Uvnitř bylo těsno. Princ pocítil vlnu paniky. Zoufale sebou zmítal ze strany na stranu, přesto se nemohl vůbec pohnout. Zvedl hlavu a cosi zazvonilo zevnitř o skořápku vejce. Udělal to znovu. Zvonivý zvuk se opakoval a vejce zapraskalo. Uvědomil si, že má něco špičatého někde na

hlavě. Bylo to tvrdé a pevné. Nevěděl, co to je, ale to něco mu mohlo pomoci dostat se ven.

Trvalo nejmíň hodinu, než se mu podařilo rozbít skořápku tvrdou jako kámen. Během té doby si uvědomil, že má na hlavě špičaté výrůstky nejméně dva, jako by měl helmu s rohy. Narážel jimi o vršek vejce, až se celé otřásalo. Skořápka zapraskala a on mocným úderem hlavy odrazil její vršek. Hlava se mu konečně dostala z vejce ven. Uvědomil si, že musí být hrozně velká.

Kolem byla úplná tma. Jen od vchodu do jeskyně prosvítalo trochu světla. Překvapilo ho to, protože ještě před chvíli mu jeskyně připadala prozářená jasným světlem. Ještě víc ho však překvapilo, že nenašel sám sebe. Podvědomě si myslel, že vně vejce na něj čeká jeho vlastní tělo, ale nebylo tam nic a nikdo.

Po chvíli byl schopen získat více místa pro ruce. Jeho prsty byly nějak podivně tuhé, jako by měl místo nich orlí drápy. Konečně se mu podařilo dostat ven z vejce. Teď už si byl zcela jist, že není ve svém lidském těle, ale v těle nějakého velmi podivného tvora. Děsilo ho to a snažil se pochopit, co se stalo. Kdyby se tak dokázal probudit! Všechno kolem něj ale vypadalo až příliš reálně. Ještě před chvíli si byl jist, že sní. Teď se hrozil toho, že bdí…

Princ protáhl své ztuhlé tělo. Nejenže měl na nose roh a na hlavě dva další, měl také drápy na rukou i nohou. Když se narovnal, na zádech se mu cosi pohnulo. Byla to dvě velká složená křídla. Jejich mávnutí rozvířilo chladný

vzduch v jeskyni a vyplašilo spoustu netopýrů, kteří začali zmateně poletovat kolem. Nemusel se ani otáčet, aby věděl, že za sebou něco vláčí a to něco je velký ještěří ocas. Hrůzou zařval, až se jeskyně otřásla a ze skal se do údolí spustila malá lavina kamení. Pochopil, že se právě narodil nový drak. A co bylo ještě mnohem horší, ten drak byl on sám!

4. Zlá zpráva

Probuďte se, princi!“ zatřásl bezvládným Zdislavem velitel jeho stráže Jindřich, který ho již delší chvíli hledal a uslyšel jeho zděšený výkřik. „Něco hrozného se vám zdálo,“ uklidnil ho, jakmile se princ probral natolik, aby ho poznal.

Jindřich byl šlechtic, který si už jako jinoch vysloužil královo uznání. Byl nejen dobrý rytíř, ale byl i odvážný a čestný. Jeho otec zůstal králi věren, když ho kníže Vladislav zradil. Dal pak svého syna ke dvoru.

Mladý Jindřich se vyznamenal, když králi neohroženě pomohl v boji s medvědem, jenž ho při jednom lovu nečekaně napadl. Král ho za to učinil velitelem stráží. Jindřich vykonával tento úřad zodpovědně a oddaně již dvanáct let. Učil mladého prince šermovat a nyní měl na starost obranu hradu a ochranu celé královské rodiny.

„Díky Bohu,“ zaradoval se princ, že vidí známou tvář a nachází se zpět ve svém těle. „Byl to jen divný sen.“

„Neměl byste se princi sám procházet po lese,“ usmál se Jindřich, potěšen, že našel prince v pořádku. „Země je v ohrožení a v okolí hradu se mohou pohybovat nepřátelští špioni, jimž by zajetí či zabití následníka trůnu určitě udělalo radost.“

„Děkuji za tvou starost. Dám si příště větší pozor,“ probral se princ úplně. „Měl jsem hrozný sen. Zdálo se mi, že jsem drak.“

„Drak?“ zasmál se Jindřich. „Vy si, princi, nedáte pokoj. Od malička byste si jen hrál na draky a teď už se vám o tom i zdá.“

„Máš pravdu, asi bych měl dospět,“ povzdychl si Zdislav. „Raději o tom nikomu neříkej.“

„Nebojte se, princi. Vaše tajemství bude u mne jako v hrobě. Nepovím o něm nikomu, ani kdyby mě mučili.“

„Snad to nebude tak zlé,“ řekl princ pobaveně.

„Nikdy nevíte,“ usmál se Jindřich.

„Proč mě vlastně hledáš? Stalo se něco důležitého?“ vrátil se princ do reality.

„Vaše matka, královna, vás chce vidět. Chce vám něco říct,“ předal mu Jindřich svou zprávu.

„Dobře.“ Princ se zvedl ze země a vydal se s Jindřichem zpět do hradu.

„Ahoj,“ rozběhla se radostně princezna Alenka vstříc Zdislavovi, když ho uviděla. Když byla menší, často si s ní hrával. V poslední době musela pobývat ve společnosti dvorních dam, které se ji snažily naučit všemu, co patřilo k dobrým mravům urozených princezen. Nosila nádherné šaty, které jí slušely, ale připadala si v nich upjatá. Co by dala zato, kdyby se mohla jít se Zdislavem proběhnout někam do lesa nebo na louku.

„Ahoj, má krásko,“ přivítal se princ s mladší sestrou. „Tobě to dneska zase sluší.“

„Jak oslovi uši," neodpustila si princezna vyjádřit svůj názor na šaty, které ji tísnily.

„Drahá matko," pozdravil Zdislav s úklonou královnu Rosu. Byla to stále velmi krásná a vznešená dáma, která byla oporou svému muži i dobrou matkou svým dětem.

„Vítej, milý synu," pokynula královna princi, aby přistoupil blíž. „Mám bohužel špatné zprávy. Tvůj děda, král Rudolf, je vážně nemocen. Rád by, abychom ho navštívili. Chce nás ještě vidět."

„To je to s ním tak zlé?" zhrozil se Zdislav. Měl svého dědu rád. Zběžně si přečetl zprávu napsanou na svitku s pečetí krále Rudolfa. „Nemohu tomu uvěřit. Byl vždy tak silný." Nevěděl proč, ale měl divný pocit, že něco není v pořádku. Posel, který přinesl zprávu, však potvrdil vše, co v ní stálo.

„Dala jsem zahájit přípravy na cestu," oznámila mu královna.

„Já ale nemohu odjet. Slíbil jsem otci, že dohlédnu na hrad a ochráním naše království," řekl Zdislav. „Někdo z královské rodiny musí zůstat na hradě. Co kdyby chtěl hrabě Vilém využít nepřítomnosti otce a přepadnout nás s armádou Nordonu?"

„Ale synu?!" královna pohlédla s údivem na syna. Do této chvíle ho měla za kluka, který ještě nedospěl a jen sní své bláznivé a fantastické sny.

„Nepřemlouvejte mne, matko! Zůstanu!" prohlásil rozhodně.

„Chápu," řekla královna. „Musíš především splnit svou povinnost. Pojedu sama s Alenkou. Když bude potřeba, pošlu ti zprávu a ty přijedeš, až ti to situace umožní."

„Bratříčku," objala princezna bratra kolem pasu. „Pojeď s námi!"

„Rád bych, ale nemohu, sestřičko," řekl zachmuřeně. „Přijedu, jak jen to bude možné. Pošlu s vámi Jindřicha a jeho nejlepší muže, aby vás bezpečně doprovodili až k dědovi na hrad."

5. Opět drakem

Když princ uléhal pozdě večer do svého lože, vůbec nemyslel na to, co se mu naposled zdálo. Měl plnou hlavu starostí o osud země, království a bezpečnost své matky a sestry, až se zítra ráno vydají na cestu. Nakonec ho přemohla únava a on usnul.

Spal klidně až do chvíle, kdy se mu začal zdát sen. V něm se ocitl znovu u jeskyně. Měsíc a hvězdy slabě osvětlovaly její vchod. Bál se nahlédnout dovnitř. Byla tam tma, ale tušil, že se uvnitř nachází prázdné dračí vejce a právě vylíhlý drak. Pak to zase přišlo. Měl pocit, že se jeho snové tělo rozvibrovalo a ztratilo svou stabilitu. Nějaká síla ho někam táhla.

Chvíli byla tma. Pak otevřel oči a zjistil, že se dívá očima někoho či spíše něčeho jiného. Nepochyboval o tom, že se znovu ocitl v těle mladého draka. Vůbec nechápal, proč se něco takového děje. A proč se to sakra děje právě jemu?!

Princ si uvědomil, že má hlad. Respektive to něco mělo hlad.

„Proboha, co jedí draci?“ pomyslel si. Jediné, co věděl o jídelníčku draků, bylo, že si tu a tam dají nějakou princeznu. „Proboha, kde já teď v noci seženu nějakou princeznu?“

„No, snad bude pro začátek stačit něco menšího," uklidňoval se. Jediná princezna v okolí byla totiž jeho sestra Alena, a tu se mu sežrat zrovna nechtělo."

„Zkusím vstát," řekl si a pomalu se pokusil postavit na ještě nejisté nohy. Šlo to ztěžka, ale šlo to. Malé monstrum se vzepřelo nejprve na předních nohou a pak i na zadních. Trochu se zakymácelo a řachlo sebou na bok.

„Sakra," povzdechl si Zdislav. „Vyrazil jsem si dech a zlomil nejmíň tři žebra. Ti draci jsou asi tak odpružení, jako náš královský kočár."

Naštěstí bylo malé monstrum poměrně odolné. Nic vážného se mu nestalo ani po dalších dvou třech pádech, když se princ pokoušel v dračím těle vstát. Možná si vesničané v nedaleké vesnici říkali, že se blíží bouřka, když slyšeli vzdálené burácení způsobené otřesy a sesuvy kamenů v jeskyni.

Venku před jeskyní zakopl nemotorný drak o menší balvan a s rachotem se skutálel jako balík slámy po svahu dolů do lesa. Když se princ probral a přestala se mu točit hlava, zvedl dračí hlavu a rozhlédl se kolem. Jestli byla v tomto lese zvěř, kterou by mohl ulovit, určitě již byla na hony pryč. A i kdyby nějaký přitroublý zajíc zcela náhodou začal panáčkovat přímo před dračí tlamou, stejně by ho nedokázal chytit.

„Možná bych mu dokázal plivnout ohnivou slinu do kožichu," zvažoval princ svůj záměr něco ulovit. Pokud tu nějací zajíci byli, zřejmě nebyl mezi nimi jediný, který by

měl v úmyslu blíže se seznámit s drakem a třeba se i nechat sežrat.

„Voda!“ ucítily drakovy nozdry vlhkost a jeho citlivé uši zachytily zurčení potůčku. Pokud drak cítil něco silněji než hlad, byla to žízeň. Opět se postavil na všechny čtyři a vydal se již celkem stabilní chůzí za zvukem vody. Jen občas trochu zakopával o vlastní ocas, který se mu pletl do cesty, když se kymácel ze strany na stranu. Zdislav neměl ani tušení k čemu ta věc slouží a jak se ovládá. Na jeho lidském těle podobná výbava nebyla.

Konečně se drak dostal k potůčku, ponořil do něj hlavu a pil jako duha. S vodou vypil pár neopatrných pstruhů, kteří nedokázali dostatečně rychle plavat proti síle proudu, který je vtahoval do dračí tlamy. Spolkl také jednu velkou žábu, což se princi moc nelíbilo. Neměl totiž zrovna v lásce francouzskou kuchyni. Malého draka to ale alespoň pro dnešek trochu nasytilo, a tak se vydal zase nazpět do jeskyně.

6. Odjezd královny

Druhého dne ráno byl Zdislav řádně nevyspalý. Měl pocit, že v noci oka nezamhouřil. Nebylo divu. Venčit v noci draka není žádná legrace. Doufal, že to není jeho úděl pro zbytek života. Být ve dne člověkem a v noci drakem, se jevilo jako celkem únavné.

Rozhodl se, že se raději nebude nikomu se svými nočními zážitky svěřovat. Královna se chystala k odjezdu, a kdyby slyšela, že její syn blouzní a povídá nesmysly o dracích, určitě by ji to velmi rozrušilo. Možná by se nakonec rozhodla zůstat a starat se o něj jako o malého nemocného kluka. To v žádném případě nechtěl.

Poslední přípravy na odjezd probíhaly rychle a nerušeně. Královna s princeznou Alenkou a princem ještě společně posnídali. Mezitím služebnictvo naložilo do kočáru vše, co se ještě naložit dalo. Rytíř Jindřich s tuctem svých mužů osedlali koně na cestu. Také posel, který přinesl list, byl již připraven vyrazit.

„Bůh vás provázej a ochraňuj!“ popřál Zdislav matce a malé sestře šťastnou cestu.

„I tebe synu. Dej na sebe pozor!“ zaleskla se slza v oku královny, ale rychle ji utřela.

„Pojeď s námi! Já nechci jet bez tebe!“ vrhla se nešťastná princezna Alenka kolem krku svému bratrovi.

„Je mi líto, sestřičko. Rád bych, ale nemohu. Vše dopadne dobře. Věř mi!“ otřel slzičky z hnědých smutných

očí malé princezny a usmál se, aby jí dodal odvahy. Samotnému mu ale bylo těžko u srdce. Velmi nerad se loučil se svými blízkými, zvláště s Alenkou.

Princ pomohl královně a princezně nastoupit do kočáru. Pak se otočil k rytíři Jindřichovi a požádal ho: „Doveď je, prosím, bezpečně na dědův hrad. Pak se vrať i se svými muži. Budu tě potřebovat."

„Spolehněte se, Výsosti," uklonil se Jindřich. „Za svého krále a královskou rodinu, bude-li to nutné, rád položím i svůj život.

„Věřím ti," kývl hlavou princ. „Ještě jednu věc ti musím říct."

„Jakou princi?"

„Kdyby se náhodou něco stalo. Pamatuj si, že já jsem drak!" usmál se tajemně princ.

Jindřich nechápavě nadzvedl obočí, ale princ mu už nevěnoval pozornost. Zvedl ruku a lehkým mávnutím dal pokyn k odjezdu královského spřežení a rytířů, kteří ho provázeli. Kočí na kozlíku práskl bičem a kočár se dal, za zvuku táhlých fanfár trubačů na hradbách, do pohybu. V krátké době to bylo podruhé, co členové královské rodiny opouštěli hrad. To nevěstilo nic dobrého.

Rytíř Jindřich se nadzvedl na svém koni. Zamával ještě rukou princi na pozdrav, a pak mávl směrem k bráně. Jeho jezdci se seskupili a připojili ke kočáru. Jejich zbroj se leskla ve slunci a řinčivě zvonila. Princ věřil, že tito dobře

vycvičení muži a jejich zbraně ochrání jeho rodinu před každým nebezpečím.

Zdislav chvíli ještě mával Alence, která se vykláněla z okna kočáru a mávala mu, div, že jí ruka neupadla. Než zmizela v kočáře, poslala mu ještě pusu na rozloučenou. Srdce Zdislava naplnil smutek. Vylezl nahoru do nejvyšší hradní věže a z ní hleděl do dálky, dokud mu královský kočár nezmizel za obzorem.

7. Trénink dělá draka

V noci se Zdislav probudil opět v kůži draka. Když usnul a začal snít, stával se drakem. Naopak, když usnul drak, znovu se stával člověkem. V téhle chvíli byl tajemným monstrem, jež měl možnost poznávat, tak říkajíc, zevnitř. Včera se jakžtakž naučil chodit. Uvědomil si však, že jako drak má i něco víc než jen čtyři nohy a ocas. Na zádech měl složená křídla. Byla pořádně velká a na to, aby se s nimi jeden jenom tahal, i těžká.

Drak vylezl před jeskyni. Zdislav chvíli přemýšlel, jak s křídly pohnout. Když chce někdo předvést, že mává křídly, obvykle zamáchá rukama. To bylo první, co ho napadlo. Výsledkem bylo, že se mu při prvním pokusu o zamávání rozjely přední tlapy a on zajel tlamou pozdravit mravence do mraveniště.

Chvíli prskal malé protivné potvůrky, které se mu dostaly bez respektu do tlamy a nozder. Pak si našel nové místo pro druhý pokus. Nedopadl však o nic lépe. Jen místo měkkého mraveniště našla jeho čelist pěkně tvrdou skálu. Před třetím pokusem se princ zamyslel. Musel se vzdát svého lidského myšlení a představit si lépe to, co má na zádech. Nebyl přece bájný Ikaros, ale pravý nefalšovaný drak s princem v těle.

Vůbec se teď nepokoušel pohnout rukama – tedy spíše tlapami, ale spíše se soustředil na něco, co neviděl, ale cítil na svých zádech. Představil si, že se to něco rozevírá,

a ono se to skutečně pohnulo a rozevřelo. Když použil správnou představu, nervové impulsy z jeho dračího mozku konečně zamířily správným směrem. V duchu máchl křídly a jeho opravdová křídla sebou máchla a zapřela se do masy vzduchu pod sebou. Překvapilo ho, jakou mají sílu, protože jediné máchnutí stačilo, aby ho posadilo na zadek – totiž na pichlavý dračí ocas.

Trénink dělá mistra, a tak princ začal trénovat máchání křídly, až kameny a větvičky létaly kolem a ze skal do okolních vsí se opět nesly podivné zvuky připomínající chvílemi bouřku, chvílemi meluzínu a chvílemi troubení smrtelně raněného slona či nosorožce. To záleželo na tom, jak se právě princi dařilo či naopak nedařilo pohyb křídel ovládat. Chvíli drak poskakoval, chvíli jako by tančil a tu a tam se i těžkopádně vznášel u vchodu do jeskyně, než narazil do některé z blízkých skal.

„Musím si najít trochu volného prostoru pro rozlet," pomyslel si, když opět přibral kousek skalního masivu. „Nejlépe bude, když to zkusím tady z kopce."

Jak si usmyslel, tak udělal. Rozběhl se dolů ze svahu, co mu jeho čtyři tlapy dovolily. Když měl slušnou rychlost, rozepjal křídla, párkrát jimi máchl a až nečekaně snadno se ocitl ve vzduchu. Bylo opojné vznášet se svobodně jako pták. Zdislav prožíval omamný pocit dosud nepoznané svobody. Shlédl dolů, aby zjistil, jak je vysoko, a zapomněl na to, že má poměrně těžkou hlavu, která ho ihned převážila dopředu.

Drak předvedl vzdušné salto při letu střemhlav, pak kupodivu na chvíli vyrovnal a znovu se převážil dopředu. Tentokrát už nevyrovnal. Respektive vyrovnal by, kdyby země nebyla tak proklatě blízko. Překulil se přes hlavu, zamával křídly jako poplašená slepice a znovu se překulil přes hlavu. Nebe bylo střídavě nahoře a zas dole. Zdislav v kůži draka metal kotrmelce jako komediant na pouti. Jen ho to trochu víc bolelo, jak narážel na kameny, které byly po svahu hojně rozesety. Naštěstí jsou draci tvorové dosti odolní a proti nepřízni prostředí obrnění. Tak se dračí princ nakonec ve zdraví rozplácl dole pod kopcem v pohodlí kopřiv a bodláků.

Chvíli nehnutě ležel, dokud všechny hvězdičky nepřestaly kroužit kolem jeho hlavy. Pak si spočítal všechny dračí kosti a kostičky. Když se ujistil, že vše, včetně jeho krásných křídel, zůstalo v jednom celku, pomalu vstal a zamířil opět k potoku, aby se posilnil sice zdravou, ne však moc vydatnou rybí polévkou doplněnou o pár nabubřelých žab.

Po večeři, protože se mu nechtělo šlapat nazpět do kopce, vyzkoušel znovu svá křídla. Tentokrát letěl opatrněji a pochopil, k čemu má ten dlouhý ocas. Naučil se jím vyrovnávat za letu rovnováhu a jako kormidlem řídit směr letu. V rámci tréninku obletěl několikrát kopec a pak přistál před rodnou jeskyní, aby se do rána ještě trochu vyspal.

8. Přepadení královské družiny

Následující ráno princ vyspával. Snažil se alespoň částečně si odpočinout po náročném nočním tréninku. Probudilo ho až ťukání na dveře jeho komnaty.

„Veličenstvo, nerad vás vyrušuji," ozval se za dveřmi hlas jednoho ze sluhů. „Vrátil se holub se zprávou od královny."

Princ se ihned na svém loži posadil. Starost o rodinu byla důležitější než jeho únava. Přehodil si jen sametový župan s královským erbem přes noční košili a utíkal k holubníku, kde ho již čekal mistr holubář s holubicí na ruce.

„Dej mi zprávu!" zvolal nedočkavě princ.

„Jistě, Veličenstvo," uklonil se holubář a jemně stáhl z nohy holuba, který se před malou chvílí vrátil do hradního holubníku, nevelký lístek se zprávou od královny.

„*V pořádku jsme dorazili do hostince. A.S.*" stálo v ní malým písmem. Cesta na hrad jeho prarodičů trvala skoro tři dny a hostinec ležící při cestě, byl dobré místo pro přečkání noci.

„To je dobře," oddechl si Zdislav, ale dobře věděl, že před sebou mají ještě kus cesty. Pevně ale věřil, že dědovi vojáci jim vyjedou vstříc.

„Děkuji, mistře holubáři," uklonil se starému muži. „Vaši holubi jsou výtečně vycvičení."

„Bylo mi ctí vám posloužit, princi," usmál se holubář.

„Jo, pokrok je pokrok," pomyslel si princ. „Ale třeba jednou lidé vymyslí ještě něco lepšího na posílání zpráv, než jsou holubi. Kdo ví?"

Zamířil nazpět do své komnaty, aby se ustrojil a obhlédl, zda všechny přípravy na obranu hradu probíhají tak, jak mají."

Bylo pozdě odpoledne, když jeden z mužů předsunuté hlídky přiklusal ke královskému kočáru s hlášením.

„Pane Jindřichu!" volal již z dálky. „Za kopcem jsme spatřili barvy krále Rudolfa!"

„Dobře," Jindřichovi se v duchu ulevilo, ale opatrnosti nebylo nikdy nazbyt. „Nejprve si je z dálky prohlédneme. Zastavte!" poručil.

Rytíř Jindřich osobně dojel k přední hlídce. Zpoza stromů na okraji lesa sledoval asi sto vojáků oblečených v barvách jeho veličenstva krále Rudolfa. „Výborně! Zřejmě nám vyjeli naproti," pomyslel si. „Proč je jich ale tak hodně?"

Nechal své muže, ať dál z úkrytu sledují muže před nimi, a sám se vracel ke královskému kočáru. Najednou uslyšel zvuk loveckého rohu. Jindřich pohlédl tím směrem. Na roh troubil králův posel. Chvíli nechápal proč. Pak prohlédl a v jeho očích se objevila hrůza.

„Ty zrádce!" vykřikl. Pochopil, že muž, který právě prozradil jejich polohu, není zřejmě Rudolfovým poslem. V okamžiku sáhl za své pravé rameno pro luk a šíp. Na-

sadil šíp, natáhl tětivu a vyslal střelu na troubícího muže. Zasáhla ho do hrudi, ale prsní štít ho ochránil. Muž jen spadl z koně. Na nic už ale nečekal. Zvedl se a utíkal, co mu nohy stačily do křoví na okraji lesa. Cestou ještě popadl klec s holubem cvičeným na přenášení zpráv. Jindřich neměl čas zrádce pronásledovat. Byl rád, že troubení ustalo, ale zároveň věděl, že je pozdě.

„Do sedel! Otočte kočár!“ vykřikl. „Jedeme zpět! Je to past!“

Královský kočár se dal ihned do pohybu a začal ujíždět, co koním síly stačily, zpět. Malá jednotka Jindřichových mužů ho následovala připravená k obraně.

Z lesa, kterým tryskem po kamenité cestě ujížděli, náhle zasvištěla sprška šípů. Několik se jich zabodlo do kočáru a pár jich zranilo i rytíře, kteří ho chránili. Rytíř Jindřich zavelel a jeho stateční muži vjeli do lesa s vytasenými meči, aby ztrestali útočníky. Z hloubi lesa se ozvaly smrtelné výkřiky lučištníků, mezi něž se vřítili jako poslové smrti neohrožení rytíři Slavelónu rozsévajíce rány mečem a smrt na všechny strany.

Jindřich zatroubil a jeho muži se kvapně vrátili z lesa. Zanechali za sebou rozprášenou bandu nepřátelských vojáků. Nepřipravený útok nevelké skupiny vojáků byli schopni odrazit, ale uniknout nebo čelit minimálně stovce mužů, která je na koních pronásledovala, neměli šanci víc než několik desítek minut. Navíc se pomalu stmívalo.

„Nemáme žádnou šanci! Jsou rychlejší!“ bylo jasné rytíři Jindřichovi, když uslyšeli dunění stovky koňských kopyt jejich pronásledovatelů za zády.

9. Malý noční výlet

Zdislav usínal klidný, přesvědčen, že jeho rodině nic zlého nehrozí. Tentokrát se na návštěvu dračího těla docela těšil. Až na drobné nepříjemnosti, bylo zajímavé být na chvíli někým nebo něčím jiným. Zvláště se mu líbilo létání. Přistávání nebylo sice ještě jeho silnou stránkou, ale pocit svobody, když se vznesli do vzduchu, byl úžasný.

„Musím dneska svého draka nějak nakrmit," pomyslel si Zdislav. Strava založená na malých rybičkách a velkých žabičkách mu nedělala příliš dobře.

Na lov divoké a ostražité lesní zvěře si ještě netroufal. To by mohl nakonec zase v noci skončit u svého oblíbeného potůčku a zkoumat, zda tam ještě někde náhodou nezbyla nějaká zapomenutá žabička. „Dal bych si nějaké kuřátko, kachnu nebo třeba i husu," zasnil se. Na hradě jich byla spousta, ale jak je dostat sem do lesa?

„Nedá se nic dělat, musím vyrazit někam do vesnice na lup," napadlo ho. „Ráno pak nechám toho nešťastníka, který přijde o obsah svého kurníku, královsky odškodnit."

Jak si usmyslel, tak udělal. V těle draka vylezl z jeskyně a kousek před ní se lehce vznesl do vzduchu. Včerejší trénink přinesl své ovoce. Rychle se sžíval s dračím tělem a jeho netušenými schopnostmi a možnostmi. I dnes v noci byla obloha nádherně jasná. Jen tu a tam malý mráček překrýval stříbrný svit měsíce a hvězd. Pro dokonalé dračí

oči to bylo skoro tolik světla, jako pro člověka v podmračeném dni.

Zvolna stoupal k nebi. Byl to krásný pocit letět vzduchem jako pták a dívat se, jak se stromy, skály a kopce pod ním zmenšují. Zprvu se trochu bál, ale byl zvědav, jak vysoko dokáže vyletět. Cítil, jak se vzduch ochlazuje a začíná více foukat. Proletěl malým mráčkem a ocasem ho roztrhal na kusy. To bylo zábavné. Byl by se dokázal ještě dlouho bavit létáním mezi obláčky, ale kručení v žaludku ho navrátilo zpět do reality.

„Tak dolů! Podívám se po nějaké vesnici," řekl si a klouzavým letem zamířil šikmo dolů. Vzduch mu hvízdal kolem dračích uší a krajina pod ním pěkně ubíhala. Bohužel žádné stavení pod sebou nikde neviděl. Nikde neviděl ani světýlko, ani obrys nějakého domu. Buď vesničané chodili spát se slepicemi a tma je nevědomky chránila před náletem draka, nebo ztratil poletováním mezi mraky orientaci a letěl nyní nazdařbůh směrem, kde žádné domy ani vesnice nebyly.

Konečně uviděl v dálce světlo. Zamířil k němu. Když přilétal blíž, světlo bylo jasnější a princ pochopil, že nenašel vesnici, ale hrad. Podle věží a obrysu to ale nebyl žádný z hradů, které znal. Pochopil, že přeletěl severozápadní hranici svého království a že se nachází někde na nepřátelském území. Cestu, která by mu trvala na koni několik dní, zvládl jako drak uletět za necelé dvě hodiny. Zaútočit

na hrad chráněný vojáky bylo však i pro dospělého draka troufalé, natož pro teprve nedávno vylíhnuté dračí mládě.

„Musím přistát," rozhodl se Zdislav a zamířil na paseku v lese kousek pod hradem. Přistání bylo sice trochu tvrdší, podobající se spíše žuchnutí, ale nebylo tak hrozné. Dračí tělo poslouchalo prince stále lépe a lépe. Rychle zalezl mezi stromy na okraji paseky, protože se mu zdálo, že při přistávání něco zahlédl. Přitiskl se k zemi jako velký šedý kámen a čekal…

„Byl to asi jenom zajíc," pomyslel si, ale jeho žaludek mu připomněl, že zajíc by mohl být vítaným přilepšením jeho jídelníčku, a proto se ani nehnul. To zvíře bylo hodně neopatrné a zvědavé. Za chvíli se ocitlo přímo před drakem. Byla to kočka. „Kočka, taky dobrá…" oblízl se.

„Sáá…" zasyčela kočka zlostně a strnula hrůzou, když se před ní najednou otevřela dračí tlama, zelené oči hladově zasvítily a tělo malého draka se napřímilo ke skoku.

„Nejez moji kočičku!" zastavil na poslední chvíli hladového draka dívčí hlas. Otočil se za hlasem. Spatřil asi sedmnáctiletou dívku. „Sněz raději mne… Jsem princezna – princezna Kateřina."

Prince nečekaná nabídka překvapila. Jako drak měl sice velký hlad, ale požírat lidi se mu přece jen příčilo. Věděl, že Kateřina bylo skutečně jméno dcery zesnulého krále Nordonu. Jeho překvapení bylo tudíž dvojnásobné. Co tady tak pozdě v noci dělá?

„Nejím princezny," pravil hromovým hlasem drak. Zdislav do této chvíle netušil, že jeho malá obluda je schopna také mluvit. Vlastní hlas, i když pozměněný ústy či spíše tlamou draka, ho velmi překvapil. „Co tady děláte, Vaše Jasnosti?" zeptal se. „Pokud jste tedy tou, za niž se vydáváte," dodal při pohledu na její šaty, které mohly spíš patřit služebné než urozené, vznešené princezně.

„Jsem opravdu princezna," řekla ta dívka a princ si uvědomil, že je velmi hezká. „Jsem na útěku. Po smrti mého otce, mě kníže Vladislav nechal uvěznit zde na hradě s tím, že se později stanu ženou jeho syna hraběte Viléma, aby se jejich nárok na otcovo království stal právoplatným."

„Věřím vám, princezno," Zdislav pochopil, že mu říká čistou pravdu. To, co říkala, odpovídalo tomu, co věděl. „Jak se vám podařilo utéct?"

„Má služebná mi pomohla," přiznala. „Je zvláštní, že se mě drak tak vyptává," zamyslela se, „místo, aby mě hned sežral."

„Moc čteš pohádky," poznamenal drak. „Ale jestli ti na tom záleží, tak se přemůžu a sežeru tě, nebo alespoň tvoji kočku. Mám totiž hrozný hlad."

Princezně neušlo, že jí drak začal tykat, ale nijak jí to nevadilo. „Mám s sebou pár pečených holoubátek od večeře, pokud ti to pomůže," nabídla obsah svého rance, který nesla přehozený přes rameno. Sotva rozvázala jeho cípy a drak viděl, že nežertuje, zamrkal a v mžiku všechno

spořádal. Po nechutné žabí krmi v posledních dvou dnech mu holoubátka připadala jako božská mana.

„Děkuji," olízl se drak. „Jsem tvým dlužníkem."

„Ty jsi ale milý drak," pohladila princezna draka po hlavě. Vtom se z hradu ozvalo poplašné troubení. „Asi už přišli na to, že jsem utekla," lekla se.

„Neboj se! Odnesu tě do Slavelónského království. Jen si vylez na můj hřbet a pořádně se drž," kývl drak na princeznu. Ta musela nejprve přesvědčit svou kočku, aby vylezla z úkrytu pod nejbližším keřem. Pak s prskající kočkou v náručí vyšplhala na draka a objala ho kolem krku. Drak zamával křídly, kočka zaryla své drápy do jeho hrubé kůže, a pak se vznesli vzhůru.

„Jejda!" křičela princezna strachem i vzrušením nad nezvyklým způsobem cestování. Drak letěl lehce a hladce. Bylo to mnohem příjemnější a hlavně rychlejší než cestování kočárem. Kateřina proto rychle zapomněla na strach a měla radost z toho, jak jí vítr čechrá dlouhé hnědé vlasy.

„Tady si princezno, musíš vystoupit," přistál drak kousek pod Slavelónským královským hradem. „Jdi na hrad, přímo za princem Zdislavem. Ten ti pomůže. Nikomu ale, prosím, neříkej nic o mně."

„Děkuji ti za záchranu, milý dráčku," políbila ho princezna na nozdry, až se skoro začervenal, kdyby se tedy draci mohli červenat. Pak drak zamával křídly a odletěl, jako by nikdy nebyl. Než se tak stalo, viděla, že udělal na rozednívajícím se nebi pár výkrutů, jako by tančil.

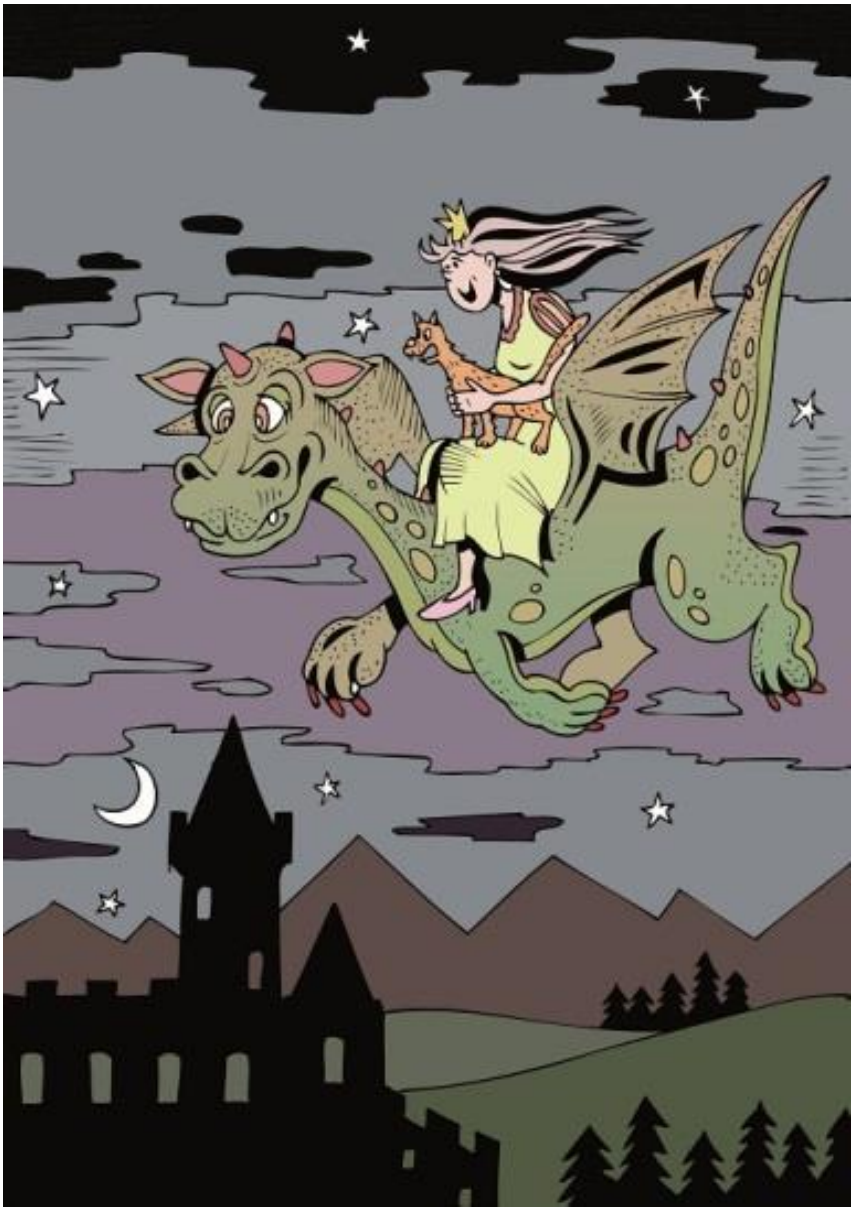

10. Únik do lesa

Neschopní idioti!“ zuřil hrabě Vilém, čtyřicetiletý statný šlechtic tvrdých rysů. „Jak se to mohlo stát?“

„Možná tam vůbec nebyli,“ snažil se najít vysvětlení velitel jednotky, která pronásledovala kočár s královskou rodinou. Stál před rozzlobeným hrabětem se sklopenou hlavou a těžce hledal slova pro ospravedlnění svého pochybení. Nedokázal pochopit, kde se stala chyba, když vše šlo tak dobře.

Hrabě Vilém měl plán. Jeho cílem bylo vylákat členy královské rodiny z hradu a zajmout je. Mohli by posloužit jako rukojmí, za něž by bylo možné žádat vysoké výkupné, postoupení velké části slavelónského území nebo dokonce kapitulaci celého Slavelónu. První část plánu se vydařila. Kočár s královskou rodinou, chráněný pouze malou skupinou rytířů, vjel přímo do léčky. Zvuk rohu prozradil jeho polohu a stovka mužů hraběte se ho jala pronásledovat. Tato štvanice mohla skončit jen jediným způsobem – zajetím kočáru a všech jeho cestujících.

První, špatně připravený útok předsunuté hlídky vojáci Slavelónu snadno odrazili. Za nimi se však již hnalo sto po zuby ozbrojených mužů na rychlých koních, jimž těžký kočár vezoucí královnu a princeznu nemohl uniknout. Tak se nakonec i stalo. Chrabří rytíři Slavelónu kladli tuhý odpor. I ze sedel ujíždějících koní přesně zasahovali střelbou z luků své pronásledovatele, ale zastavit jejich

postup nemohli. Nakonec se ještě, jako jeden muž, postavili nepřátelům v obraně prchajícího kočáru a v kruté řeži jim způsobili nepříjemné ztráty.

Byla již tma, když Vilémovi muži dostihli a zastavili unikající kočár. Jeden voják nedočkavě urazil dveře kočáru masivní sekerou a další s pochodní a s taseným mečem skočil dovnitř. Jaké ale bylo jeho překvapení, když uvnitř nikoho nenašel. Vzteklý řev žoldáků se nesl tmavým údolím. Vidina odměny za zajetí člena královské rodiny se jim rozplynula před očima. Po tmě uprchlíky nikdo v lesnatém terénu nenajde.

„Nemohou být daleko," uklidňoval sám sebe hrabě Vilém. „Dám ti dva tucty mužů," řekl k hejtmanovi stojícímu před ním s pokorně skloněnou hlavou. "S nimi prohledáš les a najdeš je! Pak se k nám zase připojíš."

„Rozkaz, pane!" souhlasil velitel rád, že zůstal naživu.

„Pokud ale ještě jednou selžeš, nechám ti useknout hlavu!" pohrozil hrabě a všichni jeho muži dobře věděli, že to myslí vážně.

Rytíře Jindřicha napadla spásná myšlenka ve chvíli, kdy už jim nepřátelští vojáci dýchali skoro na krk. Vzpomněl si, že nedaleko odtud je v lese nevelký lovecký srub, kde by se dalo na krátkou dobu ukrýt. Věděl, že královna Rosa bývala dříve dobrou jezdkyní. Rychle přiklusal k okénku kočáru poskakujícího v rychlé jízdě po nerovné cestě a vysvětlil jí svůj plán. Ta se nepotřebovala dlouho

rozmýšlet. Starost o dceru jí dodávala sílu. Podala vystrašenou princeznu Jindřichovi a pak sama za jízdy přesedla na koně, který chvíli před tím ztratil svého jezdce.

Jindřich přivolal k sobě dva své muže a poručil jim, aby ho následovali. Ostatní muži měli dál chránit prázdný královský kočár a vytvořit dojem, že v něm stále ještě cestují členové královské rodiny. Čtyři jezdci po té odbočili z cesty do již ztemnělého lesa. Kousek za nimi se přehnali nepřátelští vojáci slepě pronásledující rachotící kočár, houf mužů a mračno prachu před sebou. Kdyby jen byli věděli, jak malý kousek od nich jejich cenná kořist byla.

Noc přečkali utečenci v lese. Malá princezna se choulila přitisknutá ke své matce, přikrytá přikrývkami, které vozili vojáci u sedel. Rytíř Jindřich a jeho dva muži střídavě drželi hlídku. V duchu se jim promítaly vzpomínky na zvuky bitvy, která se odehrála krátce po jejich odpoutání se od skupiny. Slyšeli bojové výkřiky útočníků, řinčení zbraní i sténání svých umírajících druhů i nepřátel, které vzali na onen svět sebou.

11. Ztracená princezna

Ráno po probdělé noci Zdislav jen ztěžka otevíral oči. Bylo velmi namáhavé, být přes den princem a v noci drakem. Líbilo se mu létat si po noční obloze, ale dobře věděl, že tento styl života mu asi dlouho nevydrží. Pak si vzpomněl na princeznu Kateřinu.

„Neptalo se po mně nějaké děvče?“ zeptal se panoše, který mu přinesl vodu na umytí.

„Ne, Výsosti,“ odpověděl panoš zmatený podivnou otázkou. Proč si princ myslí, že ho někdo hledal, když do této chvíle spal?

„Zeptej se prosím stráží u brány,“ požádal ho.

„Dobře, pane,“ uklonil se panoš a odešel. Za chvíli se vrátil. „Je mi líto, pane. Nikdo se po vás neptal.“

„Že by to byl pouhý sen?“ pomyslel si princ. „Možná jsem jen slabomyslný a drak i princezna se zrodili jen v mých chorých snech.“

„Princi, zpráva od královny!“ vytrhl ho z rozjímání hlas jiného sluhy. Zdislav zamířil za mistrem holubářem, pozdravil se s ním a za chvíli již držel zprávu v ruce.

„*Dorazili jsme v pořádku pod ochranu vojáků krále Rudolfa. Bůh tě ochraňuj, synu. A.S.* “stálo v ní.

„Díky Bohu!“ usmál se Zdislav rád, že jeho matka i sestra jsou v bezpečí. Trochu se mu sice nezdál tvar a sklon matčina písma, ale pečeť vypadala v pořádku.

„Zřejmě to psala v kočáru za jízdy," napadlo ho vysvětlení a dál již o tom nepřemýšlel.

„Kde jen může být princezna Kateřina? Je divné, že se dosud neobjevila," vrátil se v myšlenkách k dívce, která ho provázela při jeho nočním dobrodružství. Na to, že ji znal jen krátce, byla mu blízká a bez ní mu bylo podivně smutno. „Osedlejte mi koně!" poručil. „Chci se projet."

Za chvíli již Zdislav klusal na svém koni a nedbaje na to, že v okolí mohou být nepřátelští zvědové, jimž by zajetí či zabití následníka slavelónského trůnu vyneslo odměnu a přízeň jejich pánů, hledal stopy po princezně a volal její jméno do větru. Odpovědí mu bylo šumění stromů.

Celé hodiny strávil zmatený a podivně nešťastný princ hledáním své ztracené princezny. Nikde však po ní nebylo ani vidu ani slechu. Pomalu začínal mít pocit, že se přece jen asi zbláznil. Možná si to mysleli i strážní, kteří ho pozorovali z hradeb hradu. Všechno to byl možná jen bláznivý sen, šalba jeho chorého rozumu – drak i princezna.

„Mňau," ozvalo se náhle za ním, když už se chtěl vrátit zklamaně na hrad. Zdislav se překvapeně otočil a spatřil malou zrzavou kočku hledící na něj zelenýma ustrašenýma očima z úkrytu ve křoví.

„Vezmu tě s sebou na hrad. Tam ti bude dobře," promluvil ke kotěti a vzal ho zlehka do rukou. „Tak přece jen to nebyl sen," napadlo ho. Na chvíli pocítil radost, kterou ale hned vystřídal strach o novou krásnou známou. „Co se proboha stalo princezně?!"

12. Přepadení vesnice

Následující noc Zdislav pokračoval v hledání princezny. Tentokrát jako drak, který jako temný stín kroužil po obloze a z výšky hledal nějakou stopu. Ať se však snažil sebevíc, nebyl o nic úspěšnější než za dne. Princezna jako by se do země propadla.

„Možná se vydala nazpět k hranicím své země," napadlo prince. Bylo mu sice divné, že by tu nechala svou kočku, ale i tak zamířil směrem, odkud si princeznu Kateřinu včera přinesl.

Letěl dlouho, až byl blízko hranic. Bystrým dračím zrakem zkoumal všechny stíny na zemi, ale obloha se zatahovala mraky a ty mu ztěžovaly další hledání. Navíc mu bylo jasné, že se princezna nemohla dostat pěšky tak daleko. Už se chtěl obrátit a letět zpátky, když spatřil v dáli světlo.

„Sakra, co to je?!" napadlo ho a brzy to ke své hrůze zjistil. Hořela jedna z jejich malých vsí poblíž hranic. Nelítostní jezdci na koních se proháněli mezi dřevěnými domy a zapalovali jeden po druhém. Vyháněli z nich vesničany, brali si jejich majetek i ženy a neměli slitování s nikým, kdo se jim postavil na odpor.

„Musím jim pomoci," rozhodl se princ – drak. Jako blesk se spustil z nebe a jako obrovský pták proletěl nad vesnicí. Viděl, jak všichni strnuli. Vystrašení vesničané, snažící se uniknout před útočníky, i ozbrojení muži, plení-

cí vesnici. Něco velkého a hrozného se jim prohnalo nad hlavami, něco, co nikdy neviděli. Pohlédli k noční obloze, ale už to bylo pryč. Po chvíli jim to však se svištěním proletělo nad hlavami znovu, tentokrát níž.

„Dráááák!!!“ ozvalo se nejprve volání z jedněch úst a další ho následovali. Mystická hrůza naplnila srdce všech přihlížejících – dospělých i dětí, mužů i žen, ozbrojených žoldáků i lidí beze zbraně. „Zachraň se, kdo můžeš!!!“ volali vesničané a panika se začala šířit i mezi muži ve zbrani. Situace se jim vymkla zpod kontroly.

Zdislav pocítil obrovskou zlost na nájezdníky, kteří podle přepadli vesnici. Vojáci, či spíše lupiči, z Nordonu zřejmě začali pořádat nájezdy na jejich území. Jak mu vztek a rozčilení naplňovaly mysl, ucítil, že se mu v tlamě začíná hromadit nějaká nechutná, páchnoucí tekutina.

„Fuj! Co to je?“ pomyslel si a plivl pod sebe. Kapičky té podivné hmoty se rozletěly mezi vojáky, kteří přikrčeni na zemi připravovali své kuše a luky ke střelbě. Cestou se kapky zbarvily do ruda a ve vzduchu se zažehly. Vypadalo to jako ohnivý déšť snášející se z oblohy, aby vojáky zavlažil. Ti v mžiku zapomněli na svůj úmysl střílet po nalétávajícím drakovi. Kapičky jim pokropily šaty i zbroj a vypálily do nich malé dírky, které vojáci kvapně plácáním hasili, aby se nerozhořely.

„Tak takhle to funguje,“ pomyslel si princ při pohledu na postavy poskakující pod ním. Ti, jež zasáhly drakovy ohnivé sliny na zádech a jiných částech těla, kde je nemoh-

li rukou uhasit, se váleli po zemi nebo prchali k vodě. Slyšel, že draci mohou plivat oheň, ale dosud ho nenapadlo, že má tu schopnost taky.

„Tak ještě jednou," řekl si princ. Nabral výšku a nedbaje na nechutnost tekutiny, nechal ji nahromadit ve své tlamě a pak se vrhnul střemhlav do nového náletu. Když ho vojáci uviděli, na nic nečekali a kvapem se dali na útěk. Za zády se jim ozvala hrozná rána. To jak drak za nimi plivnul obrovskou slinu a ta se ve vzduchu proměnila v jednu velkou ohnivou kouli. Dopadla mezi ně a ty, kteří neběželi nebo neujížděli dost rychle, proměnila v ohnivé mužíčky, kteří hledali spásu v nedaleké řece.

Dál už drak vojáky nepronásledoval. Jeho pozornost přitáhl vůz vrchovatě naložený jídlem a lupem z vesnice, který se předtím pokoušeli odvézt. Nyní stál opuštěný kousek za vesnicí a drak měl konečně možnost se dosyta najíst. Vesničané ho přitom z bezpečné vzdálenosti pozorovali a nevěděli, zda se mají radovat, že je zachránil před nepřátelskými nájezdníky, či zda ho mají považovat za novou hrozbu, která bude plenit jejich těžce získané zásoby.

Zdislav byl nadmíru spokojen, jak se s bandou nájezdníků z Nordonu vypořádal. Byl rád, že se konečně, jako drak, pořádně najedl, ale radost mu kazila myšlenka na ztracenou princeznu Kateřinu, kterou přes všechnu svou snahu dosud nenalezl.

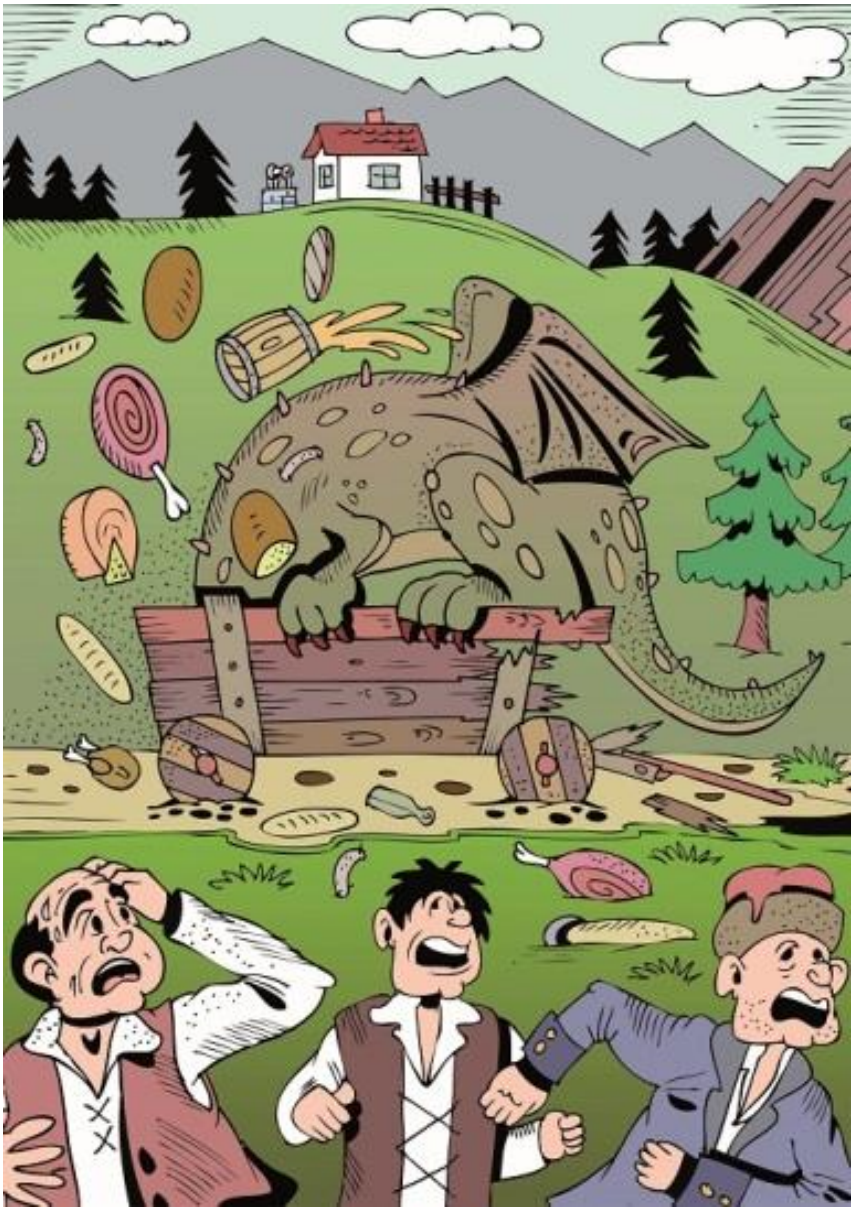

13. Pád Slavelónu

Vstávejte, Vaše Veličenstvo!“ zařval mu někdo do ucha se zřetelnou ironií v hlase a cloumal přitom jeho ramenem. Zdislav ztěžka otevřel oči. Byl zcela vyčerpán a jeho otupělý mozek odmítal dát pokyn k otevření očí. Přesto je nakonec otevřel.

„Sakra! Co tu děláte?!“ lekl se princ, když se konečně probral ze spánku připomínajícího hluboké bezvědomí. Zjistil, že kolem jeho lože stojí několik hrubých mužů s obnaženými meči. Na přátelskou návštěvu zřejmě nepřišli. Nechápal, jak je možné, že je jeho stráže nezadržely.

„Drahý princi, myslím, že jste zaspal bitvu,“ uchechtl se pohrdavě statný šlechtic sedící na jeho stolci. „Nebo jste se schovával v posteli?“

„Jakou bitvu?“ nechápal Zdislav. Bylo mu však jasné, že otevřenou branou za zvuku fanfár tito muži zřejmě nepřišli. Museli se dostat dovnitř zradou nebo lstí.

„Nic velkého. Jen jste přišel o pár mužů, kteří podřimovali na stráži. Žádná škoda,“ učinil muž výmluvné gesto, jak se stráží zbavili. „Zbytek vašich mužů jsme odzbrojili a zajali. Ještě si rozmyslím, co s nimi udělám.“

„Ale, jak jste se dostali dovnitř? A kdo k čertu jste?!“ zlobil se bezmocný princ.

„Hrabě Vilém, k vašim službám!“ uklonil se žoviálně rytíř, aniž by se namáhal ze stolce vstát. „Jsem bratranec vašeho otce, budoucí král Nordonu i této kolonie,“ pravil

s úsměškem a dodal: „Kdysi jsem tady na hradě žil a leccos o něm tedy vím. Je pěkné, že jste po našem odjezdu nenechali zasypat tu tajnou podzemní štolu vedoucí z hradu. Alespoň jsme se měli kudy vrátit, když branou jste nás dovnitř pustit nechtěli."

Nyní princi došlo, kudy se tito muži dostali do hradu. Tajná štola měla sloužit pro zásobování hradu při jeho obléhání nebo pro únik z hradu. Vědělo o ní pouze několik lidí a místo, kde ústila v hradním sklepení, bylo zabezpečeno mříží a stálou hlídkou. Jenže stráž zřejmě nebyla tam, kde měla být, nebo nedělala to, co dělat měla a mříž nebyla tak pevná, jak být měla.

„Dobře, vzdáváme se," řekl princ. „Jen nechte lidi na hradě na pokoji a nikoho nezabíjejte. Můj otec vám dá za nás jistě bohaté výkupné."

„Váš otec?! Ten už se nikdy nevrátí, a pokud ano, osobně mu zlomím vaz a přelámu kosti. Nepomohou mu už žádná kouzla. Spálím jeho tělo a nechám jeho popel rozprášit po lese!" rozohnil se hrabě vzteky při vzpomínce na jejich poslední střetnutí. „Vidím, že jste po něm – slabý, neduživý, schopný zaspat i svou vlastní smrt!"

„I tak vás porazil. A já vás dříve nebo později také porazím!" postavil se odvážně Zdislav proti hraběti. Vysloužil si za to ránu jeho koženou rukavicí, až upadl na zem.

„Zavřete ho a střežte!" poručil Vilém. „Nesmí vám uniknout! Budeme ho ještě potřebovat!" Poté se hrabě obrátil ke dveřím a následován svými muži odešel. Zdislav

se vrhl k oknu a pohlédl na nádvoří. Opravdu zde došlo k malé bitvě, zatímco spal. Pár mrtvých nebo zraněných mužů leželo stále ještě na hradbách i nádvoří. Odhadoval, že se hradu zmocnilo kolem padesáti až sedmdesáti nepřátel. Nechali ho zamčeného v jeho komnatě. Neměl, jak uniknout, pokud by neuměl létat.

Už se chtěl od okna odvrátit, když tu uslyšel klapot koňských kopyt. Na hrad dorazili ještě další tři jezdci. Dva byli muži a třetí byla žena v kápi. Před vstupem do budovy ji stáhla z hlavy a princ zahlédl její vlnité hnědé vlasy. V té chvíli se mu srdce vzrušením zastavilo. Byla to ona – princezna Kateřina.

Nyní už věděl, proč se mu ztratila a proč ji nemohl najít. Chvíli potom, co ji coby drak opustil, ji opět zajali Vilémovi muži a zatáhli do podzemní štoly, kde se skrývali a čekali na posily, které dorazily dnes v noci. Museli přijet nepozorovaně z druhé strany. Jinak by si jich při svém návratu jako drak jistě všiml. To ale znamenalo, že se zřejmě zmocnili rovněž jeho matky a sestřičky a zpráva, kterou dostal, byl podvrh. Zdislav cítil velký strach. Proč se ale o tom hrabě nezmínil?

„Co tady děláte, princezno? A jak jste se sem proboha dostala?!“ nechápavě kroutil hlavou hrabě Vilém, když mu přivedli princeznu, která se měla stát jeho budoucí ženou. Měl za to, že se nachází střežená na hradě, kde ji zanechal. Jak se mohla dostat tak daleko pěšky? Musela

by jít tak dva týdny. Kdyby jela nějakým povozem, tak by se sem dostala možná za týden a i na dobrém koni by jí to trvalo několik dní.

„To byste nepochopil, drahý hrabě, i kdybyste to viděl," usmála se princezna potutelně, že má tajemství, které on ani jeho lidé neznají. Většina princezen doufá, že je zachrání krásný princ bez bázně a hany, ale ona doufala, že jí přijde na pomoc mladý drak, s nímž se nedávno seznámila.

14. Na útěku

Rytíř Jindřich byl v těžké situaci. Již druhý den unikali nepřátelským vojákům. Být na útěku v těchto lesích sám, všechno by bylo jednodušší. Brzy by se pronásledovatelům ztratil. Jenže on měl na starosti královnu a její malou dcerku. Museli proto často odpočívat. Nemohl dovolit, aby se jim něco stalo.

První den cestovali na koních tak daleko, jak se jen dalo. Koně ale za sebou zanechávali jasnou stopu. Takhle by byli brzo dopadeni. Rozhodl se proto vyslat jednoho muže se zprávou na královský hrad a druhého ke králi Rudolfovi. Dal jim všechny čtyři koně. On, královna a malá princezna sesedli na kamenité půdě, aby jejich pronásledovatelé dál sledovali stopu koní a nevšimli si, že někdo pokračuje v cestě pěšky.

Noc přečkali opět v lese. Bylo chladno, ale naštěstí ne - pršelo. Druhý den šli dál. Cesta hustým lesem stále do kopce byla velmi namáhavá. Princeznu Alenku za chvíli bolely nohy, a tak ji Jindřich musel nést na zádech. Královna naštěstí nepatřila k slabým ženám. Vůbec si nestěžovala a statečně držela krok s Jindřichem. Byla mu vděčná, že jim pomohl uniknout a že se o ni a dceru tak dobře stará. Vzpomínala na muže a syna a doufala, že se jim daří dobře. Snad se jim podaří nepřátele brzy porazit.

Do srubu dorazili večer. Byl dobře maskovaný na nevelké mýtině uprostřed lesa těsně pod vrcholem kopce.

Zdál se dost pevný, aby chvíli odolával násilným pokusům dostat se dovnitř. Bylo načase, protože se schylovalo k dešti, a promoknout na kost někde uprostřed lesa bez možnosti si rozdělat oheň by určitě nebylo příjemné. Měli také hlad. Cestou snědli poslední chudé zásoby a trochu lesních plodů, které nasbírali. Jindřich ulovil bažanta, ale upéci ho mohli až v bezpečí srubu.

Jindřich dobře věděl, že srub je jen provizorní úkryt. Během několika málo dnů, je zde jejich pronásledovatelé najdou. Pak budou muset opět utíkat nebo bude muset zde svést svůj poslední boj. Věděl, že proti přesile pronásledovatelů nemá žádnou šanci. Byla to hra o čas a on se snažil najít způsob, jak tuto hru vyhrát. Žádný skvělý nápad mu však na mysl nepřicházel.

15. Únos prince

Ten večer si princ přestěhoval postel blíže k oknu. Za pár zlatých, které mu zbyly v měšci na opasku, si koupil od stráží střežících jeho komnatu pár důležitých informací. Dozvěděl se, že královský kočár s doprovodem byl skutečně přepaden, ale královně s princeznou se naštěstí podařilo záhadně uniknout. To ho potěšilo, ale horší bylo, že je hledaly dva tucty vojáků.

Přemýšlel, co by udělal na Jindřichově místě, kdyby hledal úkryt uprostřed hustě zalesněných hvozdů. Pak si vzpomněl na místo, které s ním kdysi náhodou nalezl uprostřed hor – opuštěný lovecký srub. Tam by mohli pár dní zůstat skryti očím pronásledovatelů. Mohli by tam vydržet tak dlouho, dokud by jim nepřišel na pomoc.

„Přeji vám dobrou a ničím nerušenou noc," rozloučil se s úsměvem se svými hlídači a odebral se bez převlékání na lože. Chvíli sebou neklidně házel, a pak konečně usnul.

„To je ale praštěný princ," svěřil se jeden strážný druhému.

„Zřejmě rodová degenerace," souhlasil druhý.

„Poslyš, co je tohle?" ukázal první na oblohu přes otevřené okno.

„Co by? Blíží se bouřka."

„Ten stín, co zakryl měsíc, byl nějaký divný."

„Zřejmě mrak nebo velký pták. Copak, máš snad strach?"

„Myslím, že je to něco většího," přikrčil se strážný za oknem s obavou. Opravdu, něco se k nim rychle blížilo. Mělo to křídla, ale na ptáka to bylo příliš velké. Snad jedině bájný pták Fénix nebo Noh by mohl být tak velký.

„Proboha, drak!" vykřikli oba strážní společně s hrůzou v očích a snažili se rychle skrýt, protože drak si to namířil přímo k nim. Alespoň se jim to tak zdálo. V mžiku zalehli, aby je neviděl, a plazením vzad kvapně opustili své stanoviště. Drak ale o ně neměl zájem. Zamířil k oknu princovy komnaty. Přichytil se kamenné zdi a jediným úderem svých rohů ho rozrazil. Pak vnořil svou tlamu do komnaty.

„Sakra, co se to tu děje?!" otevřel své okno hrabě Vilém probuzený poplašným troubením stráží. Nevěřil tomu, co viděl. Na protější zdi byl přichycen jako velká moucha drak a v tlamě držel bezvládné princovo tělo.

„Proboha, to není dobré. To bolí," uvědomil si Zdislav, když v tlamě zvedl své lidské tělo z lože. Cítil kupodivu vše, co cítilo jeho tělo. Sevření v dračí tlamě, pro něj nebylo zrovna příjemné. „Jsem první tvor, který sám sebe kousl do zadku," pomyslel si. „Musím dát pozor, abych se neprobudil."

Princ chvíli nevěděl, kde je. Je-li ve svém těle, nebo v těle draka. Kdyby drak usnul a on se probral, zřejmě by to pro ně pro oba neskončilo právě šťastně. A opravdu, drakovi se přivřely oči a otevřela tlama…

„Ježíši!“ vykřikl hrabě, když princ vypadl drakovi z tlamy a chvíli volně padal k zemi. Pak se však drak jako by otřepal a prince na poslední chvíli zachytil, nadhodil si ho, otevřel tlamu a princ v ní zmizel jako jednohubka.

„Tady se tedy dějí divné věci,“ pomyslela si princezna Kateřina, která se také probudila a vyjeveně, jako všichni na hradě, sledovala scénu odehrávající se venku. „Tak mne nesežral, ale slupnout prince, to mu nevadí. Drak princožrout…“

„Jak jen tohle vysvětlím svému otci,“ pomyslel si zdrceně hrabě Vilém. „Prince mi sežral drak a já tomu jen přihlížel… Začíná se to opět komplikovat jak tenkrát před lety s Richardem. Co je to za dobu, že se přemnožili draci a dokonce změnili své stravovací návyky.“

„Fuj!“ vyplivl drak prince z tlamy, když s ním konečně doletěl ke své jeskyni. „Princové chutnají odporně. To i žába chutná líp. Musím si najít něco jiného k snědku!“

Když se princ ráno probudil, bolelo ho celé tělo, jako by ho někdo zmlátil. Naštěstí, neměl nic zlomeného. Cestovat jako dračí večeře se mu moc nelíbilo. Drak byl zalezlý v zadní části jeskyně a spokojeně oddychoval. Smrděl rybinou. Zdislav si vzpomněl, že v noci stihl ještě vybrat rybářům na nedalekém jezeře sítě. „Asi nebudou mít radost,“ pomyslel si. „Živit draka není žádná sranda.“

16. Obklíčeni ve srubu

Jindřichu!!!“ ozvalo se odpoledne druhého dne jejich nedobrovolného pobytu v loveckém srubu zapištění princezny, která si hrála venku. Udržet ji zavřenou ve srubu prostě nešlo.

„Co se děje?!“ vylekal se mladý rytíř.

„Pomoc, je tu drak!“ volala Alenka, než přiběhl rytíř Jindřich s obnaženým mečem.

„To je jenom mlok,“ uklidnil ji Jindřich, když k ní doběhl a uviděl stvoření, které naháněło princezně strach. Byla to jen trochu přerostlá ještěrka, zlostně mrskající jazykem. Jindřich ji s úlevou dupnutím zahnal pryč.

„Děkuji ti, můj zachránce,“ poklonila se mu princezna již v poněkud pomačkaných a místy i potrhaných šatech.

„Rádo se stalo, vznešená princezno,“ poklonil se jí Jindřich laškovně. Hned poté ale strnul při pohledu do údolí, odkud náhle vzlétlo hejno ptáků. Něco je muselo poplašit a to něco museli být zřejmě lidé.

„Princezno, utíkejte se rychle do srubu schovat a buďte tam jako myška!“ nakázal Alence.

„Ale proč?“ byla zvědavá, jak už děti bývají.

„Děje se něco, Jindřichu?“ zeptala se královna, která se jim objevila za zády hledajíc dceru.

„Psst!“ zasyčel Jindřich s prstem na ústech. „Zatracené ženské!“ pomyslel si. Královna pochopila. Vzala Alenku za ruku a utíkaly se schovat do srubu.

Alenčino zapištění se zřejmě neslo vzduchem daleko. Rozhodně dost daleko, aby ho uslyšeli vojáci, kteří po nich pátrali. Teď už měli jasný směr, kde hledat. Jindřich sňal svůj luk a toulec a smutně přepočítal šípy, které mu v něm zbyly. Byly jen tři. O pár jich přišel v boji, dva spotřeboval při lovu a ty zbylé tři bude muset dobře využít.

Schoval se a čekal. Doufal, že nepřátel nebude víc než jeho šípů. Doufal marně. Byl jich rovný tucet. Položil luk vedle sebe. Z opasku vytáhl dýku. Meč a brnění nechal ve srubu. V lese by mu stejně nebyly k užitku. Tady byla důležitá rychlost a mrštnost. Snad ho neodhalí dřív, než bylo nutné. Naštěstí skupina postupovala velmi sebejistě, nepřipouštějíc si možnost, že by je někdo mohl ohrozit.

První muž prošel kolem něj. Jindřich se vynořil vedle něj jako duch. Tupou stranou dýky ho udeřil silně do zátylku. Muž se svezl k zemi, aniž by vydal hlásku. Jindřich ho rychle zatáhl do křoví. Chvíli nato se vynořil mezi stromy další muž a pak ještě jeden. Prvního, ozbrojeného kopím, skolila jeho dýka. Druhý muž vykřikl a vytasil meč. Pak se mu zarylo kopí jeho druha do hrudi a on se skácel k zemi. Teď už byl Jindřich prozrazen a nemohl dál spoléhat na moment překvapení.

Rychle se vrátil pro svůj luk. Sotva ho vzal do ruky, zahlédl muže, který už nasazoval šíp na tětivu, aby ho jím skolil. Jindřichův šíp ale vyletěl o zlomek vteřiny dříve. Neminul cíl a muž se skácel k zemi. Chtěl znovu napnout luk, ale z křoví se na něj vyřítil další muž s vytaseným

mečem. Jindřich se musel zaklonit, aby se vyhnul meči, který mířil přímo na jeho hruď. V záklonu podtrhl útočníkovi zadní nohu svým lukem, takže muž ztratil rovnováhu, a pak ho ještě šlehl lukem přes obličej, až muž odletěl dva metry daleko.

Teď už Jindřich na nic nečekal. Dal se na útěk. Rychle kličkoval mezi stromy, aby ztížil svým pronásledovatelům možnost ho zasáhnout, a zároveň si připravoval luk. Nasadil šíp, otočil se, zaklekl na jedno koleno a další přesná rána ho zbavila nejbližšího útočníka. Doběhl ke srubu, jehož dveře a okenice byly již pevně zavřeny. Královna rychle pootevřela dveře a on vklouzl dovnitř. Opět napjal luk a úzkou škvírou v okenici odstranil dalšího dotírajícího muže. Útočníci spustili vzteklý řev a několik jejich šípů se neškodně zapíchlo do stěny srubu.

„Podejte mi mé brnění," požádal unaveně Jindřich, když se vydýchal. Věděl, že za chvíli se jejich nepřátelé domluví na dalším postupu, a on už neměl šípy, aby jim zabránil přiblížit se. Věděl, že mohou rozbít dveře, urazit okenice nebo srub zapálit. Nezbývalo mu, než se jim postavit jen s mečem v ruce. Oblékl si proto své brnění, přeleštil ostří meče a čekal…

17. Boj o srub

Jindřich počítal, že vyřadil z boje šest či sedm mužů. Zbývalo jich tedy pět až šest. To bylo zatraceně mnoho. Možná dva až tři by zvládl, ale pět či šest, to bylo nad jeho síly. Pak se ozval bučivý zvuk rohu a k jeho znepokojení za chvíli dorazil další tucet ozbrojených mužů. Zřejmě je hledali ve dvou skupinách. Nyní se veškeré jeho šance na ochranu královny rozplynuly.

„Mami, já se bojím," ozval se v rohu místnosti slabý Alenčin hlásek.

„Neboj se, dítě, rytíř Jindřich nás ochrání," uklidňovala ji královna.

Jindřich tolik jistoty necítil. Snažil se smířit s tím, že zanedlouho zemře – statečně jako pravý rytíř. Oběma rukama pevně svíral obnažený meč, modlil se a čekal. Nemusel čekat moc dlouho. Za chvíli uviděl vojáky opatrně se přibližující ze všech stran ke srubu. Kryli se za svými štíty a čekali, kdy na ně vyletí nějaká smrtící střela. Nic se však nedělo.

„Vzdejte se a budete ušetřeni!" zvolal jeden z nich, který jim zřejmě velel.

Jindřich se obrátil s němým dotazem na královnu. Ta jen zakroutila hlavou. Věděla, že by je stejně nic dobrého nečekalo a rytíře Jindřicha by ti muži nejspíš na místě popravili.

„Nikdy!“ vykřikl Jindřich. „Nikdy se neskloníme před loupeživou lůzou!“

„Královna s dcerou musí zůstat naživu! Všechny ostatní, kdo se tam skrývají, zabijte!“ vykřikl velitel vojáků. „Vykuřte je!“

Na jeho rozkaz naházeli vojáci hromadu vlhkého klestí na návětrnou stranu srubu a zapálili ji. Jindřich věděl, že je nechtějí upálit, ale v štiplavém kouři, který pronikal do srubu škvírami, dlouho vevnitř nevydrží. Kdyby se jim i přesto nechtělo ven, dva chlapi se sekyrami se začali dobývat dovnitř. Jeden sekal do dveří a druhý do okenice. Otázkou bylo, co povolí první – dveře, nebo okno. Jejich situace byla bezvýchodná.

Jindřich sklopil hledí přilbice a přichystal si meč k boji. Byl připraven, jakmile dveře či okenice povolí, vyběhnout ven a bojovat jako lev a vzít s sebou na onen svět tolik nepřátel, kolik jen bude moci. Ve chvíli, kdy už dveře skoro povolily, sekání naráz ustalo, jako by vojáka snažícího se dostat dovnitř něco popadlo a vyhodilo vysoko do vzduchu. S ječivým výkřikem ho následoval i druhý muž.

Prostor před srubem osvítil obrovský záblesk. Ozval se zděšený křik a nadávky adresované někomu nebo něčemu, co na ně útočilo. „Co se to děje?“ nechápal Jindřich. „Že by dorazila pomoc?“ Neslyšel ale žádné řinčení zbraní ani další zvuky a bojovné pokřiky typické pro boj muže proti muži. „Ať je to, co chce… S pomocí boží. Na ně!“

Mocným kopnutím Jindřich vyrazil sekerou téměř již rozbité dveře. Vyběhl ven a bez otálení jediným máchnutím meče skolil prvního muže běžícího kolem. Pak spatřil to, co vyvolalo paniku a zděšení mezi oblehateli. Hrůzou se mu postavily vlasy pod přilbicí. Byl to nepříliš velký, ale přesto opravdový drak. Svými rohy, hroznými drápy a mocnými údery ocasem rozháněl vystrašené nepřátele a likvidoval ty, kteří se mu postavili na odpor. Plivl oheň a dva vojáci se hned svíjeli v plamenech.

Náhle se ale štěstí přiklonilo na stranu vojáků. Jeden z nich, muž jako hora, vrhl své kopí proti drakovi a zasáhl ho do hrudi. Drak zařval a zapotácel se. Poslední čtyři vojáci, kteří byli ještě schopni boje, se na draka vrhli s úmyslem ho dorazit. Muž, který úspěšně draka zasáhl svým kopím, vydal ze svých úst vítězný řev. Ustal až ve chvíli, kdy ho do prsou zasáhl šíp z luku, který sebral Jindřich jednomu z mrtvých nepřátel.

Druhý přesný zásah šípem dal zbývajícím vojákům na vědomí, že je tu někdo, kdo je jim pro danou chvíli nebezpečnější než těžce zraněný drak. Dva poslední muži se proto zuřivě vrhli na rytíře Jindřicha. První zvedl meč do nápřahu a s divokým křikem se rozběhl na něj. Jiný by se možná zalekl, ale Jindřich namířil svůj meč přímo mezi zvednuté ruce útočníka. Ten se v poslední chvíli zastavil, jinak by se hrdlem nabodl na hrot meče. Jindřich se uhnul do strany a jeho meč projel útočníkovým podpažím. Pak se otočil a jeho meč prudkým seknutím vše dokončil.

Zbýval ještě poslední voják. Ten nepodlehl emocím a střetl se s Jindřichem jako rytíř s rytířem. Byl to zhrzený velitel této malé jednotky, jež nečekaně podlehla útoku draka a zoufalé odhodlanosti jediného osamělého obránce. Jejich meče se zkřížily. Výpad jednoho střídal kryt druhého. Každý odražený útok přecházel v nový protiútok. Oba rytíři bojovali srdnatě, i když už jim docházely síly. Věděli, že jde o všechno. Královna s princeznou, které opustily zakouřený srub, sledovaly souboj obou mužů s obavami.

Nepřátelský velitel tlačil z posledních sil sérií seků rytíře Jindřicha před sebou, až ten zakopl o kořen stromu. Upadl na záda a zdálo se být rozhodnuto. Ještě se sice pokoušel vstát, ale znovu upadl. Muž mu vykopl jílec meče z rukou. Spokojený sám se sebou si stoupl nad Jindřichovu hlavu, aby mu zabořil špičku meče do hledí přilbice. V tom ho zasáhla střela z luku, kterou vystřelila královna. Nebyla moc silná ani přesná. Neškodně sklouzla po mužově brnění. Stačila však na chvíli odvést jeho pozornost a zastavila tak smrtící bodnutí.

Jindřich v posledním vzepjetí sil uchopil protivníka za kotníky, vymrštil své nohy, opřel se jimi do muže a zároveň mu podtrhl nohy. Ten s výkřikem padl dozadu a udeřil se hlavou o kámen. Než byl schopen si uvědomit, co se stalo, Jindřich ho přiklekl a poslal do pekel za jeho druhy.

„Dorazím teď toho draka," řekl Jindřich, když se po těžkém boji postavil zase na nohy. Vzal si meč a zamířil k obludě. Drak těžce supěl, ale ještě žil. Pohlédl mu do očí,

ale neviděl v nich nepřátelství. Naopak. Zvedl meč, aby ukončil život tvora, který jim mohl být ještě stále nebezpečný. Byl si ale vědom, že je ten netvor vlastně zachránil. Najednou se mu vybavila slova prince při jejich odjezdu z hradu a jeho meč se zachvěl…

18. Bez draka

Den po svém sebeúnosu z rodného hradu se princ Zdislav uložil k spánku už odpoledne s tím, že se pokusí vtělit do svého dračího těla a najde svou matku a sestru. To se mu povedlo. Jako drak doletěl k jejich úkrytu právě ve chvíli, kdy se nepřátelští vojáci už dobývali do srubu. Podařilo se mu je zastrašit a s těmi, kteří se mu postavili na odpor, se snadno vypořádal. Už si byl skoro jist svým vítězstvím, když tu mu něco tuhého, ostrého a špičatého projelo mezi tvrdými šupinami chránícími jeho hruď stejně jako plátové brnění rytíře.

Drak zalapal po dechu. Zbývající vojáci se na něj vrhli s úmyslem ho na místě dorazit. Od jejich úmyslu je naštěstí odradil rytíř, který se znenadání objevil před poničeným srubem. Zdislav v něm poznal svého přítele Jindřicha. S napětím, bez ohledu na své zranění, sledoval jeho těžký, ale vítězný boj, který s nepřátelskými vojáky svedl. Spatřil také svoji matku, jak chráníc před kouřem Alenku opustila s ní zakouřený srub.

Pak Jindřich zamířil k němu s úmyslem dorazit bestii, která se tu nenadále, i když v pravou chvíli, objevila. Zřejmě netušil, že se v drakovi skrývá princova duše. Zdislav mu to chtěl říct, ale ztratil již přespříliš krve, aby byl schopen vydat ze sebe víc než pouhé zachroptění. Jindřich zvedl svůj meč nad hlavu a chystal se seknout. Jeho pohyb se však v poslední chvíli zastavil. Zdislav netušil, zda to

bylo proto, že si vzpomněl na jeho slova před odjezdem, nebo prostě proto, že drak přestal jevit známky života.

Chvíli na to se Zdislav probudil opět ve svém lidském těle. Rychle se obrátil na druhý bok a pokoušel se znovu usnout. Nějakou dobu mu v tom bránily vlastní myšlenky. Měl velký strach o svého draka. Prokázal mu cenné služby. Věděl, že jeho zranění je velmi vážné. To ho táhlo zpět. Chtěl být s ním. Čím víc se snažil usnout, tím míň se mu to dařilo. Venku před jeskyní pršelo a blesky prosvěcovaly noční oblohu. Nakonec ho přece jen únava přemohla. Jeho duše se však již odmítla přenést z jeho těla do těla draka. Ten už zřejmě nebyl naživu, a tak se neměla kam přenést. Princ po dlouhé době spal ve vlastním těle, které se chvělo v horečce, a zdály se mu naprosto zmatené sny.

Následující ráno se Zdislav probudil celý zpocený, ale horečka už polevila. Tušil, že se stalo něco zlého. Najednou se cítil sám, osamělý uprostřed nepřátelského světa. Přišel o svěřený hrad, o princeznu a teď i o svého draka. Jestli to takhle půjde dál, mohl by přijít o svou rodinu, království a kdoví co ještě. O svůj život se nebál. Pokud se mu nepodaří zachránit rodinu a království, neměl jeho život žádnou cenu. Rozhodl se proto, že musí nejprve najít svou matku a sestru a dostat je do bezpečí. Pak shromáždí všechny rytíře, vojáky a muže ochotné bojovat za svou zem. S nimi dobude zpět hrad i celé království.

Z myšlenek ho vytrhl zvuk kopyt koně klusajícího od hradu. Napadlo ho, že by to mohl být posel hraběte Vilé-

ma s důležitou zprávou. Věděl, že jezdec bude muset projet pod jeho jeskyní. „Kůň by se hodil," pomyslel si. „Možná získám i nějakou důležitou informaci." Zdislav vstal a co nejrychleji seběhl po svahu od jeskyně k cestě a tam se schoval za strom těsně nad cestou. Odtud chtěl skočit na jezdce a strhnout ho z koně. Nyní zbývalo si jen trochu počkat.

„Jááá!" vykřikl princ, když skočil po jezdci s úmyslem ho shodit na zem. Kůň však jel trochu rychleji, než Zdislav počítal. Nedopadl tak na jezdce, ale na koňský zadek kousek za něj. Kůň se lekl, poskočil na předních nohách, pak vymrštil zadek do výše a Zdislav, jak přiletěl, tak obloukem odletěl s otiskem koňského kopyta na zadku. Zastavilo ho až křoví, v němž dost nedůstojně uvízl.

Jezdec, vylekán nenadálým útokem ze zálohy, chtěl v první chvíli pobídnout koně a útočníkovi ujet. Pak si to však, při pohledu na nešikovného prince trčícího nohami z křoví, rozmyslel a vrátil se nazpět s vytaseným mečem.

„Tak, teď je se mnou konec," pomyslel si Zdislav. „Zemřu nedůstojně s mečem zapíchnutým do pozadí. Kdyby tu alespoň nebylo tolik trnů…" Ať se snažil, jak chtěl, nemohl se z ostnatého křoví ostružin uvolnit. Jezdec na koni jeho snahu dostat se píďalkovitými pohyby z objetí ostnatých lián pobaveně sledoval. Pak se jeho meč mihl vzduchem těsně kolem princovy hlavy a odsekl pár ostnatých stonků, které se mu kolem ní jako trnová koruna omotaly.

„Pozor na uši!“ lekl se princ meče, když se opět mihl těsně u jeho tváře. Další švihnutí meče mu vysvobodilo ramena a ruce. Za malou chvíli byl schopen se ze sevření zákeřného keře uvolnit a vstát. „Asi mě chce probodnout v čestném souboji,“ pomyslel si s poloviční úlevou. Nic takového se ale nestalo. Místo toho se ozval známý zvonivý smích.

„Tak, drahý princi. Zdá se, že jste drakovi moc nechutnal, když vás zase vyvrhl,“ jezdec stáhl z hlavy kápi a princ nevěřícně zíral do hnědých očí princezny Kateřiny. Zdála se mu ještě krásnější než v noci: ve tmě nemohly tak vyniknout její krásné vlasy a nádherný úsměv.

„Jak jste, princezno, proboha, unikla z hradu?“ zeptal se princ Zdislav, když se konečně vzpamatoval ze šoku, že ji opět vidí. Ona mu zatím hedvábným kapesníčkem jemně otírala kapičky krve z tváře a vytahovala trny, které mu zůstaly zabodnuté v kůži.

„Hrabě Vilém chtěl vyslat posla se zprávou pro svého otce. Tak jsem ho požádala, aby vzal list i pro mou matku královnu, která je stále držena v zajetí na hradě, z něhož jsem před časem uprchla. Mému přání bylo vyhověno. Řekla jsem poslovi, ať dopis vyzvedne ráno před cestou u mne v komnatě. Dovnitř vstoupil, ven už jsem šla místo něj já,“ usmála se Kateřina, jako by na tom nic nebylo.

„To strážný nepoznal rozdíl?“ divil se Zdislav. Přece posel a princezna se vzezřením a postavou dost lišili.

„Měla jsem kápi přes hlavu," řekla princezna. „A navíc byl zrovna čas snídaně, takže měl strážný jiné starosti než kontrolovat nějakého posla."

„Auu!" vyjekl Zdislav, když princezna odtrhla ostnatou větévku, která mu uvázla pod límcem. „A co posel?"

„Toho asi pěkně bolí hlava," poznamenala princezna a dodala: „Vy jste ale hrdina, princi. Nic nevydržíte. Nechápu, jak jste mohl uniknout tomu drakovi."

„Vy dobře víte, princezno, že ten drak prince ani princezny nežere."

„A kde ho máte, princi?" zajímala se Kateřina.

„Ztratil jsem ho," odpověděl smutně Zdislav.

„Jak je možné ztratit draka?" užasla princezna.

„Povím vám to cestou," řekl Zdislav. „Musíme jít, než na hradě zjistí, proč jste nepřišla na oběd, nebo se ten váš praštěný posel neprobere."

„Tak dobře," souhlasila princezna. „Kam půjdeme? Respektive, míníte se belhat za mnou, či přede mnou?" připomněla mu jeho nakopnutý zadek.

„Pokud dovolíte, svezl bych se s vámi na koni," požádal princ, když se pokusil znovu chodit. „Sednu si do sedla a povezu vás před sebou."

„Tak dobře se ještě neznáme," uzemnila ho.

„Dobře, zkusím to rozchodit," řekl nepříliš nadšeně princ. Kateřina chvíli pobaveně ze sedla sledovala, jak kulhá za ní, a pak se jí ho přece jen zželelo a nabídla mu místo za sebou, na koňském zadku. Nebylo to pro něj pří-

liš pohodlné ani důstojné, ale pohybovali se rychleji. Vydali se tam, kde zanechal svou matku a malou sestru.

Zdislav odvyprávěl Kateřině celý svůj příběh. Jak se v noci stával drakem, jak ji zachránil i jak přišel o svého draka. Musel si přitom dávat pozor, aby si na vrtošivém koňském zadku nepřikousl jazyk. Princezna ho s údivem poslouchala. Jinému by ten příběh nevěřila, ale při pohledu na trpící bytost za sebou pochopila, že tento mladík by jí lhát nedokázal.

„Něco pro vás, princi, mám," řekla Kateřina a sáhla do cestovní tašky pro dopis s pečetí hraběte Viléma, stočený do ruličky, který vzala spolu s šaty omráčenému poslovi při svém útěku ze Slavelónského hradu.

V dopise stálo:

Slavelónský hrad je v naší moci včetně královského pokladu. Nezlob se. Prince sežral drak. Královna je zatím na útěku. Za to jsem opět našel princeznu Kateřinu. Přitáhni s vojskem, ať tuto prašivou zemi obsadíme.

Vilém Slavelónský

19. Odchod ze srubu

Jindřichův meč na hlavu draka nedopadl. Hlavou mu vířilo myšlenky. „Jak se tu objevil? Zachránil je schválně, nebo jen zaútočil na vojáky, kteří ho vyrušili? Proč se mu princ při jejich odjezdu z hradu snažil říct, že on je drak?“ V drakových očích, dokud se tíhou zranění nezavřely, neviděl žádné nepřátelství. Právě naopak, dívaly se na něj oči přítele.

„Co to děláš, Jindřichu?“ zavolala na něj královna Rosa, když viděla, že uchopil násadu kopí trčící z hrudi bezvládné bestie a zvolna vytáhl jeho hrot z dračích útrob. Vyteklo pár kapek husté dračí krve.

„Snažím se ho zachránit,“ odpověděl rytíř a zašel ke srubu pro dohořívající větev. Tu vzal a přiložil drakovi na ránu. Bál se přitom, že se drak náhle probere, sekne po něm drápem nebo ho pokřtí svou ohnivou slinou. Drak se ale nepohnul. Nejspíš bylo po něm.

„Proč to děláš?“ žasla královna nad jeho počítáním. V paměti měla živou vzpomínku na draka, který ji a její sestru v mládí ohrožoval na životě. Nebýt statečnosti tehdy ještě mladého prince Richarda, byl by je obě zahubil. Tento drak byl sice skoro o polovinu menší, ale jako by mu z oka vypadl.

„Zachránil nás, paní. Bez něj bych byl již mrtev a vy s princeznou byste padla do zajetí,“ pokračoval Jindřich ve snaze přivést draka k životu. Vše ale bylo marné. Drak

nejevil žádné známky života „Doufám, že to opravdu nebyl náš princ," pomyslel si. Nahlas však řekl: „Zdá se, že je mrtvý. Přikryju ho větvemi, aby nebyl na očích a zvěř na něj nemohla. Nejdřív se však musím postarat o srub."

Jak řekl, tak udělal. Uhasil poslední hořící větve, které ležely kolem zdí a na střeše srubu. Ten naštěstí nezačal hořet, ale stejně byl pořádně zakouřený. Uvnitř to smrdělo jako v udírně.

„Blíží se bouřka," řekl směrem ke královně a princezně a ukázal na oblohu, na níž se začaly shlukovat těžké mraky. „Dnešní noc tu musíme přečkat, ale zítra vyrazíme na hrad krále Rudolfa. Naši pronásledovatelé jsou mrtví nebo alespoň někam daleko utekli. Mohli by se ale vrátit s posilami. Postarám se o těla mrtvých, aby odpočívala v pokoji. Pak se podívám, jestli někde nenechali přivázané koně.

„Dobře," souhlasila královna. „Já zatím s Alenkou zkusím vyvětrat a uklidit srub."

Když se Jindřich, řádně unavený, asi za hodinu vrátil, přivedl s sebou dva statné koně. Přivázal je v přístřešku za srubem a postaral se, aby měli co pít a žrát. Malá princezna zatím obdivovala nehybného draka. Litovala, že není na živu. Byl sice hrozivý, ale zároveň jí připadal krásný a majestátní.

„Myslíš, že to byl hodný drak?" ukápla jí z oka slzička. „Že nás zachránil?"

„Myslím, že ano," souhlasil Jindřich a začal sekat větve na zakrytí draka.

V noci skutečně přišla bouřka, a tak strávili ve srubu ještě jednu noc. Na cestu se vydali druhý den brzy ráno, jak Jindřich naplánoval. Na koních ubíhala cesta rychle. Nepotkali žádné nepřátele, a tak se do večera dostali na dohled hlídek vyslaných z hradu krále Rudolfa, který již obdržel zprávu o tom, co se jim přihodilo. V jejich doprovodu bezpečně dojeli na hrad. Ukázalo se, že starý král je v pořádku a že zpráva o jeho nemoci byla falešná.

20. Dostiženi

Princ s princeznou přečkali noc venku. Po bouřce byla noc zase teplá a příjemná. Dívali se na hvězdy a povídali si o svých snech a přáních. Zjistili, že mají hodně společného. Zdislav bavil Kateřinu svými zážitky v dračí kůži a oba litovali, že o draka přišli. Mohl jim být nyní hodně nápomocen. S ním by dobyli královský hrad snadno zpět.

Brzy ráno se opět vydali na cestu. Kateřina se opět usadila v sedle a Zdislavovi ponechala jeho nepohodlné místo na koňském zadku. Naštěstí se dnes cítil mnohem lépe než včera. Jeho srdce naplnila odvaha a naděje, že se vše v dobré obrátí. Najednou měl pocit, že pro tuto princeznu dokáže i nemožné.

„Myslím, že za námi jedou nějací jezdci!“ zaslechl Zdislav náhle dusot koňských kopyt, což nevěstilo nic dobrého. Zřejmě je dohonil oddíl vyslaný, aby přivedl princeznu zpět na hrad. „Musíme se rychle skrýt v lese!“

„Zdá se, že i před námi někdo jede,“ lekla se princezna a zabočila do lesa tak kvapně, že hned za prvním stromem ztratila prince. Ten nedobrovolným přemetem vzad opustil zadek koně.

„Hoďte mi luk a meč, princezno!“ vykřikl princ, sotva se po nečekaném otřesu zas postavil na nohy. „A teď ujíždějte pryč!“ pobídl jejího koně, když mu dala, oč žádal. Byl již nejvyšší čas, protože jezdci, kteří je pronásledovali,

už byli na dohled a neuniklo jim, že se v lese někdo skrývá a nějaký jezdec mizí mezi stromy.

Princ se jen taktak stačil ukrýt za stromem, když se dva šípy zabodly do jeho kůry. „Vzdej se a nic se ti nestane!“ vyzval ho nerudný hlas, který zrovna nesliboval, že tato nabídka je myšlena vážně. Princ se ale nedal zastrašit. Místo odpovědi napjal luk a vyslal šíp. Ten zasáhl svůj cíl – několik šišek nad hlavou hromotluka.

„Sakra,“ přikrčil se muž po zásahu šiškou do hlavy. „Tak nevím, zda střílí tak dobře nebo tak špatně,“ pronesl ke svým třem druhům překvapeně. Když druhý princův šíp skoro sundal veverku, pochopil, že to se střeleckými schopnostmi jejich protivníka nebude tak skvělé. Muži se na jeho pokyn rozdělili a začali zvolna postupovat k princovu úkrytu.

„Je zle,“ pomyslel si Zdislav a sundal třetí střelou vosí hnízdo nad hlavou muže blížícího se k němu zprava, o němž ani on, ani onen muž neměli dosud potuchy. Muž začal nadávat a tančit podivný tanec pod vlivem útočících vos. To rozesmálo jeho zlomyslné druhy, kteří na chvíli zapomněli na svůj úmysl zabít prince a nepokrytě se svému kamarádovi smáli.

„Teď, nebo nikdy,“ rozhodl se Zdislav k činu. Vyskočil ze svého úkrytu, namířil lukem na muže, který mu byl nejblíž, vypustil šíp a zasáhl muže stojícího kousek za ním. Pak vytasil meč a vrhl se proti muži, jehož se mu nepodařilo zasáhnout. Ten, překvapen nenadálým vývojem

situace, zakopl o pařez před sebou a při pádu si zranil ruku o princův meč.

„Ty lumpe!“ hnal se k němu hromotluk rozhodnutý pomstít potupu svých druhů s obří sekerou v ruce. „To si odskáčeš! Rozčtvrtím tě jako prase!“ Zřejmě by byl svůj záměr i uskutečnil, kdyby se za ním zničehonic nezjevil jezdec a nepraštil ho po hlavě kusem silné větve. Konečně princ pochopil, jak to Kateřina provedla s tím poslem.

Na bojišti se zcela nečekaně změnil poměr sil. Čtyři zranění ostřílení vojáci a proti nim dva holobrádci bez bojových zkušeností. Kdoví ale, jak by to bylo nakonec dopadlo, kdyby se na místo potyčky nepřihnali další ozbrojení jezdci. Naštěstí to byli slavelónští vojáci přijíždějící z hradu krále Rudolfa. Velel jim rytíř Jindřich.

„Jindřichu, rád tě vidím!“ vykřikl princ. „Co tu děláš? Kde je moje matka a Alenka?“

“Nebojte. Jsou v pořádku,“ Jindřich mu krátce odvyprávěl, co je potkalo a jak je nakonec obě odvedl na hrad jejich dědečka, kde jsou nyní v bezpečí.

On sám, místo aby si odpočinul, požádal krále Rudolfa o tucet mužů a s nimi vyrazil zpět varovat prince, o němž se domníval, že je stále na královském hradě. Ke svému údivu ho však našel bojovat v lese proti přesile ve společnosti krásné princezny.

„A co drak?“ zeptal se nakonec Zdislav Jindřicha.

„Je mi líto,“ rytíř sklonil hlavu a Zdislav věděl, že se naplnily jeho nejhorší obavy.

21. Zpátky na hradě

Vedou princeznu!“ ozvalo se ze strážní věže slavelónského hradu. Hlídka spatřila, že se nějaké malé jednotce podařilo chytit princeznu, která jim nedávno drze utekla.

„Zatracená bosorka!“ ulevil si hrabě. Z jedné strany pociťoval radost a zadostiučinění, že je princezna zpátky, z druhé cítil hroznou zlost, že už ho dvakrát přelstila. „Já už se postarám, aby potřetí neutekla! Zavřu ji do věže a až do svatby světlo světa neuvidí! A kdoví, jestli potom.“

„Přiveďte ji ke mně! I s těmi muži, kteří ji chytili,“ poručil hrabě, když se vyšel na hradby osobně ujistit, že přivádějí opravdu princeznu Kateřinu, a ne nějakou děvečku z vesnice. Byla ještě daleko, ale podle vlasů a mužského oděvu, který donedávna patřil jeho poslovi, ji poznal. Byla to ona a doprovázeli ji tři muži oblečení jako jeho vojáci. Zasloužili si odměnu.

Když vojáci s princeznou vešli do hradu, jeden ji doprovázel k hraběti, další dva se někam ztratili. Princezna šla důstojně jako pravá dáma smířená se svým údělem. Ani trochu nedbala na uštěpačné poznámky vojáků a na jejich pobavené pohledy, které ji provázely. Její budoucí manžel už na ni čekal.

„Dobrá práce, brachu,“ pochválil Vilém vojáka, který mu přivedl princeznu až do jeho komnaty. Mimochodem byla to královská komnata, kterou si Vilém přivlastnil.

„Na, rozděl to mezi sebe a své druhy," hodil mu váček s několika zlatými.

„Děkuji, pane, ale já si raději nechám svou princeznu," řekl voják a upustil váček s penězi na zem. Hrabě se na něj nechápavě podíval.

„Co to má znamenat?!" oči se mu rozšířily údivem, když voják odložil přilbu a on v něm poznal prince. „Ty žiješ?!"

„Překvapen?" zeptal se Zdislav a udeřil ohromeného hraběte pěstí do velkého nosu. Ten se poroučel k zemi. „To mi doporučil Jindřich," pootočil se k princezně s vysvětlením, kdyby náhodou nesouhlasila.

„Ty lumpe!" probral se z úleku i rány hrabě. Pokud si Zdislav myslel, že ho snadno přemůže, pak se mýlil. Vilém vyskočil a sáhl po meči. Byl by prince na místě propíchl, kdyby ho něco zezadu nepraštilo do hlavy.

„To mi doporučila maminka," pokrčila rameny princezna a položila sošku svatého Václava zpět na své místo, „kdyby byl na mě někdo zlý."

„Potřebujete pomoc, pane?!" do komnaty vběhli dva strážní stojící dosud přede dveřmi.

„Prozatím ne," přiložil Zdislav rychle ostří svého meče na krk hraběte ležícího bezvládně na podlaze. „Pokud se ale přiblížíte, už žádnou pomoc váš pán potřebovat nebude!"

Strážní nevěděli, co mají dělat. Jestli mají zaútočit na prince, nebo zda mají raději vyčkat, jak se situace dál vy-

vine. Pomalu se přibližovali a princ už svou situaci neviděl právě nejlíp, když se venku ozval zvuk, na který čekal. Bylo to řinčení mečů.

Jindřich ještě s jedním mužem pronikl do sklepení ke vchodu do tajné chodby, kterou hlídali dva vojáci hraběte. Než jim došlo, co se děje, byli zneškodněni. Jindřich odemkl mříž, za níž se skrývala chodba do podzemí, a pustil do hradu zbytek svých mužů. Pak se vydali do hradního vězení, kde osvobodili uvězněné vojáky hradní posádky. Pobrali zbraně již přemožených stráží a vydali se získat hrad zpět do své moci.

Než si vojáci hraběte uvědomili, že se něco děje, byli vojáci Slavelónu všude. Rozpoutal se boj na hradbách, na nádvoří i v komnatách. Vilémových vojáků bylo sice víc, ale náhlý útok je zaskočil. Bez vůdce byl jejich odpor chaotický. Nevěděli, co mají dělat. Bojovali o holý život. Někteří se vzdali, jiní se dali na útěk – pryč z hradu. Ti, kteří se rozhodli bojovat, padli.

„Radím vám, odhoďte zbraně!“ nařídil Zdislav zmateným strážným, které už přestal trápit osud jejich pána a spíše je zajímal osud vlastní. Uposlechli bez váhání.

Odzbrojené vojáky nechal Zdislav shromáždit na nádvoří. Jen hraběte Viléma, který se už probral, nechal uvrhnout do vězeňské kobky. Pak předstoupil před zajaté vojáky.

„Vraťte se zpět do své země!“ nařídil jim. „Vyřiďte knížeti Vladislavovi, že kdo vstoupí se zbraní v ruce na

území Slavelónu, se zlou se potáže! Radím mu, aby předal vládu královně Nordonu a odtáhl. Jinak poženu jej i jeho syna před hrdelní soud!“

Když ta slova vyslovil, Jindřich a všichni rytíři vytasili své meče, zvedli je nad hlavu a provolali slávu princi, králi i Slavelónu.

22. Hrad v obležení

Možná jsi neměl být tak velkorysý," pravil Jindřich, když se o pár dnů později spolu se Zdislavem rozhlížel z věže hradu. Všude, kam jejich oko dohlédlo, se to hemžilo cizími vojáky. Bylo jich přes tisíc. Kdyby bylo na hradě královské vojsko, nepředstavoval by počet nepřátel pod hradbami velký problém, ale stovka obránců byla přece jen málo proti této přesile.

„Pár tuctů vojáků navíc už na velikosti armády pod námi nic nemění," odpověděl Zdislav. „Aspoň je nemusíme živit z našich zásob."

„Snad posily od krále Rudolfa a z dalších hradů dorazí včas," vyjádřil naději Jindřich. Jen co získali zpět královský hrad, vyslal posly se zprávou o jejich situaci a žádostí o vojenskou pomoc proti vojsku krále Vladislava, které se blížilo k hradu.

Nyní už byla celá hora, na níž se majestátně tyčil slavelónský hrad, zcela obklíčena a všechny přístupové cesty uzavřeny. Slavelónští mohli spoléhat jen na vlastní síly, než dorazí posily. Nepřítel dotáhl pod hrad obléhací stroje – katapulty a beranidla. Těžké katapulty byly postupně ustavovány do palebných postavení na dostřel hradeb a bylo jen otázkou hodin, kdy začnou své ničivé dílo.

„Něco s tím musíme udělat!" zachmuřil se Jindřich. „Naší výhodou je poloha a pevné zdi hradeb. Když nám je zničí, nevydržíme déle než několik hodin."

„Naše dvě děla je zničit nemohou?“ zeptal se princ. Dva masivní kanóny na hradbách mu dávaly pocit bezpečí. U každého z nich leželo asi půl tuctu těžkých kamenných koulí. Každá z nich byla skoro stopu velká a nesmírně těžká.

„Můžeme to zkusit, ale přesnost střelby není dobrá. Nemáme ani moc dělových koulí. Mohou střílet rychleji než my a jejich vrhacích strojů je víc. Navíc, i když se trefíme, dokážou katapult rychle opravit. Počítám, že zítra po ránu se na nás začnou zastřelovat.“

„To je špatné,“ zamyslel se Zdislav. „Musíme je tedy zničit ještě dnes v noci.“

„Jak to ale chceš udělat?“ podivil se Jindřich.

„Co by se stalo, kdybychom podnikli v noci výpad a katapulty jim prostě zničili?“

„Stráže nás uvidí a uslyší, sotva otevřeme bránu a spustíme padací most. Dříve než k nim dojedeme, spustí poplach, probudí všechny muže a přivítají nás se zbraní v ruce. Se zlou se potážeme, než překonáme jejich zátarasy. Výsledek této akce by byl zřejmě mizerný.“

„Vypadá to, že dnes v noci přijde pořádná bouřka. Očekávám, že bude pěkně lít,“ ukázal Zdislav na těžké mraky kupící se v dálce na obloze. „Myslíš, že budou stejně bdělí, když jim poteče za límec, blesky budou křižovat oblohu a hromy přehluší všechny zvuky?“

„Kdybys měl s tou bouřkou pravdu a pokud se nás příliš neobávají, tak bychom je překvapit mohli,“ připustil

Jindřich. „Obávám se ale, že se nám splaší koně, až blesk udeří někde blízko. Bez koní budeme pomalí."

„Dáme jim klapky na oči a ucpávky do uší. Vezmeme jenom ty klidnější."

„Pokud nebudeme dost rychlí, dorazí jim posily z dolního ležení a pak běda nám. Pošlou nám do zad pár šípů."

„V tom případě," zamyslel se princ. „jim připravím malé překvapení."

„Jaké?"

„Vzpomínáš si, jak jsem si hrával s draky?"

„Kdo by ne?"

„A vzpomínáš na ty létající?"

Jindřich nechápavě zakroutil hlavou. Princi zřejmě zase přeskočilo.

23. Výpad

Byly asi dvě hodiny po půlnoci. Zdislav seděl na koni v čele svých rytířů u hlavní brány. Byli připraveni podniknout nečekaný útok proti spícímu nepříteli. Na sobě měli jen lehkou zbroj. Ozbrojeni byli kopími a meči. Vše nepotřebné odložili. Čekali, až z temných vysokých oblaků, které zakryly celou noční oblohu, začnou létat blesky a spustí se prudká letní bouřka provázená průtrží mračen. Pak se stráže nepřítele půjdou skrýt před deštěm a to bude ta správná chvíle k útoku.

„Kolik zbývá do rozednění?“ otázal se Zdislav nervózně.

„Tak asi dvě hodiny,“ odpověděl Jindřich. „Každý soudný člověk je v této době na svém loži.“

„Doufejme, že jsou soudní,“ usmál se princ. „Už to přijde.“

Na potvrzení jeho slov začal foukat vítr, spustil se déšť a rychle sílil. Blesky, které se zatím objevovaly na obzoru, se přesunuly blíž a provázel je ohlušující rachot hromů. Každý soudný člověk by opravdu v té chvíli byl raději schovaný v pevném domě a zalezlý ve své posteli. Pro Slavelónské to však byla optimální chvíle k útoku.

„Spusťte most a otevřete bránu!“ vydal rozkaz Zdislav po prvním řádném zahřmění. Když se tak stalo, zavelel: „S pomocí Boží! Hrrr na ně!“

Koně překlusali ve tmě most a rozběhli se z kopce k pozicím nepřítele, jehož ležení se rozkládalo na okraji lesa asi dvě stě metrů pod hradem. Strážní světla nepřítele jim ukazovaly cestu. Blesky a hromy koně děsily, ale jezdci je zatím zvládali. Útok musel proběhnout na samém začátku bouřky, aby byl skrytý, překvapivý a děsivý. Musel být i dobře načasovaný a rychlý, aby se vyhnuli tomu, že se jim splaší koně a výpad skončí jejich porážkou.

Prozatím to šlo dobře. Noc byla temná a stráže nepřítele, když začalo pršet, se snažily ukrýt někde pod stromy. Na chvíli tak polevily v ostražitosti. Hustý déšť překryl dusot koňských kopyt blížících se k ležení. Když stráže začaly troubit na poplach, bylo už pozdě. Zdislavova lehká jízda překonala nepříliš silné a takřka nehájené opevnění tábora, vpadla dovnitř a začala rozsévat kolem sebe děs a hrůzu.

„Bijte je jako škodnou!“ vykřikl Jindřich a rytíři pod jeho velením rychle překonali slabý odpor mužů, kteří se jim postavili. Bořili stany ještě spících nepřátel a zapalovali je. Ze stanů vybíhali polooblečení vojáci se zbraní nebo i beze zbraně a snažili se spasit útěkem. Kopí a meče jezdců, prohánějících se jako ďáblové po jejich ležení, je však doháněly. Komu se nepodařilo utéct do lesa a skrýt se, ten řádění hradní jízdy nepřežil. Zatímco jedna skupina útočila na stany, druhá zaútočila na katapulty, odehnala jejich stráž, přesekala jejich lana a všechny je zapálila.

„A teď zpátky!“ zavelel Zdislav a jeho pobočník zatroubil smluvený signál pro návrat do hradu. Mohli sice ještě chvíli ničit tábor nepřítele a pronásledovat prchající vojáky, ale princ věděl, že během chvíle dorazí hlavní jednotky nepřítele utábořené níže pod hradem. Bouře sílila a jejich koně se mohli snadno splašit a shodit své jezdce. Malé vítězství se mohlo rychle změnit ve velkou porážku.

„Pusťte draky!“ zavelel Zdislav mužům ze své nejbližší družiny, kteří měli za sedly ukryté něco, co budilo jejich údiv. Princ nechal ženy ušít z tenkého plátna potah na dřevěné kostry ve tvaru kříže, jež osobně vyrobil podle obrázku v jedné své knize. Když látku na vyrobenou kostru upevnil, vzniklo něco, co vzdáleně připomínalo velkého motýla. Přidal k tomu ocas z hedvábného provázku a z pentlí a vzniklo něco, co nazýval malajským drakem. Když foukal vítr, drak byl schopen poletovat mezi věžemi hradu k údivu všech přihlížejících. Nikdo nechápal, proč právě v této těžké době, věnuje princ svůj čas tak divné zálibě. Ještě podivnější bylo, že si nechal vyrobit tucet draků a vzal je s sebou do boje.

Když první rytíř odhodil železný držák cívky s namotaným provázkem, k němuž byl drak přivázán, a pustil draka po větru, jak je to princ učil, drak se ve vzduchu jen zatřepetal a padl sražený deštěm na zem. Když se totéž stalo i druhému a třetímu draku, cítil Zdislav zklamání. Jeho nápad mu nyní připadal dětsky směšný. Náhle čtvrtý drak opsal ve vzduchu osmičku a sílící vítr ho navzdory

dešti zvedl vysoko do povětří. Provázek, na němž byl upevněn, se rychle odmotával z těžkého držáku poskakujícího po zemi. Po tomto drakovi se vznesli ještě dva tři další a zůstali tančit v dešti na noční obloze přihlížejíce, jak se hradní jízda vrací klusem do hradu.

„Ksakru!“ zaklel kníže Vladislav, když spatřil spoušť ve svém předsunutém ležení, z něhož měl zítra ráno v úmyslu začít ostřelovat hradní bránu a hradby. V noční tmě osvětlené blesky a hořícími katapulty vypadalo jejich ležení hrůzostrašně. Před dohořívajícími stany leželi na holé zemi zranění a pobití vojáci. Zato Slavelónští byli již do jednoho pryč. Posily z dolního ležení dorazily pozdě. Muži v brnění procházeli zničeným ležením, lomili rukama a neslušně nadávali útočníkům.

„Něco zde nechali, pane,“ ukázal jeden voják na draka třepotajícího se ve vzduchu.

Kníže Vladislav chvíli nechápavě hleděl na tu třepotající se věc. Pak spatřil ještě další dva podobné výtvory. Nechápal, co tím princ zamýšlel. Snad se jim chtěl vysmívat. Rozkázal proto: „Přetněte provazy, které ty podivné ptáky drží!“

Jestli ještě před chvíli nevěděl, k čemu ty věci mají sloužit, pak to náhle pochopil. Oblohu proťal blesk, vysoko nad zemí se rozštěpil na několik částí a dvě z jeho ohnivých ramen sjela do země přes třepotající se draky. Třetí ohnivé rameno zasáhlo vysoký strom na okraji lesa. Sou-

časně se ozvala ohlušující rána. Rytíř v plné zbroji stojící poblíž jednoho z draků se rozsvítil jako louč, když mu jednou nohou pronikl blesk do kovových kalhot a druhou zas vyšel ven. Zpod přilbice se zakouřilo a rytíř se jako obrněná plechovka sesunul k zemi. Jeho druhům, stojícím poblíž, se nevedlo o nic lépe. Některé blesk zabil na místě, jiné odhodil jako peříčko nebo popálil. Ostatní na víc nečekali a dali se na útěk zpátky do dolního ležení, nedbajíce na protivenství, jež jim noční les při jejich překotném úprku z kopce dolů připravil…

24. První útok

Kníže Vladislav byl úderem blesku oslněný a částečně ohluchl. Jeho lidé ho snesli zpět do dolního ležení, do jeho stanu. Když se ráno probral a uviděl své muže, kteří se s ním v noci vydali na pomoc vojákům z horního ležení při nečekaném protiútoku, byl zděšen. Byli jako v šoku. Mnoho z nich se zranilo při úprku skrz hustý les, několik popálil blesk a všichni se zdáli být řádně vyděšení.

„Banda lazarů a zbabělců!“ ulevil si kníže na adresu svých vojáků. „Kdo může chodit, ať se hned vydá do horního ležení. Do večera tam chci mít nový tábor! Ať je dobře chráněný proti případnému útoku. Jestli se znovu nechají zahnat, nechám je všechny popravit!“

„Ano, pane!“ uklonili se jeho velitelé.

„Ihned začněte s opravou katapultů!“

„Jsou úplně zničené, pane!“

„Tak postavte nové!“ rozčilil se kníže.

„Rozkaz, pane,“ odporoučeli se, aby splnili jeho příkazy.

Vojákům se nazpět příliš nechtělo. Kolovaly mezi nimi historky o tajemných kouzlech, které prý princ ovládá. Pak se s reptáním přece jen vydali cestou vzhůru ke zničenému ležení. Za dne nevydalo již všechno tak černě jako v noci a byla jich zde obrovská síla. To jim dodalo odvahu a obnova ležení započala.

Do večera bylo ležení hotové – pevnější a odolnější než dříve. Stráže v noci nespustily oči z hradu, ale žádný útok královských rytířů ani temných sil se již nekonal. Obránci věděli, že jejich útok by byl odražen a oni by utrpěli těžké ztráty.

Na další den ráno naplánoval kníže odvetný úder. Jeho katapulty nebyly sice ještě hotové, ale věděl, že by v této chvíli nebylo dobré, aby jeho lidé zaháleli a vykládali si historky o tajemné moci krále Richarda a jeho syna prince Zdislava. Musel jim ukázat, že obránci hradu jsou jen lidé z masa a kostí. Je jich proti nim málo a nedokážou dlouho vzdorovat.

Když se armáda knížete Vladislava sešikovala k útoku, začala na jeho pokyn postupovat vpřed nejprve pěchota. Rytmickými údery meče o štít si muži dodávali odvahy a zároveň chtěli nahnat obráncům strach. Kníže byl zvědav, co na ně obránci mají připraveno. Po chvíli s hromovým zaduněním přeletěly přes hradby dvě velké kamenné koule a vytvořily mezery v sevřeném šiku postupujícího vojska.

„Dvě děla, pche!“ ušklíbl se kníže. „To nás nemůže zastavit.“

Když vojáci postoupili ještě o něco blíž k hradu, přenesla se přes hradby stovka šípů. To se vojákům moc nelíbilo, a tak se rychle ukryli pod své štíty. Zasypal je déšť šípů, ale většina z nich se zabodla do štítů. Pouze malá část zasáhla svůj cíl.

„Pěkné," usmál se kníže. „Moc jich ale není."

Na pokyn velitelů, postoupili vpřed střelci s dlouhými luky a zasypali hrad dvakrát tak velkou sprškou šípů. To už se vojáci rozběhli s děsivým řevem k hradbám. Překonali příkop pod nimi a začali stavět žebříky. Obránci je přitom častovali střelami z luků a kuší, házeli na ně kameny a lili na ně horkou vodu a smůlu. Vztyčené žebříky se lámaly nebo byly ihned odraženy od hradeb a padaly i s drzými útočníky na tvrdou zem.

Ztráty útočníků rychle narůstaly. Jejich šance překonat pevné a vysoké hradby byly mizivé. Z obránců byl jen sem tam některý zasažen dobře mířenou střelou lučištníků, kteří kryli útočící muže. Snaha dobýt tímto způsobem hrad byla marná. Kníže Vladislav to věděl. Rozkázal tedy, aby se jeho muži stáhli. Dosáhl svého. Ukázal jim, že obránci nemají na svou obranu žádná kouzla, mají pouze sílu svých paží, odvahu a vytrvalost. Nic z toho jim ovšem nevydrží věčně…

25. Dobývání hradu

Ssss… Řách! Ozvalo se zasvištění a obrovská rána, když něco těžkého dopadlo těsně před hradby, do hradního příkopu.

„Sakra! Už je stačili opravit," ulevil si Zdislav vyrušen při obědě s princeznou.

Ssss… Třísk! Ještě větší rána se ozvala od hradeb, které se otřásly po zásahu.

„To je hrozné!" V očích princezny Kateřiny se objevil strach.

Náhle byli v hodovním sále sami. Jejich spolustolovníci i služebnictvo vyběhli rychle na cimbuří, aby zjistili, co se děje. Vojáci běželi na hradby, ženy běžely ukrýt své děti a ostatní čekali, co bude dál. Chystali nádoby s vodou, kdyby se nepřátelé pokusili hrad zapálit.

„Opětujte palbu!" ozval se hlas rytíře Jindřicha, který spěchal k dělům. Za chvíli se z hradeb ozvaly dvě hromové rány a po té jásání obsluhy děl. Zřejmě se jim podařilo zasáhnout nepřátelské pozice.

Ssss… Prásk! Na první nádvoří dopadl náklad hořící smůly a rozprskl se po okolí. Lidé vyběhli z hradu a začali hasit zasažená místa, aby se oheň nerozšířil. Tentokrát se to během chvíle povedlo. Až se však obléhatelům podaří zasáhnout nějakou dřevěnou střechu, bude mnohem hůř.

„Máš ještě v záloze nějaký nápad?“ zeptala se Kateřina Zdislava. Když začalo ostřelování hradu, instinktivně se k němu vrhla a on ji objal ve svém náručí.

„Neboj se! Něco vymyslím,“ řekl sebejistě, aby zakryl své obavy. Bylo moc příjemné držet v objetí tu útlou dívku. „Brzy dorazí posily,“ snažil se ji uklidnit, ale dobře věděl, že to chvíli potrvá shromáždit dostatek vojáků, aby se mohli postavit knížeti Vladislavovi a jeho vojsku.

Ssss… Třísk! Hradby se znovu otřásly nárazem.

„Na tohle si budeme muset zvyknout,“ zachmuřil se princ a pohlédl do očí princezně, která se již zdála klidnější. Najednou, jako by je k sobě něco přitahovalo, se jejich rty začaly k sobě blížit. Rty princezny byly tak vnadné, že se Zdislavovi zatočila hlava…

„Chystají se k útoku!“ rozrazil náhle dveře sálu Jindřich, aby informoval prince. Kateřina se vytrhla v poslední chvíli před polibkem ze Zdislavovy náruče a i on dělal jakoby nic. Jindřich se v duchu pousmál, ale navenek dělal, že si ničeho nevšiml.

„V královské pokladnici jsou rakety!“ vzpomněl si princ. "Ty by je mohly trochu překvapit!"

„Co, prosím?“ zeptala se Kateřina. Takové slovo v životě neslyšela.

„Rakety,“ odpověděl Zdislav. „To je takový čínský vynález. Je to vlastně trubice na tyči a uvnitř ní je střelný prach. Když se zapálí, raketa vyletí a udělá na obloze

nádherný obrazec. Dají však také použít jako zbraň – něco jako dělo na jedno použití."

„To je dobrý nápad," přikývl Jindřich. „Použijeme je, až bude nejhůř."

„Je to dárek od aragonského krále," vysvětloval Zdislav Kateřině. „Získal je od východních kupců a poslal mi je k narozeninám."

Vojáci knížete Vladislava zaútočili na hrad, zasypali obránce sprškou šípů a zase se stáhli. Pak opět následovala palba z katapultů. Obránci z hradu odpovídali střelbou z děl. Rychle jim však ubývalo dělových koulí. Za to útočníci mohli vrhat na hrad kameny, kusy dřeva, hrnce s hořící smůlou a vše, co mohlo obráncům znepříjemnit život.

Hradby slavelónského hradu byly pevné, ale pod těžkou palbou a v důsledku podkopávání se začaly na několika místech bortit. Každý útok, který obránci odrazili, jim ubíral síly. Každý muž, který byl na hradbách usmrcen či zraněn, chyběl a nedal se nahradit. Vojáci byli čím dál víc unaveni, docházelo jim střelivo a neměli už ani dost jídla. Posily stále nepřicházely. Bylo jen otázkou času, kdy hrad s jeho statečnou posádkou padne.

„Palte!" zavelel princ, když se masa nepřátelských vojáků, vydala na poslední zničující útok proti hromadě trosek, které dříve bývaly hrdými zdmi Slavelónu. Na jeho povel, vylétly z trosek hradu ohnivé šípy, které se nad postupujícími vojáky rozprskly všemi směry. Rachot ex-

plozí v řadách vojáků, kteří v životě nic podobného neviděli, a děsivý ohňostroj barevných záblesků vyvolal mezi útočníky paniku. Že by přece jen obránci disponovali kouzly?!

„Zbabělci, vraťte se!“ kníže Vladislav při pohledu na své vojáky prchající z bojiště zuřil. Měl naději, že obléhání dnes skončí jeho velkým vítězstvím.

„Hurá!“ nechal se unést při pohledu na prchající nepřátele Zdislav a postavil se hrdě se zvednutým mečem na hradbách tak, že ho jeho rytíři a bohužel i nepřátelé mohli dobře vidět. Než se nadál, odněkud zespodu přiletěl šíp, který pronikl do mezery mezi brněním na prsou a ramenním plátem. Zdislav se zapotácel a ke zděšení svých mužů se zřítil do zalesněného terénu pod hradbami.

„Proboha!“ vykřikla princezna Kateřina, která pozorovala boj z oken zadní části hradu a viděla jak radostné gesto vítězství svého drahého prince Zdislava, tak i jeho hrůzný pád z hradeb dolů.

26. Nečekaná pomoc

Tak jsem umřel," pomyslel si Zdislav. Nejprve ostrá bolest v rameni, pak pád, prudký náraz o zem, který mu vyrazil dech, a potom už se kolem něj rychle míhaly stromy, jak se kutálel prudkým svahem dolů. Když se konečně zastavil, jeho vědomí se rozplynulo.

Daleko od hradu smečka vlků zvědavě a hladově očichávala hromadu větví, kterou tam někdo nedávno navršil. Lidský pach už vyprchal a zůstal pouze pach znamenající, že je uvnitř schovaná velká hromada masa. Pokud tam bylo ukryté zvíře, leželo nehybně, a proto mohlo být snadnou kořistí věčně hladové smečky. Přesto byli vlci nervózní. Něco jim naháněło strach. Takový pach neznali. To zvíře bylo na jejich vkus příliš velké. Co kdyby ještě nebylo úplně mrtvé?!

A opravdu, hromada větví se náhle otřásla a zvíře pod ní se pohnulo. V tu chvíli se smečka vlků obrátila a se staženými ohony zmizela v lese. Pod větvemi byl drak. Dosud odpočíval ve stavu kataleptické strnulosti připomínající smrt. Všechny jeho životní procesy byly omezeny na minimum. Celá jeho vis vitalis – životní síla – byla směrována ke zranění, které utrpěl při boji s lidmi.

Zranění, které by člověk léčil měsíce, se u draka zahojí do jednoho dne. Zranění, na které by člověk zemřel, se drakovi zahojí během několika málo dnů. Pokud se ovšem může uchýlit někam, kde může nerušeně odpočívat ve

stavu hibernace. Takto se i jinak smrtelné zranění kopím zacelilo. Štěstí, že rytíř Jindřich kopí z rány vyjmul a ránu vypálil.

Zdislav znovu ožil v dračím těle. Bylo načase, aby se vrátil do bitvy, kterou tak nečekaně před chvíli opustil. Postavil se, otřepal se a setřásl ze sebe všechny větve. Byl opět plný síly. Jeho obrovská křídla se rozepjala, a když jimi mávl, listí na stromech začalo poletovat, jako by se blížila bouřka.

Vojáci knížete Vladislava se opět zformovali k boji. Bengálské ohně v jejich řadách jim nahnaly strach, ale nezpůsobily jim velké ztráty. Obránci hradu s hrůzou pozorovali, jak se masa vojska dala opět do pohybu proti nim. Pochopili, že nastala jejich poslední hodina. Neměli v záloze už žádné trumfy. Jejich princ padl, hradby byly rozbořené a oni už neměli čím střílet. Zbyly jim jenom jejich meče a odvaha padnout se ctí.

„Do útoku! Pobijte ty zoufalce!“ zavelel kníže Vladislav a jeho vojáci se s řevem vrhli do útoku proti pobořenému hradu. Tentokrát je nevítal bojový pokřik obránců, ale pouze hluboké ticho vyjadřující ještě hlubší zoufalství.

„Připravte se k boji, pánové!“ zavelel naposled rytíř Jindřich a vytasil svůj meč očekávaje s ostatními druhy na koních a v plné zbroji mezi ruinami první nepřátelské vojáky.

Najednou se za protilehlými kopci ozvalo děsivé zařvání, jako by zařval lev s medvědem dohromady. Obráncům i útočníkům při tom zvuku tuhla krev v žilách. Běh útočníků se náhle zpomalil a všichni pohlédli směrem, odkud řev přicházel. Zpoza kopce se vynořilo okřídlené monstrum a rychle se blížilo.

„Proboha! Co je zas tohle?!“ kníže Vladislav zaklel. Jeho syn se ve svém druhém listu, který mu zaslal, raději o drakovi ani slovem nezmínil. Kníže proto vůbec nebyl připraven na hrozbu tohoto druhu. Monstrum prolétlo nad jeho armádou a zahrnulo ji ohněm. Najednou jeho muži pozbyli odvahy, kterou oplývali, když útočili na poslední hrstku obránců.

„To je princ!“ vykřikl Jindřich. „Moji rytíři, pozvedněte svá srdce! Ten drak je naší spásou a spojencem. S pomocí Boží! Jdeme na ně!“ Jeho meč se zaleskl ve slunci. Padací most těžce dopadl na druhou stranu příkopu. Ohořelá a poškozená brána hradu, dosud odolávající nepřízni osudu, se otevřela. Za ní přešlapovali neklidní koně s rytíři v sedlech. Náhle z nich spadla únava a oni se vyřítili jako jeden muž na nepřátele.

Dračí útok vyvolal mezi vojáky hraběte paniku. Děs naplnil jejich srdce a oni opouštěli své zbraně a druhy a prchali všemi směry. Malá skupinka zbylých slavelónských rytířů hnala útočníky od hradeb a kosila všechny, kteří neujížděli nebo neutíkali dost rychle.

„Neutíkejte! Shlukněte se k sobě!“ řval kníže Vladislav na své vojáky. „Každý drak se dá porazit! Je nás víc! Musíme je zničit!“

Rytíři z jeho družiny se semkli k sobě a jejich příklad dokázal zastavit úprk ostatních vojáků. Lukostřelci napjali své dlouhé luky a zasypali draka šípy. Musel přestat útočit a vznést se do výše, aby se jim vyhnul. Spěšný ústup armády knížete se zastavil. Stále měli převahu a poznali, že dokážou zastavit i útok draka.

Vtom se ozvalo zatroubení a do zad nepřátel se vyřítili z lesa slavelónští rytíři a vojáci, kteří se shromáždili z celé země pod vedením krále Rudolfa. Nepozorovaně se dostali přes kopce a husté lesy až na dohled k hradu. Přišli právě včas, aby nezmeškali velkou bitvu a získali vítězství na svou stranu.

„Vpřed!!!“ zavelel král Rudolf a nedbaje na svůj věk vedl vojáky do boje. Nečekaný útok zasadil armádě knížete smrtící ránu. Sotva zformovaná obrana se opět rozpadla a vojáci se dali na útěk nedbajíce rozkazů svých velitelů. Každý se snažil spasit holý život. Za krátkou chvíli bylo po boji a Slavelón opět dosáhl slavného vítězství.

27. Když něco končí

To jsem tedy dopadl," pomyslel si Zdislav, když po boji našel své tělo v křovinách dole pod hradem. „Teď zůstanu již navždy drakem."

„Snad nebude tak zle," uslyšel náhle známý hlas.

„Teodore?!" drak se rozhlížel kolem sebe, co mu krk dovolil, ale nikoho neviděl.

„Máš stejně tuhý kořínek jako tvůj otec," ozval se zase ten hlas.

„Nejsem mrtvý?" zeptal se s nadějí v hlase Zdislav.

„Zraněný, pomlácený – ano. Mrtvý – ne."

„Díky Bohu," ulevilo se mu. „Mohu se vrátit do svého těla?"

„Pokud ti nevadí trocha bolesti, můžeš."

„A co drak?" zeptal se Zdislav. „Beze mne tu zůstane ležet. Kdoví, co by se mu mohlo stát, kdyby ho tu někdo zlý našel."

„O draka se neboj," uklidnil ho Teodorův hlas. „Postarám se o něj."

„Díky," poděkoval Zdislav, než se s ním zatočil svět. Na chvíli spatřil draka a své zraněné tělo, jak leží vedle sebe. Pak se propadl do tmy.

„Au!" k vědomí ho přivedla nesnesitelná bolest. Šířila se z ramene, hrudi a žeber, sevřených v pomačkaném brnění, i z potlučených rukou a nohou, jimiž se instinktivně snažil zmírnit svůj pád ze svahu dolů. Nejvíce ho ale bole-

la hlava, jako by se mu chtěla rozskočit. Jen stěží se mu podařilo otevřít oči. Nad ním se skláněl jeho drak. Poprvé viděl, jak vlastně vypadá.

„Princi?“ promluvil drak lidským hlasem.

„Teodore?“ zašeptaly jeho rty.

„Ano, jsem to já,“ řekl drak a tentokrát si byl Zdislav jistý, že ho slyší. „Kruh se uzavřel a příběh končí.“

„Jak to?“

„Draci žijí v lidské mysli. Někoho stravují plameny strachu a nenávisti. Jinému dodávají odvahu a nezdolnou sílu postavit se nepřízni osudu. Muž se musí postavit zlému draku tím, že sám v sobě najde toho dobrého. Probuzení zlého draka je kompenzováno zrozením dobrého.“

„Snad to chápu,“ Zdislav zapomněl chvíli na bolest. „Můj otec porazil toho zlého. Já jsem našel toho dobrého.“

„Jak to, že jsem mohl žít jako drak?“

„Lidé i draci mají stejnou duši. Drak žije v člověku a jeho duše žije v drakovi.“

„Teď už drakem nebudu?“

„Už to není potřeba,“ pravil Teodor ústy draka. „Odletím do hor, kde to všechno začalo. Tam bude drak spát, dokud ho nebude opět někde zapotřebí.“

„Bude se mi stýskat.“

„Nemluv už,“ utišil ho Teodor. „Jsi slabý. Dám ti trochu své síly, aby ses rychleji zotavil.“

„Díky,“ usmál se princ. Drak se nad něj naklonil a on pocítil, jako by z něj sálalo světlo a příjemné teplo. Pro-

cházelo celým jeho tělem a on cítil, jak se mu vracejí síly a rány se hojí. Šíp, který ho zasáhl, pronikl pod kovový plát na jeho rameni bez toho, aby mu probodl hruď nebo paži. Jeho zranění na rameni bylo sice nepříjemné, ale ne smrtelné a jako zázrakem neměl nic zlomené. Byl potlučený, ale nikoliv vážně zraněný. Cítil, jak bolest ustupuje.

„Buď sbohem!“ řekl drak, když byl Zdislav natolik silný, aby se dokázal posadit.

„Sbohem!“ řekl Zdislav a sledoval, jak jeho dračí přítel rozepjal svá velká křídla, mocně se jimi opřel o vzduch a ladně vzlétl. Zakroužil nad princem, jako by mu chtěl dát ještě jednou sbohem, a zamířil do Aragonského království, aby se tam v nepřístupných skalách skryl před zraky lidí na dalších tisíc let.

Když odlétal, spatřil dole na zemi něco, co ho zaujalo. Chvíli to sledoval, a pak se jako jestřáb vrhl z oblohy střemhlav dolů. Za chvíli byl už opět na nebi. V jeho pařátech sebou mrskaly dvě postavičky připomínající hadrové panenky v zoufalé snaze se vyprostit. Snad se jim to i povedlo, protože začaly náhle padat z velké výšky k zemi. Drak jim už ale nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval v původním směru letu…

Princezna Kateřina smutně vyšla z brány polorozbořeného slavelónského hradu. Všichni kolem ní se smáli a radovali z vítězství. Ona truchlila pro prince, který se jí během několika posledních dnů stal velmi blízkým. Byla

rozhodnuta najít jeho tělo a pochovat ho se všemi poctami.

Rytíř Jindřich ji z povzdáli sledoval. Byl by šel s ní, ale tušil, že princezna chce být se svým smutkem sama. Navíc měl starosti. Vyhráli sice velkou bitvu, ale kníže Vladislav s částí svého vojska unikl a uprchnout z polorozbořeného vězení během bitvy, kdy ho nikdo nehlídal, se podařilo i jeho synu Vilémovi. Měl obavu, že by se jednoho dne mohli vrátit a zkusit se znovu zmocnit Slavelónského království.

Princezna vešla do lesa. Zamířila ke srázu, kde se zřítil princ. Obávala se, že ho tam spatří roztříštěného na skalách. Dlouho ho nemohla najít. Nikde ho neviděla. Pak zahlédla, jak se v zapadajícím slunci něco dole ve strži leskne. Bylo to princovo brnění. Kateřina se rozplakala.

Jak tak prolévala slzy, něco ji vyrušilo. Někdo se těžce škrábal do kopce. Přítel, nebo nepřítel? Bylo jí to jedno. Přesto pohlédla tím směrem. Ty nemotorné pohyby jí byly povědomé. To útrpné sténání při každém kroku…

„To není možné," nevěřila vlastním očím. „Muž neměl na sobě brnění. Jeho oděv byl špinavý a potrhaný. Celkově nevypadal příliš zdravě. Stále si nebyla jista. Pak ten muž zvedl hlavu a vyčerpaně na ni pohlédl."

„Scházel jsem ti?" zeptal se. Místo odpovědi se princezna rozběhla a vrhla se mu kolem krku, až chudáka povalila na zem.

28. Něco začíná

Nevzpomínám si, že bych plánoval rekonstrukci," napadlo krále Richarda asi o měsíc později při návratu domů z válečného tažení, když se přiblížil na dohled ke svému hradu.

Fanfáry oznámily příjezd krále. Hradní jednotka v čele s Jindřichem nastoupila, aby vzdala čest králi vracejícímu se z válečného tažení do daleké cizí země.

„Nebylo vás víc, když jsem odjížděl?" zeptal se král Jindřicha přísně. „Vypadá to tady jako po boji."

„Ano, Veličenstvo!" souhlasil Jindřich. „Poslové vás neinformovali?"

„Ne, zřejmě nás hledají ještě někde v Aragonském království," zamračil se.

„Král Richard se vrátil!" neslo se hradem. Nikdo nečekal, že se vrátí z tažení tak brzy.

„Tažení skončilo vítězně?" zeptal se Jindřich.

„Už se schylovalo k boji. Naše armády proti mase nepřátel. Pak se náhle rozšířila zvěst, že se vrátil tisíciletý drak. Armáda našich nepřátel se obrátila a odtáhla. Tím válka skončila. Ale co se dělo tady doma?!"

„Povím vám to později," slíbil Jindřich, když viděl, že ke králi běží jeho rodina.

„Ahoj tatíííí!" křičela malá princezna radostně a rovnou se vrhla otci kolem krku.

„Vítám tě, drahý muži," políbila ho královna Rosa. „Jsem ráda, že jsi zpátky doma zdráv a nezraněn stejně jako tvoji muži. Alespoň budeme moci vystrojit svatbu."

„Co, svatbu?" divil se Richard. „Tu už jsme měli."

„Syn se nám bude ženit, drahý," pobaveně na něj pohlédla královna.

„Není na to mladý? Ještě jsem mu ani nezačal hledat urozenou nevěstu."

„Pozdě. Už si jednu našel, když jsi byl pryč," kývla královna hlavou – jako že se s tím už nedá nic dělat.

„To bych se na ni podíval!" rozohnil se král. „Brát mi syna."

„Můžeš. Tady je – princezna Kateřina z Nordonu," ukázala královna Rosa s úsměvem na půvabnou hnědovlasou dívku, která právě vyšla z jedné z hradních budov a za ruku si vedla stále ještě trochu kulhajícího prince s rukou na pásce.

„Tak to jó," souhlasil Richard se synovou volbou. „Jen, aby si to ještě na poslední chvíli nerozmyslela, jak se tak dívám na toho našeho syna."

„Vítám tě, otče!" objal se Zdislav s otcem na přivítanou. „Jsem rád, že ses vrátil. Bez tebe nám tu bylo těžko."

„Mňau," souhlasila malá zrzavá kočka a začala se otírat králi o nohu.

„Tak to nám tu ještě scházelo," zamračil se. „Kočky nosí smůlu a problémy. S tím mám své zkušenosti."

„Tahle ne," usmála se princezna a vzala svou kočku do náručí.

Tu noc se Zdislavovi zdálo o Teodorovi. Usmál se na něj, pak se otočil a odešel. Zdislav věděl, že ho už nikdy neuvidí, stejně jako draka, který se uložil k tisíciletému spánku. Čekal na něho nový život. Svatba s krásnou princeznou a hned po té korunovace na krále Slavelónu. Věřil, že budou žít šťastně a spokojeně až …

Obsah:

Spící princ

1. Únos princezny
2. Království Slavelón
3. Jak oženit prince
4. Spiknutí
5. Nic pro hrdiny
6. Jedna číše vína neuškodí
7. Poslední rozloučení
8. Pohled z výšky
9. Příjezd princezny Abigail
10. Noční návštěva princezny
11. V Aragonském království
12. Druhý noční výlet do hradu
13. Prozrazení
14. Zazděný v hrobce
15. Drak před branami
16. Princezna Rosa
17. Přepadeni drakem
18. Souboj s drakem
19. Pár dní na zotavenou
20. Návštěva u loupeživých rytířů
21. Rytířský turnaj
22. Žádost o ruku
23. A byla svatba

Dračí princ

1. Ve skalách
2. Ohrožení Slavelónu
3. Zrození draka
4. Zlá zpráva
5. Opět drakem
6. Odjezd královny
7. Trénink dělá draka
8. Přepadení královské rodiny
9. Malý noční výlet
10. Únik do lesa
11. Ztracená princezna
12. Přepadení vesnice
13. Pád Slavelónu
14. Na útěku
15. Únos prince
16. Obklíčeni ve srubu
17. Boj o srub
18. Bez draka
19. Odchod ze srubu
20. Dostiženi
21. Zpátky na hradě
22. Hrad v obležení
23. Výpad
24. První útok
25. Dobývání hradu

26. Nečekaná pomoc
27. Když něco končí
28. Něco začíná